

અમદાવાદ.

આગામી બીજી પ્રત ૨૦૦૦

અમદાવાદ.

શ્રી સ્વયંભૂત જ્યોતિષી પ્રી-ટીંગ પ્રેસ ટે સલાપોસ દુરગાજી.

શાકે ૧૯૧૨

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાયિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૪૫૧

વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ પ્રેક્ષા અને આખ્યાન

વિષય દ - : ૪

(નામી શારા, ૧૦૦)

ધર્મ. ૧ કુન્દર મુખ મેલુ કૃપા

અંતી ૩૫ મુદર નામ

અરણ્ય કૃષ્ણમની

તન શીદર લેપન; અરણ્ય અદન ભાલ. ૩ કર કમ-
કરશી, અભેપાત્ર અનોપ; ચરણ નેપુર કનક કુન્દર, નહા
મનોહર ૩૫. ૪ મુપક વાહન દુષ્ટ દાહન, ગહન ગુણ ગંભીર,
મોહીક ભક્ષણ જગત રક્ષણ, વચીક્ષણ રણધીર. ૫ વીધન હરતા
શીધ કરતા, વક તુડ વિધનેશ; વીશય વલભદેવ દુલભ, અકલ
અદ્ભુત વેશ. ૬ શરવ પેહલો શરવ મુજે, ગુણ વખાણે આપ,
મુની માનદેવ દાનવ; જપે નીશદીન જપ. ૭ પ્રભુમું તે માંહે
પેહલો; ગણપતી ગુણવંત, પ્રહલાદનું આખ્યાન કેહેવાં, ઉપની
મન ખંત. ૮ શ્રી શારદાને પ્રણમે, પ્રહલાદનું આખ્યાન; સંક્ષેપ
માત્રે કર વરણવ; ભગતી શ્રી ભગવાન. ૯ કરી નવવીધા ભગતી
જેણે, ધરી મનમાં ધીર; દુષ્ટ કુલનો દ્વેશ દેખી, શહું દુખ સરીર
૧૦ અરખી ઉચીત પ્રભુ ચરણે, કરે શમરણ આપ. મુખ થુદી
હરી નરમ કેરો, જપે નીશદીન જપ. ૧૧ તે શુણીને તાત-ઓપી-
ઓ, જેને વિસ્થુ સાં વેર, માંલ માંહારા વેરીનું શમરણ, શી-
ખવે ભક્ષી પેર. ૧૨ ધણી ભાતે ભોલચીને, ભણાવે ભાવે કરી,
પણ ન મુકે મન થકી, નીત્ય શમરે શ્રી હરી. ૧૩ તાતને તવ કોથ
વાધો, દુષ્ટ કીધો કંડ; તે તણા બહુ માર દેખી, ભેદરે ભમાંડ.
૧૪ તેજ વેલા કષ્ટ ભંજન, દુષ્ટ કરવા ભંજ, સ્થંભ દોડી નાથ
પ્રગટયા, નાથ શ્રી નરશીધ. ૧૫ તે કથાનો અતી મહિમા, શરવધા
બોલે સ્તુતી સાંભલા પણ પ્રથા કાળ્યા, તે જથરથ વીનતી. ૧૬
તેજ માંડી વેદવ્યાસે, કહું શ્રી શુકદેવને, પરીક્ષતને કેહે શુકલ;
જે ધરે કૃષ્ણ દેવને. ૧૭ પુરાણી શુ તે શુણુ, તે કહુ નિમી શા
ણુને વીખે, રૂશી શયળા શુણી હરખા, થઉં તનપાત કખે. ૧૮
સ્કંધ દવાદશ ભાગવતે, ગરથ કેવલ ગનાંન; માંહી નીરગુણ શ-
શુણુ ભાવે, ભકતી શ્રી ભગવાન. ૧૯ તે માંહી વલો તત્વ ભક્ષી,
પ્રહલાદનું આખ્યાન; શાંભલ પ્રહ ભગતી પામે, મલે મોક્ષની
દાન. ૨૦ તેજ માટે સરસ્વતીની, સ્તુતી કરે કરજેડ, શંસ્કૃતે પ્રા-
કૃત કેહેવા, ઉપનો મનકોડ. ૨૧ સાધ્ય થાઓ શરસ્વતી મુને, માત
મોહી આશા, ચરણ પંકજ શીશ નામી, કેહે કાલીદાસ. ૨૨ પુર-

આતુર વરણુ તું, અગનાન તોમ
ત્વ રાજસ તામરી, ગુણ
હુમાં તું વરી. ૨

શુરા શુરવંશમાં, અવ્યક્ત પદના અંશમાં, પ્રધાન
વીરના અવાનાશો તું, પ્રથવી પવન આકાશ તું, જલ
પીઠ પ્રકાશ તું. ત્રધલોક ૬ નીરગુણ મગુણમાં સત્ય તું, આદ અ-
ત્યની ઉત્પત્ય તું, મોહાટા મુની નીમત્ય તું. ત્રધલોક. ૭ તનરૂ-
પ તાહાડ રશ ભરૂં, અદભુત હંશ આશન કરૂં; જપમાલ કરે
પુસ્તક ધરૂં ત્રધલોક. ૮ મસ્તક મુગટ મંડીત મણી; ઝલકે કલા
કંડલ તણી, રવી કોટથી શોભાવણી ત્રધલોક ૯ મુખ ચંદ્રની ક-
લંકા જેવું, સ્વરૂપ મુંદર વરણુતું; ના આવે કહામાં છે એવું ત્ર-
ધલોક. ૧૦ ફલે કમલ લોચન કામની, છા ભગતવછલ ભામની,
તન જલ હલે જેમ દામની, ત્રધલોક ૧૧ નવા નવા આભુપણ
ધારણી, નખ રીખ શોભા તુજ તણી, નવ જાએ વાણીએ ગણી.
ત્રધલોક ૧૨ તું કમલ નંદન નંદની, વીધા સકલ શુર વંદીની;
માહા દુષ્ટ દ્યુત નીકંદની. ત્રધલોક ૧૩ જેને કૃપા તારી હશે,
તે પરમપદને પામશે, તુજથી સકલ દુખ વામશે; ત્રધલોક ૧૪
તુજ દયાએ દુકીત બેસે, શવસાં પદારથ પણ મેસે, શશાર દુઃખ
તુજથી રહે ત્રધલોક ૧૫ ત્રણ કાંડી વીદા વેદની, ઉત્પત ભેદા
ભેદની, તુજથી પ્રકટ થઈ છે મેદની, ત્રધલોક ૧૬ તું શરવ વ્યા-
પીક શરસ્વતી, વાણી વીધરૂપે થઈ છતિ; શુણ માતા મોરી વી-
નતી ત્રધલોક ૧૭ છડીં ચરણ તારે શાંમની, તું પુરતલ મન
ની હાંમની, મુને આશા તારા નામની. ત્રધલોક ૧૮ તે મારે
મુંદરી શારદા, આપે પ્રખલ વાણી સદા, કહું વિજી લીલા શર-
વદા. ત્રધલોક ૧૯ પ્રહસાદનો કેહેવા કથા અલીલાખ મન
પરગટા અથા, હવે સરસ્વતિ તું શાહે થા. ત્રધલોક ૨૦ તારે
પરતાપે પ્રમદા, બોલું પ્રભુના ગુણ શરવદા; અવગુણ ન ધરશે
મન કદા. ત્રધલોક ૨૧ મુજ નામ કાલીદાશ છે, તન માહે તાહા-
રે વાશ છે, તેણે એવો અલીઆશ છે, ત્રધલોક ૨૨ તારી કૃપા-
એથી હવે. કહું કથા પદ નવે નવે; બહુ રાગ કડવે ભુજવે. ત્ર-
ધલોક. ૨૩ ભુગદએ એણીપેયે વીનવી, કર જોડીને બોલે કવી,
ત્યાંથી કથા આલી નવી. ત્રધલોક ૨૪ પુરવ જાઓ.

૧૨૧, વાળ્યા આશ્રજ મન અપાર, દેખી અંકલ લીલા કી-
 ૧૨૨. ૧૬ તીહાં નારદ રૂપી હતા પાસે રાજ જીધીરદર વચન પ્ર-
 કાશી શીશ નામી તે રૂપીજને પામે, એમ બોલા જીધીરદર રા-
 ૧૭ સ્વામી કારણ કહો માહારાજ, અમે આશ્રજ પાશુકું
 જ મહા પાપી હોતો જીપાલ, કેમ મોક્ષ પામે શીશુપાલ. ૧૮
 એ સકલ વીધાના વેદ, સરવ અગમ નિગમના લેદ, તેનું કાર-
 ૧૯ કહો દીજ કેવ, કુટ એધારાનો અર્થમેવ. ૧૯ હેતુ સાંભળી
 ૨૦ પુન્ય, રાએ પુરણ તાર પુન્ય, પુછી પવિત્ર કથાનિ વાત,
 ૨૧ મનકું થયું રહીઆત. ૨૦ સભલાવું તે સાંભલ રાએ, જે
 થી જનમના પાતીક જાએ; થાએ પાવન સરવ શરિર, જીવ ભ-
 ગતી પામે જીવીર. ૨૧ જેમાં પ્રગટા પ્રભુ સાક્ષાત, જરે પુત્રને
 પ્રભવો તાત: લીધું નરસીહ રૂપ વીશાલ, કીધો હિરણ્યકશપનો
 કાલ. ૨૨ શીશુપાલ તેનો અવતાર, હવે હવે સંભળાવું કરી
 વીસ્તાર. ૨૩

પુરવછાયો. સંભળાવું વીસ્તાર તેનો, સાંભળ રાએ સૂજણ; મુજ કડા માંડી કહું, તેના વેદ કરે વખાણ ૨૪

કડવાં. ૪ વળણ. વેદપુરાણે તે હરીગુણ ઝાજાળ, જેને
 શુભતાં તે થાએ પ્રાજાળ; નારદ બોલા તે ધન ધન રાજાળ. ૨૫
 રાગ માલવ. રાજ ધન્ય તારો અવતારરે, મુને વાત્તા છે વિશ્વધા
 રરે, પુછી પવિત્ર કથાની વાતરે, માંડું મનકું થયું રળીઆતરે. ૧
 શીશુપાલ પરમગતી પામેરે, જરા મરણ નહો ભાવંમેરે, આગે
 રાજને કંજનો દવેખીરે, કેમ શાઉજ પદવી પેખીરે. ૨ તેના માં
 ડીને કહું મરમરે, તમે સાંભળો રાજ ધરતરે, એને આદ અનાદ
 હું જાણરે, તેના માંડીને મહીમા વખાણરે. ૩ એક સમે શ્રી કન-
 જ કથરે; મુખ રાજ પોડા ભગવંતરે, બળ બાહુ તણું થયું
 ભારીરે; જીવ કરવાની ઈચ્છા ધારીરે. ૪ એવે સમે શ્રી કમળા રા-
 જીરે, આવા જગદીશ પોહોડા જાણીરે; દુવારે જેવી જેહ તા બ-
 નરે, તેણે વાત વીચારી મનેરે. ૫ જાણું માતાને રાખીએ વારરે,
 એમ ઇછા માગું મોરારીરે, જોઇ માતાનું તેજ અપારરે, બોલી
 નવ શકા મુખ છડોદારરે. ૬ વિશ્વજીવનનીએ પ્રીતી વાતરે, આ-
 ડી નયણે જોતાં ગયાં માતરે, એકા દુરમતિ ન ધટે આંહીરે; જેને
 ભીનંતા છે મનમાંહીરે. ૭ મુજ વિશ્વ વીવેચે જાણ લેદરે, એતો
 પ્રથવીમાં પડશે વેદરે; એને હરી સાથે થાશે વેરરે, અવતરશે
 અમુરને વેરરે. ૮ એમ માતાજી મનમાં વીમાંશીરે, પછે આબ્યાં પ્ર-
 કાશીની પામેરે. જાત વેદેત બોલા વનમાંહીરે, મુખથી પીતાંબ-
 ૯ પદ્મ લક્ષીરે. ૯ હસી પુછે મોરારીરે આજ વરતિ મે વાત

બચાર; અનુ સાલના ઉપાસના
 પાંખેરે. ૧૧ જેનું શરણ લેય તેનું થાયરે, બને પાદસ્વદ
 વીમાં બચરે; તે માન મલે તે કાંઈ ઉપાસરે, વિધી એક માંથા
 નવ બચરે. ૧૨ એક રીત પદ્મપદ્મ બચરે, આદ વીજીને કમ-
 લા બચરે. ૧૩ પુરુષ બચરે, એક ઘણા ઉપની,
 ની બચરે આદરની બચરે, અમલી પડા પડી બચરે.
 કસ્યા પ બચરે. એવીપર બોધ્યા તે નારદ શારણ,
 નકે શનતાન બાંધન ચારણ; દરશને આબ્યા તે પ્રભુજીને દુવારણ.
 ઉથલો. પ્રભુજીને દુવાર આબ્યા, એક સમે મુનીઆર, અ-
 મલ વપ કમલ લેચુન, કમલ પુત્ર કુમાર. ૨
 ઠાલ. એક સમે શ્રી સનત કુમારરે, જાંહાં વીજી વશે છે;
 આબ્યા ભમાના સુત ચારરે, જાંહાં વીરજી વશે છે. ૩ જેનો પ-
 ચ વરસનો વેશરે, જાંહાં વીજી વશે; જેનો ચઉદ ભુવનમાં પર-
 વેશરે. જાંહાં વીજી વશે. ૪ તેનો કીડા કરે દીનરાતરે. જાંહાં
 નીત ગાએ ગાનીંદનો ખ્યાતરે. જાંહાં ૫ એહના મનમાં ધણો
 છે મોદરે. જાંહાં માંહો માહું કરે છે વીનોદરે. જાંહાં ૬ મુખે
 આચરે ચારે વેદરે, જાંહાં મનમાં નહાં ભેદાભેદરે. જાંહાં થયા
 કલપ કહેનાં કમકાલરે, જાંહાં દીસે પંચવરસના બાલરે. જાંહાં
 ૮ આવે વેગે ધરી વૈકુંઠરે, જાંહાં હરી મુખ જેવા ઉતકુંઠરે. જાં-
 હાં ૯ દ્વોજ દોડીને આબ્યા દુવારરે જાંહાં હુતા જેવી જે છડીદા
 રે. જાંહાં ૧૦ તેણે રોક્યા છે રૂશીજનરે; જાંહાં ત્યારે ક્ષોભ
 પાંખ્યા મુની મનરે. જાંહાં ૧૧ તેણે દિઠો નહિ દુરમીટરે, જાંહાં
 કેણે નવ દુલા દુલને દીટરે. જાંહાં ૧૨ મન ઉપનું દુઃખ અ-
 પારરે; જાંહાં જેહેનો અતિ ધણો અધીકારરે, જાંહાં ૧૩ જેને
 શંકર ન માવે શીશરે, જાંહાં જેહેને આદર દીએ છે ધશરે.
 જાંહાં ૧૪ જેહેને બેશારે અજ ઉછંગરે, જાંહાં જેનું કદિ નહીં
 મન ભંગરે. જાંહાં ૧૫ જેનું સદા રહે છે ચીતરે. જાંહાં જેનું
 મન રહે દીનરાતરે; જાંહાં ૧૬ નીત બોલે પ્રભુજીની ખ્યાતરે,
 જાંહાં ૧૭ તેણે પોલીઆના શુણી વેણુરે. જાંહાં રીશે રાતાં
 થીઆં છે નેણુરે. જાંહાં ૧૮ લાગું મુનિ તણે મન દુઃખરે, જાંહાં
 રૂપો કોવેથી બોલીઆ મુખરે. જાંહાં ૧૯ તેણે આપ દીધો મુની
 ત્યાંહેરે, જાંહાં તમે દુષ્ટ મરે હે શો આંહેરે. જાંહાં ૨૦ એમાં
 આચરા બ્રહ્મ કુમારરે, જાંહાં કીધો પોલીઆને તીરસ્કારરે.
 જાંહાં ૨૧ પુરવ છાઓ.

પોલીઆને તીરસ્કાર કીધો, રૂશીએ તતખેવ, પણ પુત્ર જામા
 તણા, તેને રજેશુજની ટેવ. ૨૨ ઉથલો. રજેશુજની ટેવ
 તેન, રાય સાંભલ સરવથા, જેવી જેને આપ દીધો; હવે તેહની

મેતો વીપ્ર પ્રસાદે ધરણી ધરિ, મારિ વીપ્ર પ્રસાદે માયા પ
 ૯ મેતો લક્ષ્મી વિપ્ર પ્રસાદે વરી, મેતો વીપ્ર પ્રસાદે ૭
 કરી ૧૦ જપ વીપ્ર પ્રસાદેથી માહારે સદા, જપ વીપ્ર પ્રસાદે
 લાગે કહા, ૧૧ આકલુત લીલા માહારે આદ થકી તેતો વી
 આશીસ્વાદ થકી, ૧૨ દીન નિમ વરી જપ તપ સાધે, મુજ ન
 મના દેનવે મુને આધે, ૧૩ જેમ કામ દુરધા વશે ધંદુ વર, રૂઢી
 એ મુને રાખીઆ એણી પેર, ૧૪ નિત્ય શીતલ જલે સ્નાન કરે
 શુચીકૃત થઇ માહારે ધ્યાન ધરે, ૧૫ જપ તપ કીયા નરે દેહ
 દમે, પાંચ અક્ષ-હોમી હવીશાન જમે, ૧૬ દેવ પીત્રી ત્રીલોક ત્ર
 પત કરે, શાલંગરામ શોલા શીર તુલશી ધરે, ૧૭ તારે ધંદુ પ્ર
 સનતા મન પામે, પ્રથવી પર મેઘનું નીર નામે, ૧૮ થાએ અઉ
 શધી અન અપર તેથી પામે ત્રપત ધણું સંસાર એથી, ૧૯ એમ
 અઠી સદા ઉતપન થાએ; કરે વીપ્ર કીયા દુખ વીશવ જાએ.
 ૨૦ તેણે વીપ્ર વાહાલા મુને પ્રાણ થકી, તે તો પ્રીછળે વીજ્ઞ
 પુરાણ થકી, ૨૧ ધણું વીપ્ર વાહાલા મુને મન માંહે; જેને જગ
 નેત જગત ત્રપત થાએ ૨૨ ત્રેલોકના સ્થાન તે વીપ્ર જાણું કેટલો
 ક મહીમા હું મન આણું, ૨૩ નહીં લીનતા વીપ્રને વિજ્ઞ વીખે.
 કોઇ જાણુતો જુજથે રૂપ રમે, ૨૪ જુગ માંહે જે દવેશ કરી દી
 જનો, તેતો વેરી થાએ બાલા મુજનો, ૨૫ એમ વીશજ બોલા
 જરે વીપ્ર લણી, તારે સ્તુતી કરેછે કુમાર વણી, ૨૬ કરજેડીને
 શીશ નમાવી રહ્યા, ગુણ સ્વામી તમારા ન જાએ કહા, ૨૭ મુખ
 વાંછી બોલે ગદ ગદ ગીરા, મુની ક્ષોભ પાંખ્યા મન માંહે ખરા.
 ૨૮ અમે પછમ જુધીઆ વીપ્ર કહાવું, ક્ષણમાં ગુણરાશી મન
 લાવું, ૨૯ તમ શેવકને અમે જરાપ દીધો, રમાનાથ ક્ષમા કરી
 તેજ લીધો, ૩૦ તે માટે માહારાજ અમે આજ માયું કરજેડી
 કંપાનાથ પાએ લાયું, ૩૧ અલીલાખ થીઆ ગુણ કીરતી ગાવાં,
 ગુણ આપજો ચંદ પ્રખંધ થાવા, પુરવછાઆ પરીબ્રહ્મ પશાએ
 કરી, જશ વરણવું જુગદીશ, અકળ લીલા આચરે, ચરણે નમાવું
 શીશ, ૩૩ એમ મુત બ્રહ્મા તણા, વરશ પચને અનુમાન, ભગ
 તીમાયું ભગત વહલ, ભુવનપતી ભગવાન, ૩૪

કડવાં ૮ વલણ, વલતાં બોલ્યા તે નારદ વાણીલ, સાંભળ રા-
 જ તે ચતુર મુજણીલ, સ્તુતી કરે છે ગત્ય ગીરી વાંજીલ, ૧ ઉથલો
 સ્તુતી કરે મુની સનક મનોહર, સારદ મુદર વાણ, વેદા કલસ-
 રમ પદ, અમોચર ગીત મત્ય ગીરી વાણ, ૨ શનક શનકાક્ષીક
 સ્તવે, જે કત નમે આવીનાસરે, બ્રહ્મ પુરુષાનંદ માધવ, વીવર-
 ક ભવ વારારે, ૩ જગત મજલ કરજ કેશવ મજલ જન પ્રીતી

આજ. ૨૮ પાંડુ શુતની પેશ રાખી, હલવછનો
માખલ નાંખી; હરો લીધી રૂકમણી. ૨૪ તેણે વુજ
જુ હું નચું નહીં નરપતી, આ ભુપ સખલા છે સ
હેછ વુજથી અતિ. ૨૫ હું બીહું નહી વુજ થક, ત ક
ભાલા નવો. ભુપ જોઈ હીંડે છે નાસતો, કહુ તે તણી
છી કથી. ૨૬

કડવાં ૩ ॥ વલજ ॥ એણી પેર કોપે તે મન રીશુપાલજ
દેવા માંડો તે પ્રભુજ ને ગાલજ; કપટી કહીને બોલો આલજ.
॥રાગ માણી ॥ હેલા કંજુ વું જન મનો કપટી, વુને ચતુરાં વ-
જાડે ચપટી; તારું બલીઆપજુ મેંતો જજુ; જેને સાધુએ શખલ
વખાજુ. ૧ આવો માત પીતાથી વું નાશી, પય પીતાં મારી તે
માશી; વન રાંદની થેતુ ચરાવી, ગાઉ દાહીને ચોરે બોલાવી. ૨
કાંધે કુધની કાવડ લીધી, ચોરી છાશ ગાવાલાની પીધી; માથે
મુગર ધરો મોર પીંછ, રાખી તનઆ તે ધરમાં રીંછ. ૩ ગલે મા
લ ગુંજની ઘાલી, વનમાલી વજુ વુને વાલી; તારે અખલાનોરે
આશંગ, નોએ પુરૂષ શમાગમ રંગ. ૪ રચી રાશ નારીમાં નાચો,
વલી જીવંતીને જઈ જયો, કાંધ કામજુ મોહનાં જાણે, તેણે ૧૦
ચમાં વુજને વખાણે. ૫ નાઠો કાલ જવનને ત્રાશે, ઉગરો ગએ
મુજકુંદ પાશે; વુને વીશર જે ફરતો વનમાં, હવે મોટપઅજુ ચ-
મનમાં. ૬ રાખ છાશ આહરમાં જમતો, કાંધે લાકડી વનમાં ભ-
મતો, વુને તે વાત વીશરિ ભાઈ, હવે મલવા લાગીરે મીઠાઈ. ૭
પેલાં રાખતો ધાખલી કાંધે, થયો બલીયો પીતાંબર બાંધે. મારા
અગ બગ વનની વાટે, રોકી જીવંતી જીમનાં ઘાટે, ૮ ગીરીવર
ગોપ મલીને ઉપાડો. જલમાંથી કાલીનકારો એવા ગારડીકે કે ની
હાલા, ઝાલી શરપને પેખવા પાલા. ૯ વલી મારો વછાસુર મલ.
કાડાં દંતી કોશલ, ખાઈ માખણને ચયો માતો, તેણે હીંડે છે શખલ
ફૂલાલો. ૧૦ મારિ કશને સખલ કમાણો, મામો મારી થીઆ ૨
પરાણો, એવો ગરવ ધરે શાને મારે, વુને કોણે બેસાડયોરે પારે. ૧૧
મોટા રાજ જે દશ વરીતા, કહા ચકવતીને ઝીતા. રાએ ન થવા
એ લક્ષમી લાવે, બલ પામે વડાઈ નવ વાધે. ૧૨ એવી શોહો
ગાલો સેંબલોવી, પછે પ્રભુજએ ભગુટી ચડાવી, રીશ રાતાં થીયાં
છ નેજુ, કંજુ સાંબલાં વગમાં વેણ. ૧૩ નાંખું ચક કોપા અવી
નાશી, છેડુ મસ્તક થયો નિરાશી, આવું ચૈતન તનથી જે બા-

૩ આપ્યામ; જેને શુભ સમીત કુખ દલ, પ્ર-
 તીક બલે. ૨ મંગલિક તીરથનું સનાન, તે પુન્ય
 માં કાન, પાપી જન તન પાવન થાએ, શદ મેહે
 ઉપાએ. ૩ જેમ બતે પાવકની પાશ; શદ સીત

તએ નાશ; જેમ રજની દીનકરથી દગ તેમ ખાનીક હરી
 વરતા ઉર. ૪ હરી ગુણનો ઘોઠોટો મહીમાએ, લાગ્યવીના પ્રા-
 પ્ત નવ થાએ; તે મારે નીચે મન કરિ; સાંભલજે ગુણ શ્રી નરહ-
 રી. ૫ એક સમે પાંડુ સુત ધરમ, માંડયો રાજસી જગનનું કરમ;
 જેને શ્રી કૃષ્ણની દીરપાએ, મારી જરાશય મેલાવા રાએ. ૬ તેડી
 લાંબા પોતાને ઘર; આદરભાવ દિધો. બલી પેર, વલતું વચન
 બોલ્યા શ્રી કૃષ્ણ; પાંડવ તમને કહું છું પ્રશ્ન. ૭ વેગ કરો રાજ ર-
 શાધનું કાજ, શરવે ભુપતી તમે ઝીત્યા આજ; તેડી પંડીત નરપ-
 મંડપ કરો, ધણો હુત દરવ વાવરો. ૮ ધરમ કેહે ચીંત તમને
 નશું, થાય કારજ તે તમને ગમું; શ્રી કંરણલનું જાણું હેત, માંડો
 જગન રાજ કેતાં વેત. ૯ તેડાવો દેસો દેશનાં ધિશ, જેને મુગર
 મંડીત મણી શીશ; રાજસભા મલી રાખલી શરવ, કોઈ અબી-
 માની કોઈને નહિ ગરવ. ૧૦ રાજ બુધીદર જોડી હાથ, પ્રારથ-
 ના કીધી શરવ સાથ; વેદ વ્યાસ રૂશી તે હતા પાસ, પુછી વાત
 ધરિ વીશવાશ ૧૧ કહો તેને પ્રથમ કરૂં અરધપાદ, ભુપતી કોએ
 ન કરે વાત; આદરાઅણુ મુખ બોલ્યા વાણ, પેહેલાં પુજે શાર-
 ગપાણ. ૧૨ ધરમે વચન શીરપર મહું; વાહાણું ને વલી વેદે કહું
 વીધો હરખે મન કુહારાએ, પ્રભુ પુજની શામગરી થાએ. ૧૩
 કનક પાટ ઢાલા તતકાલ, પ્રેમે પધરાવા શ્રીગોપાલ; કેશર અંદન
 પુખ્ત અનોપ; અગરતણા ઉવેખા મુપ. ૧૪ કીધ આરતી અગર
 કંપુર, વાજે વાણંત દેવ દુંદુભીતુર; જામણ રતુતિ જણે શરવે
 શાર, જેએ જેએ શબ્દ વંચે શંશાર. ૧૫ એહેણું દેખી ડાહોલ
 દેશ પતિ, થયો મન કોધાતુર અતી; બોલો મંદમતિ ધન ધન
 ધરમ, શી બુધીયે માંડું જગનનું કરમ. ૧૬ ધન ધન રાજ એક-
 ઠા આંહી મલા, કંણુ આગલ શહુના ગરવગલા; ધીક લણું જા-
 ણો સંસાર, જેણે પ્રથમ પુજે પીંડાર. ૧૭ બુધીદરની જોજે ગઈ
 મત, રાજ પેહેલો પુજે પશુપત; એવું કહી વલી બોલો પ્રભુ ભ-
 ણી, કંણુ વડાઈ નવ કીજે ધણી. ૧૮ જાણું છું તાહારાં સધલાં
 કરમ, શંભલાણું તેહનો શહુને મરમ. ૧૯ પુરવ જાઓ મરમ શુ

જાન્યુઆરી ૧૭ રૂઢતણી છે પ્રકાશવેલા, મન
 જાન્યુઆરી, તેમાંથી ઉતપાતજ થાય, નીચે તે નીરધા
 રે, ૧૮ સમજવી સમજે નહીં મુઠરી, ચડું અગ અલીમાનરે,
 પછી રૂશીલ પરવશ થઇને, આપું પુત્રનું દાનરે, ૧૯ પુરવછાએ
 આપું પુત્રનું દાનરે, અહીં મન હરખી ધણું, બીજા પુત્ર જે તે
 હને; કહું સાંભળ માકમ તે તણું ૨૦ જે દહાડાના યોદર અવતરા,
 જે વળે જે વીર; તે દાહાડાનું મેધ મહિપર, પુરું ન મુકે નીર. ૨૧
 દીરમાંથી ભાંજરે, અરધ નીશાએ ધેન; સ્વાન મુખ ઉચે રૂવે
 જેમ થાએ છે ઉપચેન. ૨૨ ધણુ ધણુ ધરણી એક વાએક, પડે
 માંગી ભાડ; શબલવા ભોમ ગાળે, ખલભલે બ્રહ્માંડ ૨૩ વૃક્ષ મુ
 કે કાનકુકે; ધણુ ધણુ ધન મુન, રૂધીર વરશે મુપ શરખે, રહ્યાં મા-
 જન મુન. ૨૪ મધ્ય રાતે વાયસ બોલે, હરે કાગારોલ; પ્રાતુશકાલે
 સ્વાન બોલે, હોય હાજ કલોલ. ૨૫ અકાલે વરસાદ વરશે, ચડી
 આકાશ માત; પડે ચક્ર જવો મથી, એમ થાએ ઉલકા પાત. ૨૬
 યોદર માંહે આવીઆ, લઇ વિજ્ઞ સાથે વેર; એણિપેર અવનિ વિખે
 થાય આગમથી એણિપેર. ૨૭ દીતા મનમાં મોદ વાધો, પતીએ
 પુરી આશ; સદા શીવને લોપીઆ તે, કોપીઆ અવીનાશ. ૨૮
 કડવા ૧૦ રાગ ધનાશ્રી. દીતી ઝીતી ફલ પુત્રનું સ્વામી, પામી પ-
 રમ આનંદ નારી; દાડે દાડે ચડતી કલા કામની, મુખ પુનમનો
 ચંદ નારો. ૧ નેત્રવીશાલને વાંકી ભમે, કોઇ પરણી ન આવે પા-
 શ નારી; મુખ જુવે તે બીહે મનમાં તેમ પમાડે ત્રાસ નારી. ૨
 જોરે ઝળુકે લલાટાનો લાયણ, કામની કોર કપોલ નારી; અગ
 વધ્યા ઉચરંગ ધણુરો, તન દીસતિ ઝાકમ ઝાલ નારી. ૩ ગેહર
 મનમાં ધણુ ધરે માનની, બોલે ભલભરા બોલ નારો; તણુ જુવ-
 નમાં કોઇ નવ રૂખે પોતાને સમતોલ નારી. ૪ ધરમની વાતમાં
 દેશ રે, નહિ જુધરણ પરભાવ નારો, જુની પ્રકૃતી દલા ગર્ધ
 કાંમની, નવો થયો છે વિચાર નારી. ૫ શાશરિયામાં સહુને વઢે,
 રૂઢ લીએ તે ન મલે વાત નારિ; જેમ ધણુ ધરમાંહે જગાડે, રી-
 શ કરે દીન રાત નારી. ૬ અદીતીની અણુખ કરે, તે ઉપર આ-
 હે રોશ નારી; જુષણ વચ્ચે નવાં નવાં જોએ, રાખે નહિ સતોષ
 નારી. ૭ સનમુખ કોઇ નીહાલી શકે નહી, તેણું થયું છે સ્વરૂપ
 નારિ; બોલાવે તે બીહે મનમાં, જણુ હમણાં કરશે કોપ નારી.
 ૮ ગત્ય ધરે ગજ ગામની કામની, આવે આંગણા બાહાર
 નારિ, ચરણે ચાલતા ધરણી હાલે; શીર રોશ ન ઝાલે ભાર નારો
 ૯ એમ કરતાં ખટ માસજ થીઆ, સાતમે સંકટ થાએ નારી;
 યોદરમાં ઉતપાતજ માંડો, અતી ધણુ અકલાય નારી. ૧૦ દાહોલા
 દીન પુરા કરો કામની, રહે રહુ નવ જાએ નારી; માંડ કરી દીન
 રાતજ કાડે, પણુ પુરું અન ન ખાએ નારી. ૧૧ જોશી જણુ દા-

ભલાવ, ગરભ પીડા જ્યાં જાય ત્યાં ૧૧ - - - - -

રતા, શંભળાવે ફરીજન નારી. પડીત પુરોહિત રક્ષા બ
કરવે હવન નારી. ૧૩ એમ કરો દુઃખમાં દીન નીરંગમાં, પુરા
થીઆ ફરિ આશ નારી. તેવે સમે મરુમાનન આવ્યા, કીધી વાત
પ્રકાશ નારી ૧૪ કૃષ્ણ વધુત બહુ દુઃખમાં, કૃપતા ઉઘ અચુર
નારી; થઈ કુવનને આકે મહાપ્રદે. કહામી કમલ કુર નારી. ૧૫
પીડશે પુત્ર પ્રજા સંપત્તિ. આદરશે બહુ પાપ નારી; જે વળેને
અવતાર થયો છે, સનક ક્યોને આપ નારી ૧૬ એવું સુણી અજ
લા ભે લાગો, લાગો તે મનનો હરખ નારી; ગરભ વીંશ સુત
રાખી રહી છે, સાંકટ થી શતવરખ નારી. ૧૭ જાણે રખે સુત જ
નમ ધરે તે, રથવી પીડા થાજી નારી; મેદની દુઃખ મનમાં
જાણી, પ્રસવે નહો જુગ માંહે નારી. ૧૮ સુદરી સાંકટ ભો
ગવે ભારી, તે વાત જાણી ત્રીપુરારનારી, વેશ ધરી અવધુત કરો,
શંક તાપા દવાદ નારી. ૧૯ અરણે લાગી અતુરો પરી ભરમને,
આહાતવ મેકા સાચ નારી. ગરભ હવે પ્રસવ સતી શીઘ્રથી, વ
ર આહુ તે જાણે નારી. ૨૦ વિજય તણા એ વેરી થાશે, જીતશે
બાહુ જન નારી; પહુ એમ ધેર પુત્ર ફરે, અવતરશે અંક ભગત
નારી. ૨૧ એ કહી તનકાલ લીધા ઉભાપર અદરશ; નારી આ
નુનીએ જાતમાંકે રીયાયે, શરણુ ધારો શરણ નારી. ૨૨ દીતીએ
પછે પુત્ર પ્રસવા, બેસરીએ બેહુ બાત નારી; રૂપ ભયંકર ઉઘમાં
હોં બસ, પુત્રવત જુગ કરકસ નારી. ૨૩ વાળે દોલ નીશાનને ફું
દુહી, નાક તણા નીર આપ નારી ગંધવ આરણુ જુથ બદિ જ
ન. મોતીનો પુરા વેક નારી. ૨૪ દીસતી ક્યત જેવે દાયા, પુત્ર
નીહાલે આર નારી, વાહાવા કરી બાલાને બેત, આહા બહીઆ
વીજ્યાવ નારી. હરખ ધરી લાડ લડાવે, જાલવે જીવનો પેર ના
રી. માલવીના ઉચાં છતા કુંવર, માકલે નહી પરધેર નારી. ૨૬
એમ કર્યાં એક સંવચ્છત પુત્ર રહ્યા વશ વાત નારી; પછે આંગણા
આદાર ફરે, તે આહા બહીઆ વીજ્યાવ નારી. ૨૭

પુરવચાવા. આહા બહીઆ વીજ્યાવરે, બાલક બે ઉતપન
વીજ્યા; મુતવરને માને નહી, તેણે અધરમી અસુર કહ્યા. ૨૮ દિ
તિ આદર અવતરા, તેણે કેહવાણુ કઈત, અચ્યુત શું અણચીત
પણું; નહી પગુલપર પીત. ૨૯

ઉથલો. નહી પ્રભુપર પીતરે, નારદમુની વાણી વદ
બહીઆ બાંધવ ઉપના; તે વાત કહું ધરજે રૂ. ૩૦ કડવાં. ૧
વલણુ. વસી વસી બોલા તે નારદ વાણીજી, સાંભલ રાજ તે અ
ગુર મુજણજી; દાનવ પ્રગટા તે માહાં જો રાણજી. ૨ ઉથલો જો
રાવર જુગ માંહે પ્રગટા, કરે અસુર ઉતમાદ; બહીઆ બાંધવ ૨
થીઆ, મુર સાથ કીધો વાદ ૨

ત્રિશુભ. તીત ત્રીશુભાકારે, ૩ નિરંજન ભવ ત્રાસ ભ-
 જન, ૬૫૨ ગેજન દધવરે, ભગત વહલ પદ અવીચલ, કુશલ કર-
 શા રવરે. ૪ સાતક સાયક વીધનાયક અકલ વાયક વેદરે, શુભ
 સ્તવે શુભ ચારથી, બ્રહ્મા ન જાણે લેદરે. ૫ ગરુડનામી જગત
 સ્વામી, અલખનામી આદરે, ત્રિલોક વાશી રૂપરાશી, પ્રકાશી રૂપ
 રામશી. ૬ વરણ મેઘલ શ્યામ સુકર, પીત પદ પરીધાનરે, કંઠ
 રાતુર જાણેલે, રવી કોટ સુરજ સમાનરે. ૭ રતન સ્ફાટીક જ-
 લીત. ૮ મુગટ કુંડલા કાનરે, વડન કોટી મદન શોભા, ધરણ
 શ્રી ભગવાનરે. ૯ ચતુરભુજ ગજ શુભ સરખા, દીશે શોભીત શ્રી
 કારરે, બેરખા મણી કનક વેલીઆ, ચુનીના ઝલકારરે. ૧૦ ઉર વિ-
 શ્વ શ્રી વહ લંછન કમળ નામ મોરાર રે; મધ્ય ધમકે ગોફિણ,
 નેપુર ચરણ જયકારરે. ૧૦ કરણ કમલ સંગ કેશવ, લલીત લીલા
 વીલાશરે, નીગમ અગોચર શુભ ગોવીંદ, જગતના તમે ધશરે. ૧૧
 તમે માતા તમે પીતા, માહા વર તમે ભગની બાતરે. તમે કુલ
 માતજ શુર, શરવ શતમે શાક્ષાતરે. ૧૨ તમ થકી બ્રહ્મા એકાદશ
 રૂદ્રને રૂશી જનરે; સ્વરગ મૃત્યુ પાતાલ પણ, તમ થકી થીઆ
 ઉત્તપનરે. ૧૩ તમ થકી આ વીધ આધુ, ભુવન અધદ પરીચકરે;
 વરણ બાવન વીસ્તરા, અધીકા નથી કેહ અંકરે. ૧૪ વરણ ત્રેપ-
 નમે તમે, બાવનથી જે ખારરે; પચાશને બે પરવરા, તે તમે આ-
 ખારરે. ૧૫ પામશે જે પ્રભુ તમને, વામશે દુખ દેહરે; આભથી
 અભી ન જાશે સુલ મારગ એહરે. ૧૬ તેજ માટે નાથજી, અમે
 માયું નીરધારરે; ચરણ શરણે રહું સદા આપો એવો અધીકાર-
 રે. ૧૭ અમે તમથી ઉપના, આ જગત લેલાં જતરે; નજાણે
 અપરાધ કીધો, ભુલ પડી ભગવંતરે. ૧૮ પારશ્વદને તમે પાડી-
 આ, આપ દીધો શીશરે; હવે તેનું જે કહો તે, કીજાએ જીગદી-
 શરે. ૧૯ ઇછાએ અટી રચો, જુઠા કરો કાંઈ બાતરે; જ્ઞાતીને મુઠે
 નહી, વિષ્ણુ તમારિ વાતરે. ૨૦ શુરા શુર સરજી તમે, જીગતે તે
 કહાવો જીધરે; જગદીશ કીધી જીજવી, જોતાં તે બેહુની જીધરે.
 ૨૧ અમને રૂશા કીધા તમે, જપ તપ કરવા કાજરે; અધીકાર આ
 પો અર્તા ધણા, સુલ થકી માહારાજરે. ૨૨ વાયક શીધી અટલ
 આપી, તે તમે નીરવાણરે; વીપ્ર વાચક નવ કરે, તમ પ્રતાપે પ્ર-
 માંજરે. ૨૩ શરાપ આશીરવાદ કેરા, વીપ્ર બોલે વેજરે; જે ઉપર
 ઇછા તમારી, જેવી પંકજનજરે. ૨૪ એવાં વાચક વીપ્રના, તે સાં-
 બલાં શ્રીનાથરે; રૂશી પ્રતે બોલીઆ મનમાં થયા રહીઆતરે. ૨૫
 માહારાજ માયું તમ કન, કરૂણા કરો મન માંહેરે; જયવીજયને
 કરો અનુમહ, જે શીખ આવે ઠાંમરે રહે વલતા તે વાડવ બોલી-
 આ, તમે સાંબલા શ્રીપતરે; ભગતિ ભાવે બહી આવે, સાત જ

બોલીઆ, મસ્તક નામી ચરણરે; વેર ભાવે અમે ભજ:

આગું શરણરે. ૧૯ પુરવ જાએ. શીમ મધ્ય શરણ, અમે
વશાવશું જઈ વેરરે; એમ કહી અમાર ભાષા. પાશીને વેરરે.
૨૦ હવે પેલી કહું કયા તે આજીવે શુભવરે. એ પિત્રેના જન્મે
થયેલ શુભ તે તરફી કીતવચરે. ૨૧

કયાં કે વલણ. પત્ર પાલી બાક્યા તે પુત્રી વર મધ્યમ સાંભ-
લ રાજા તે પ્રજાલની ગત્યલ. દેવે કીધા તે દેવ્ય ઉત્પત્યલ. ૨૨
ઉથલો દધવે કીધો દધવ ઉત્પત્ય, જુધ કરવાને કાજ; અનુભવીનાઈ
અવતાર લેવા, મન ધર માહારાજ. ૨ કરચપને વેર કુંવર પ્રગટયા,
દિતી સુત દુર્યુધ, શમે વનાની સંતની, શુર સાથ કીકું જુધ. ૩
રાગ ચોપાધ. એક સમે રશી કશ્યપ પોતે, તે તા બ્રહ્માના
પુત્રરે, જેને ઇંદ્ર રવિ સુત મારત, મોટું ધણું ધર સુતરે. ૧
ધરમ કરમ પાલે પરીપુરણ, સુકે નહી કોઈ કાલરે, શીશ જડા
પંથ કેશવ ધારી, પ્રજા તણા પ્રતીપાલરે. ૨ ધરમધોરધર દેવ
ક્યાનીજ, જ્ઞાનપણે ગંભીરરે, સ્નાન સંધ્યા ખટ કરમ ઉપારી
ધ્યાન ધરે મન ધીરરે. ૩ અંગ સદાશુ જુત રહે. સત્ય વાક્ય પ
રમ પવીતરે; ત્રેમેશુ પુરણ બ્રહ્મને પરણવે, વરણવેવેદ ચરીતરે.
૪ વેદ પુજનને જગન જે જેતળ, મંત્ર ભણે સ્તુતી શ્લોકરે; પાવક
કુંડ પ્રદિપ્ત કરીને, હોમે અગ્ની હોતરે, ૫ દવાદશ નાર તેના ધ-
રમાંહે, કામની માહા કુલવંતરે; એકથી ઉપજે દુષ્ટને દુસ્તર, એ
કથી ઉપજે શુધરે, ૬ તે થકી ગ્રંથી શુરાસુર ઉપની, નીપના રૂપ
રૂપ અનંતરે, ૭ રાક્ષસ જક્ષ પીશાચ પનંગ. વાધ વારાહને
વધતાલરે; ૮ મેઘ માતૃતને ભયંકર, ચેટકને આંડાલ રે.
૯ દવાદશ કામની કશ્યપ કેરી જોગ આયાતું જુધરે,
એકથી ઉપજે દુષ્ટને દુસ્તર; એકથી ઉપજે શુધરે. ૯ તે માટે કહું
સાંભળ રાજા, વિસ્તારીને વાતરે, એક સમે રશી કશ્યપ પોતે,
શાંઝ સમે વીજ્યાતરે. ૧૦ પાવડીએ ચડી દવાર પધાર્યા, મરજન
કરવા કાજરે, દીતીએ તીહાં સ્વામી નિહાલ્યા; આવી માગું હાહા-
રાજરે. ૧૧ પુત્રતું દાન આપો મુને સ્વામી, ઇછા ઉપની આજરે
તે માટે તમને આવેલા, કહું છઉં લોપી લાજરે. ૧૨ એહેવું સુ-
ણીને કશ્યપ બોલ્યા, સાંભળ નિરલજ નારરે; શમે વના નવ મા-
ગીએ મુખે, મનમાં વાત વીચારરે. ૧૩ સમે સંજા પણ થાવા આ-
વ્યો, અગ્નીહોત્રમાં દેવો છે હોમરે, થાય અસુર જો આથમે સુર-
જ, આવજે ઉગમતે સોમરે. ૧૪ એવું મુણીને મુંદરી બોલી, સાં-
ભળો સ્વાગી વાતરે, પ્રાણ પાક હકીકત કીધાવણ; નાથ ન પડે
રાતરે. ૧૫ તે સાંભલી મુની કશ્યપ બોલ્યા, તું કામની કલાતું
મુલરે, શા માટે ઉપજવ મુંદરી, પેટ વરોલીને શુલરે, ૧૬ ઉપ-

રાગ સારંગ કરચપને ઘેર અવતરા તે કરર રૂપે કુમારરે,
અક્ષત બહુ ર હીરણ્યકશ્યપ અને હીરણ્યકશ્યપ, નામ પાડાં નીર-
ધારરે. બલવત બહુ. ૨ આવી કીડે આગણે, વરક્ષ એકને અનુ-
માનરે બલ. સાહી લોચે ગગનમાંથી, શુરજ સહીત વેમાનરે.
બલ. ૩ ઉડી વલગે આલને, તારાને પમાંડે ત્રાશરે. બલ. ચંદ્રમાને
કર ધરે, ને કરે ઉચા આકાશરે. બલ. ૪ રીખતા દીગપાલ ડાલે,
પાડ પરવત ઝગરે. બલ. ભોમ ઉપર ભાર લાગે, બલભલે નવ
અંડરે. બલ. ૫ બાલપણમાં બલ એવુજે જે મહી મેલે માણરે.
બલ. તેવા દાનવથી આ ત્રાઢા, થરથરે અમાંડરે. બલ. ૬ પાતાલ
માંહે પરવરે, દાનવ વધારે દવેશરે. બલ. પુંછ તાણે પનંગનું, સુ-
તો જગાડે શેશરે. બલ. ૭ વરુણ શું વઢવામાં. ઉડાડે જલ અ-
ધારરે. બલ. નીર કેરા નાથ પાશે, અસુર માગે ભોગરે. બલ. ૮
અમર સાથે આથડેને કરે શખલો કોધરે. બલ. જગનમાંહે લાગ
માગે, રીખવે પ્રભોધરે, બલ. ૯ કરે અદાવત ઇંદ્રની સાથે, સુર-
શું રાખે વેરરે, બલ. ચોદ ભુવનમાં ગદા ચઢ ને, ફેરવે ચારે મે-
રરે. બલ. ૧૦ કોપવાન કુબેરશું થધને, રતન માગે રોકરે. બલ. વા-
જ આણ્યું વીચ બાધું, ત્રાહે ત્રાહે ત્રેલોકરે. બલ. ૧૧ દીગપાલ
કેરા ગજ કેરા, જહ દંત તાણે શાઅરે. સલ. શું શાહીને ફેરવે,
વારી ન શકે કોઅરે. બલ. ૧૨ કરે કીડા સીંધુ માહે, રમે લાતો
લાતરે, બલ. શાત શાગર ભેલાવે ભેગા, ઉલલે ઉતપાતરે બલ. ૧૩
રશી સાથે રાડ રાખે, દુરમતી માંહા દુરટરે. બલ. વાધીઆ ભ-
માંડ સુધી, થીઆ પ્રોઠ પુશટરે, બલ. ૧૪ અચલ મોટા કરે ઉં-
ચા, ચાલવે શા ખુણરે. બલ. આકાશ ચારે જીભશું, જેમ વૃક્ષને
વલગે ઉંટરે. બલ. ૧૫ ભય ધરે નહી મન વીખે, અલવે વખાણે
આપરે. બલ. પુનનો મારગ પરહરીને પાંડે આચરે પાપરે બલ.
૧૬ નારદ મુની સંધ્યા કરે, એક સમે ગંગા તીરરે, બલ. દધત
હીરણ્યકશ્યપ તીહાં, ઉભો રહો છે વીરરે. બલ. ૧૭ નીર નાંખે
છે રશી શામું, હશે મુખથી મંદરે. બલ. તારે નારદ બોલીઆ,
તુને મારશે ગાવીંદરે. બલ. ૧૮ પછે દાનવ કહે રશીજી, કોણ છે
એ ભુપરે. બલ. એને માફ કાં હું મફતે તે દાખવાની રૂપરે. બ-
લ. ૧૯ તારે નારદ બોલીઆ, એ છે દેવનો દેવરે. બલ. પીડા ક-
રીશ જો અમરને, તો આવી મલે તતખેવરે. બલ. ૨૦ ત્રણ ભુ-
વનનો ભુપ કહાવે, સરવનો સ્વામીનરે. બલ. શુરા અહાંડ માંહે,
એ જેવો નહી અન્યરે. બલ. ૨૧ એવું શુણીને કોપીઆ, દધત થ-
ચો કેધા કાંતરે. બલી. ૨૨

પુરવછાઓ. હું કરું કલપાંતરે, હૈત મન કોધે ભરો તે તણે
વીસતારરે, શ્રી વારાહ પુરાણે વીરતરે. ૨૩ વલી તેની છે કથા.
શ્રી ભાગવતભાષાર. સંક્ષેપ ગાને કહી વ્યાસે, પરીક્ષતને સાર. ૨૪
શામે સાંભલ સત્યવાદી તે તણું આખ્યાન, હીરણ્યકશ્ય મલ માર-

વા વારાહ થયા ભગવાન. ૨૫ કડવાં દૂર વલણ વલી વલી
ખોલા તે મુનીવર શુધણ, મનમાં કોપી તે માહા દુરયુધણ. ૨

ઉથલો જોધ જોવાં ચાલો દાનવ, દેવને દેવાડડ, કાંઠાં મુજને
મલે માધવ, ખોલું તે ખડો ખંડ. ૨

રાગ વેરાડી. હીરણ્યકશ હડે ભરાણેરે, બીજે કોણ છે મુજ
શમાણેરે, કોણ દેવનો દેવ કહાવેરે, દઈત મારવા હામ ધરાવેરે.
૧ એને ખોલી કાઢાડં ક્ષણ માંહેરે, જઈ ઝીતું રહેલો હોએ અ-
જ્યાહેરે, જાએ નાહાંશી તો જીવતો ગાહુરે, લાખી કાલામહમાં
ધાહુરે. ૨ એમ કહી મુછે કર ધાલ્યોરે, ચૌદ લોકમાં ખોલી ચા-
લ્યોરે, જઈ હંદપુરિમાં પોતોરે. દઈત હીડે ઘેર ઘેર જોતોરે. ૩ કોઈ
માધવ મુજને દેખાડોરે, પુરૂષોત્તમ દ્રષ્ટે પાડોરે, એશુ ખડગ વી-
દાએ ખેલુરે, દ્રષ્ટે દેખુતો જાતો ન મેલુરે. ૪ અમે સાંભલો અ-
મરની મેરે રાખે દાનવ સાથે વેરેરે. કરે દેવ તમારી સારેરે, તેને
ખોલી કાઢું નીરધારેરે. ૫ એતો મત્યુ અસુરનું આણેરે, તેની ત્રે-
વડ કરવી યાંહેરે; જેને મુનીજન સર્વે સાંભારેરે તેનું મુખ જોતું
છે માહારેરે. ૬ કાઢાવે અમર તણા એ સ્વામીરે, ખડુ વેશ ધરે
ખડુ નામીરે. તમે દેખાડો એનું ઠેકાણુરે, નહીતર અંત તમારો
આણુરે, ૭ વલતા ખોલા તે સરવે શુરેરે, તુંતો કાંઈ નવ જાણે
અશુરેરે; એતો અખીલ જગતના વાશીરે, તુંતો જોની સધણે ત-
પાસીરે. ૮ એતો કોય થકી નવ છટેરે, પણ ખોલાવના નવ ભેદ
રે. ધર મુકી વનમાં જાએરે, તેને સનમુખ દરશન થાએરે. ૯ મો-
ટા શતગુર શીર થાપેરે, તે પણ એનું પાસ ન આપેરે, જે કોઈ
નીશદીન શમરણ રાખેરે, તેને રૂપ રમાવર દાખેરે. ૧૦ તુને વેર લા-
વે લાગે લક્ષ્મરે, તોએ પ્રભુ સાથે પ્રત્યક્ષરે એહિની વાત બ્રહ્મા જા-
ણુરે, મુખથી ચાર વેદ વખાણુરે. ૧૧ તુંતો બ્રહ્માને પુછની જાંતરે,
જે જાણે છે એની વાતરે; એનું સાંભળી બ્રહ્મા પાસેરે, દેત આવો
છે અંક સ્વાશેરે. ૧૨ આવિ ઉભો તે શીશ નમાવીરે, બ્રહ્મા પુછે
છે પ્રેમ જણાવીરે. કેહુ પુત્ર આવો છે કેમરે, કાંઈ માંડાછે ઉનમા
દરે. ૧૩ ખોલા દઈત તે જોડી હાંથરે; મારી વીનતી સાંભલો નાથ
રે. મુની નારદ મુને કહુરે, તેતો વચન રૂદ્રમાં પ્રહુરે. ૧૪ તુને મા-
રશે માધવરાયરે, જેને મોટો ધણો મહીમાએરે, જેને મધુકૈલસ
ખને મારારે, મોટા બલવંત એથી હારારે. ૧૫ તેને જાણો તમે
મારાજરે, જેને દેખાડી દાની આજરે, કરી જીવને એને ગાહુરે,
દેત સધલાનું દુઃખ યાહુરે. ૧૬ એનું સાંભળી બ્રહ્મા બોલેરે, કોઈ
પુરૂષ નહિ એને તોલેરે. એતો આદ પુરૂષ અવીનાશીરે; એની
જોત જગતમાં પ્રકાશીરે. ૧૭ એતો કોઈથી મારો નવ મરેરે, સહુ
દેવ દાનવ એને સમરેરે. એને ખોલીએ જો જીગ બાધેરે. તો એ
દેત લાવે નવ લાધેરે. ૧૮ ધણા દિવસ લગે તપ સાંધેરે, એક ચીત
કરીને આરા ધેરે. એને ચરણે તે તન મન અરપેરે, હરી ચરણને

સરવે ક્ષપરણે: ૧૦ તેમ મલે મધુસૂદન પોતેરે. મન હુકારતાં પશુ
 જોતેરે તમે નામધર કાંઈ નવ જાણેરે; જોલો અહકાર આપ વ-
 ખાણેરે. ૨૦ અલસે પાપ કરા અણુ લેખેરે. તે પશુ દેત અંતરી-
 ક્ષથી દેખેરે. તેણે તમ ઉપર નીરખારે. મન કોપ કરે કીરતારે.
 ૨૧ શુર સંધ્યા એલી અલીમાનરે. ભાવે ભગતી કરે ભગવાનરે,
 શુષ્ક ગોવીંદનાં નિત્યે ગાઓરે, તેને શ્રીહરી થાશે સાહેરે. ૨૨ તમે
 શુષ્ક જો ગોવીંદના ગાઓરે, ક્ષણમાં શુર સંરખા થાઓરે. એને મુર
 અમુર બે સરખારે, જેમ સંધસે તે વરસે વરખારે. ૨૩ તમે દુખ દી-
 ઝાછા મુરની દેહરે. તારે સ્તુતિ કર પ્રભુજીની તેહરે, સ્તુતિ સાં-
 બલી શ્રી વર રીઝેરે, શુષ્કી ગોવીંદ તમપર ખીજેરે. ૨૪ તેણે
 શ્રીહરી તમને સંધારેરે. દેવ પોતાના કરીને ઉગારેરે, તમે દ્યોત
 પોતાને પાપેરે, વલી વેર કરોછા આપેરે. ૨૫ તમે શેઝે કરોછા
 કીડારે, તેમાં પ્રથવિ પાંચે ખીડારે; તેણે તમને વિષ્ણુ વીડારેરે,
 તેમાં કોણ પ્રભુજીને વારેરે. ૨૬ તમને શર જડા શ્રી નાથેરે, વલી
 વેર કરોછા તમે હાથેરે; વેર વિષ્ણુ સાથે જોર કરશારે, એહના મારા
 તે નિસ્થે મરશારે. ૨૭ એવું સાંભળી દાનવ હું કરે, એના સ-
 મજો મારાવણુ ચુકેરે, એણે પક્ષ જો દેવની રાખીરે; અમે જુધ
 કરવા અલીલાખીરે. ૨૮ એથી નહી જીલજી નીરવાણુરે, પાક
 પ્રથવીમાં લંગાણુરે; એતો કાહાવે પ્રથ્વીને પતિરે, વઢે અમ સાથે
 અમરની વતીરે. ૨૯ બાંધી પ્રથ્વીને જલમાં ઝબોલુરે, વિષ્ણુ સં-
 ધાતે નીશથે જોલુરે; એમ કહીને અમુર પાછા વલીઓરે, આવે
 અવની ઉપર અતી બલીઓરે. ૩૦ અવની ચરણ બલે કરી
 ચાંપીરે, બાંધી વીથે તે થર થર કાંપીરે; નવખંડ ધરા તતકાલ રે,
 શેશ સહીત ચાલી રસાતાલરે. ૩૧ તારે મુરપતી જોડી હાથરે,
 સહુ સંભારે વૈકુંઠનાથરે. ૩૨ પુરવ જાઓ. પ્રથવી
 ચાંપી ચરણેશુ; ડાહ્યા દશ દીગપાલ; મુર અહાદીક સ્તુતિ કરે,
 શમરે દેવ દબાલ. ૩૩ વારાહ કરે વૈકુંઠપતી, કમલનાથ કપાલ.
 મુરસાગક જગત નાયક, તણુ જીવન પ્રતીપાલ. ૩૪ કડવાં.
 ૧૩ વલણ. વલતા જોલા તે નારદ સારણ, સાંભલ
 રાજ તે ધરમ કુમારણ; સ્તુતી કરેછે હંદ્ર અધારણ. ૧ ઉચલો

સાંભલ રાજ વચન પાવન, સ્તુતી કરે છે હંદ્ર તે મુણીને શીખ
 પ્રગટા, વારાહરૂપ ઉપેંદ્ર ૨ રાગ રામઘો. ભણે હંદ્ર
 મુનીંદ્ર ઉપેંદ્ર નમો, કર્ણાવર શ્રી હરીચંદ્ર નમો; શચીદાનંદ શ્રી
 અવીનાશી નમો, કમલાવર વૈકુંઠવાશી નમો. ૧ પુરોહિતમ પંકજ
 નેત્ર નમો, પરી પુરણ અક્ષ પવિત્ર નમો; રવી કોટ કલાધર રૂપ
 નમો, ભગવાન મુરમુર જીવ નમો. ૨ પરમેશ્વર પંચગ શાહી
 નમો, શચરાચર સપત દાઈ નમો; શીર ચરણ કતો જુજ શેષ
 નમો, પરીધાન ખીતાંબર વસ નમો. ૩ નિરિટાદીક લંકત ધારી
 નમો, મધુસૂદન દેવ મોરારી નમો, શખ ચક્ર ગદા જુજ પાણી

નમો, ખગવાહન પુરૂષ પુરાણી નમો. ૪ ત્રય નીરખા પાવન ચરણ
 નમો, જય માધવ મંગલ કરણ નમો, સુરવલ્લભ મુરારી રથામ
 નમો, જનકાયક દુરલભ ધાંમ નમો. ૫ નલવાયુ કુતાશ પ્રકાશ
 નમો, પ્રથવી જલ જંતુ નીવાસ નમો, શુભવંત અર્ચાત્ય અનંત
 નમો, ભયભંજન શ્રી ભગવંત નમો. ૬ નીરાંકાર નીરંજન કેવ
 નમો, શ્રીવંશકર શાયક શૈવનમો; શરણંગત વહ્નનાથનમો,
 નીજભયત તણા શઠા તનમો. ૭ જીવનેસ્વર ભુધર વીર નમો. શુ-
 ભ ધરમ ધીરધર ધીર નમો, દ્વીજ પાલક દીન દયાલ નમો, જ-
 ગદીશ જગત કપાલ નમો. ૮ બહુ વેશ માહા બલવંત નમો, રૂ-
 શીકેશ મહેશ અચંત નમો, કરો વારાહ દયાનીધ વેગ કરી, સુજ-
 તાં પ્રગટા તતખેવ હરી, ૯

પુરવછાઓ. શુભતાં પ્રગટ થયા હરી, શરકારણ તતકાલ;
 વારાહ રૂપ ધર પ્રભુજી, જે ત્રણજીવન પ્રતીપાલ ૧૦ રસાતાલ જ-
 તી ધરિ, દાઠાએ પર ધરણ. વીથ તણી વારે ચડા, સ્વામી અશ-
 રણા શરણ. ૧૧ દાનવ સાથે જીધ રચું, લીધા વારાહ વેશ; પ્રભુ-
 જીએ પ્રથવી ધરી, જલમાં કરો પ્રવેશ. ૧૨ હવે તેની કહું કથા,
 તે સાંભલા રાજન, વ્યાસ મુત મુખદેવ કેરો, શુભે સત્ય વચન,
 ૧૩ હરી હિરણ્યાક્ષ વઢે, તે થયું દારણ જીધ. દિગપાલ કશી બલ-
 ભલા, ને શેશ જીલો શુધ. ૧૪ સાત સાગર ભેલા ભલા, પડા
 પરવત ઋગ; બલભલે બ્રહ્માંડ બાધું, અમુર કેરે અંગ. ૧૫

ઉથલો અમુર કેરે અંગરે, બ્રહ્માંડ બાધું થરથરે; કોડ રૂપેથી
 આહરી, તે સાથ સખજી જીધરે. ૧૬

કડવું ૧૪ રાગ સીંધુડા. માંડ જીધ તે દુસ્તર દારણ હો,
 જેમ વડવા નલ કંપ વારણ હો. વિથ ઠેલે વાહારા બલ સાથ ર-
 હો. નિરખી નર થીઆ બહુ કાઅરહો. ૧ કર ગદા પરસ્પર ધારિ
 હો, તન પ્રહાર પછડે ભારી હો, આયુધશું આયુધ ઉલાલે હો,
 ધુમર દધને ધા શંભાલે હો ર આયુધશું આયુધ છેદા હો.
 નાખતાં અંગે નવ ભેદહો. વલગીને વીર વહુટે હો, ખેલતા તે
 કોઇ નવ ખુટે હો. ૩ નાખી બાથને જીગતે ઝાલે હો, કોપીને
 કંઠે કર ધાલે હો, રણમાંહે પરસ્પર રોલે હો, જલ માંહે પડા
 જલ ડાલે હો, ૪ શત પંચ શંખજર પૂરા હો, જલ માંહે પડો
 બહુ શુરા હો, દીચણીઆં કોણી હો. નર દીએ છે અન્યો અન્ય
 બોણી હો. ૫ વડતા પૃથ્વી ઉપર આવા હો, ઇંદ્રાદીકને અકલાવે
 હો, પ્રથલા પ્રચડા વાળે હો; નવખંડ ગગનમાં ગાળે હો. ૬
 ઋમકારે ધરણી ધૂળે હો, માહા દૈત દેવશું કુઝે હો, જીગદીશ કરે
 જલકીડા હો, પ્રથવીમા પ્રગટી પીડાહો ૭ મનમાંહે માહારાજ
 વીચારેહો. જીધ કરતાં દાનવ હારે હો, વલગું હરી વદન વીકાશું
 હો. તન તીક્ષ્ણ તેજ પ્રકાશ હો. ૮ મુખ દાઠ કરાલ વધારી હો,
 રૂતા મન માંહે મોરારી હો, ૯ દધ દોટ પ્રબલને પાડે હો, જઈ

દાનવ પ્રૌઠ પછાડે હો. હીરણ્યાકશનું શીશ હાથે હો, મહી છેડે
તે કમલા નાથે હો, અત્રીક્ષથી શુર નર નીરખે હો, મન માંહે
રહ્યા છે હરખી હો. ૧૦ મુખ જ્યજ્ય શબ્દ મુખાવે હો, બહુ
પુરપની વૃષ્ટી કરાવે હો. ૧૧ પુરવજાઓ. પુરપત્રથી સુરીનર
કરે, દખી દાનવે નાશ, ઈંદ્રાદીક મુખ ઓચરે, જ્ય જ્ય જગન્ની-
વાશ. ૧૨ ઉથલો. જ્ય જ્ય જગનીવાસરે, ઈંદ્રાદીક એણી
પર સ્તવે, રાજ સાંભલ વાતરે, શુક પરીક્ષત પ્રીછવે ૧૩ શુત
શુખાવે વીખને, નીમીપારણમાં તેહે, હીરણ્યાકશ મારા પછે,
નીમીત નિપત્ત જેહ. ૧૪ કડવાં ૧૫ વલણ. વલતા બોલા
તે શ્રી રૂશીરાએલ, સાંભલ રાજ તે કહું મહીમાએલ; જેહને
જુગમાં તે સહુ જશ ગાએલ. ૧ ઉથલો. સાંભળ રાજ
કહું મહીમા, હીરણ્યાકશને મારીઓ, તે શુણી હીરણ્યાકશ્યપ
આત; કોધાતુર થયો. ૨ તેણે તપ અતી ઉમ્મ કીધું, દુખ દીધું
દેવને, તે કારણ નરસીહ પ્રગટા, શુણાવું તે અવેવરે. ૩ રાજ
દોડી હીરણ્યાકશ્ય મારો માહારાજે, મલ માહા બલ વીર.
દાનવ હીરણ્યાકશ્યપનો નાનેરો બાંધવ, કશ્યપનો કુમાર દાનવ.
તે તણા પુત્ર કલત્ર સહોદર, સરવ કરે કલપાંત. દાનવ. જ્ઞાન
પ્રબોધ કહી સમજાવે, કંઈક દીધાં દ્રષ્ટાંત. દાનવ. ૨ પછે હીરણ્ય-
કશ્યપ હોકારો, કીધો મનમાં કરોધ, દાનવ. દેશે દેશથી દધત
તેડાવા. જુથ મલાં બહુ જોધ દાનવ. ૩ પુરી સલામાં પરિઓણ
કરે, થયા એકા ભુપ સમસ્ત. દાનવ. દંત ધસે કર પ્રસ્ટ ડશે,
હોડા પછાડે હરન. દાનવ કોણ એવો મદવંત માં આવી, જે વારાહ
વેશ વીશાલ. દાનવ. જેણે હણે મુજ આત લધુને. હું નીશચે આ
જુ તેના કાલ. દાનવ. ૫ વલતો વીચાર કીધો મનમાંહે, ઈંદ્ર ત-
ણે ઉપગાર. દાનવ. વૈકુંઠ નાથે હણે મુજ બાંધવ નીશચે ને ની-
રધાર. દાનવ ૬ તે માટે હવે નીશચે માહારે દેવને દેવો દંડ. દા-
નવ. જોર કરે તો છપથી મારું, જોહું ખડો ખડ. દાનવ. ઉશટ
માહારાને શોધી કાઢું, જેણે વીડારો વીર. દાનવ. આતનું વેર વાહું
જુગમાંહે, તાહાર પછે પીઉ નીર. દાનવ. ૮ એમ વિચાર કીધો
મન માંહે, ધરમનો કીજે દેવેશ. દાનવ. તો શેજે શત્રુ ક્ષય પામશે,
પુત્ર પ્રભુનો અંશ. દાનવ. ૯ ધરમ ધરાપર જાણીએ જુગમાં,
માંહે વીરજીવું સુલ. દાનવ. ધરમ લોપે ધરણીપર નાશે, દધતનું
જશે શુલ. દાનવ. ૧૦ એમ કહીને આગના આપી, દોડાવા દધત
અપાર. દાનવ. પુણ્યનો મારગ પાલટી નાંખી, દેવ કીધો સંધાર.
દાનવ. ૧૧ ભુપની ઇછા ઉપની જાણી, ચાલીઆચારે મેર. દાનવ.
વેદની માંહે કુલાહલ માંડું, કીધું હલાહલ વેર. દાનવ. ૧૨ વેદની
ધુન મુજ તીહાં સામટા, ધુમ કરીને ધાએ, દાનવ. વાડવને શીર
વેદના પાડે, ખડગ ઉઘાડે જાએ. દાનવ. ૧૩ જગનશાલા મઠશા-
લા સખલી, પાડી કીધા પડથાર. દાનવ કુંડ સરોવર દેવના દેવલ,

ઘાલી નાંખા તેણીવાર. દાનવ. ૧૪ સાથે સમાગમ કરવા, ગાંધર્વને દીઁએ ગાલ. દાનવ. ગીત કરા કરી વાંચતા હોય, તીહાં આવી માંડે આડ. દાનવ. ૧૫ લેવા ન દીઁએ મુખ મેડની માંડે, નારાયણનું નામ. દાનવ. ૧૬ સધ્યા સનાન કરી ન શકે દીઁ, કરવા ન દીઁએ કરમ. દાનવ. આમણને શીર લાય ઉપજાવે, ધરી નાંખે ધરમ. દાનવ. ૧૭ ભગતિનો મારગ ભુતલમાંથી, ઘાલી નાંખો તતખેવ. દાનવ. હીરણ્યકરય પછે સ્વરજો જધને, ઝીતા સરવે દેવ. દાનવ. ૧૮ ઇંદ્ર પોતાનું આસન છાંડી, નાઠા દેખી દુરબુધ. દાનવ. પરવતમાં જઈ દેવતા પેઠા, આવતો જોઈ અશુભ. દાનવ. ૧૯ પછે તાંહાંથી દૈત ઉતાવલો, જઈ પોતો વધકુંઠ દાનવ. શીલસી સાથે જોમ ધરીને, જુથ કરવા ઉતકુંઠ. દાનવ. ૨૦ વલતા વિરજીએ વાત વિચારી, ડહાત આવો છે અકાલ. દાનવ. જુથ નથી કરવું એ સાથે, મારવો જઈ જવાલ. દાનવ. ૨૧ એમ વમાશી શ્રી અવીના શી, દેખે નહીં જેમ રૂપ. દાનવ. વાયુ વેશ ધરો માહારાજે, ભેદમાં ભુલવો ભુપ. દાનવ. ૨૨ શ્રીવરે સુક્ષ્મ રૂપ ધરિને, પ્રવેશ કરો જઈ પેઠ. દાનવ. ખોલી વલો પછે ભુપતી બાધું ફીર સમુદ્રનું ક્ષેત્ર. દાનવ. ૨૩ પુરવછાયો ખોલી વલો વૈકુંઠ બાધું, જડા નહીં જુગદીશ. ફરી પાછો ઘેર આવો, રહી મનમાં રીશ. ૨૪ ઉથલો. ઉથલો. રહી મનમાં રીશરે, મતિ મુઠ એમ ત્રેવડે, વેરિ મુજને નવ મલે, તે કો દીવસ આવી નડે. ૨૫ તે માટે જઈ તપ કર. જે ભ્રમા ભે પાંમે ધણું. ઇંદ્ર ઉપર અચલ થાપે, આપે અજરામરપણું. ૨૬ કડવાં ૧૬ વલણ. રૂપીણ બોલા તે વચન પ્રમાણુલ, માહા તપ માંડું તે દાનવ રાણુલ, સાંભલ રાજ તે ચતુરસુજણુલ. ૧ ઉથલો. સાંભલ રાજ ચતુર ચતે, અસુરનું તપ તેજ, વાધીઉં ભ્રમાંડ મુધી, મુખ વખાણુ એજ. ૨ મહારાજલમાં માંડીઉં, તપ અસુર આસન એક, બ્રહ્માને મનમાં ભાજે, તજે નહીં મન દેક ૩

રાગ પુરબી. તન દેક ન મુકે રાજરે, મનમાંથી ન મુકે માહારાજરે, એક અંશુજને આધારરે, ઉભો રહો છે વનમોઝારરે. ૧૧ રહો તરોવરની પેરે સ્થંભીરે, એમ ધણા દીવશ દેહ દંભીરે, મુખ મુન્ય મહી મદવતરે; જાણે શુભો તે શરપ એકાંતરે. ૨ અંન ઉદક દીધાં છે મેલીરે, જોઈએ જીવને વસ્તુ જે પહેલીરે; નેત્ર ઢાલીને ધરું ધ્યાનરે, દીક્ષ શીધ પુરૂષને સમાનરે. ૩ પચ કેશ જડા શીર વાધીરે, ધણુ શાભે તે જોગ સમાધીરે; રૂંધો સ્વાસ ચડાવી છે તાલીરે, લીધી દક્ષણ કર જપ માલીરે. ૪ એક શત શંખજર શુધારે, તારે અંગ વલોધી ઉધીરે, નવ દીશે ત્વચાને નાદીરે નાદીરે, થયો રાફ ફરી વલી માદીરે. ૫ ઉગા દરલ તે કરજને દારેરે, કીધાં શુગરીએ ધર હારો હારેરે; બારે થઈ છે અવસ્તા એમરે, ઇદરે જાણું રીપુ નથી ક્ષેમરે. ૬

મનમાંથી વીચારે વાતરે, દેવડાઓ ધણ વીખ્યાતરે; એવા દુષ્ટને
વર કેમ આપેરે, જે કોઈ સુરી નરને સંતાપેરે. ૭ પછે ઇંદરે શ-
ખલ બલે કીધુંરે, બધ દાનવણ પુર લીધુંરે; ત્યાં અસુર તે કંઈક
વીડારારે, નહી હીરણ્ય કસ્યપ તેણે કારરે, ૮ પછે હીરણ્યકસ્યપની
નારીરે; માતા પ્રહલાદની સુખકારીરે, તને મેધ માફતને નાથેરે;
વલી સાહી વીધી છે શાથેરે. ૯ કીધી અધરાવતની આગેરે, ચાલે
ભુવતીશ કેમલ પાગેરે; બાણી ભગત જનેતા માટેરે, આવાં
નારદ અત્રીક્ષ વાટેરે. ૧૦ બરે સુરપતિયે સુનીવર દીકારે, તારે
આવા વાહન થકી હંકારે; કરભેડી દંડવત કીધારે, રૂશીએ આશી-
સ્વાદ દીધારે. ૧૧ સુની બોલા તે સુખ થકી વાણીરે, એક આ
શુદ્ધરી કહાંથી આણીરે; કોઈ ભુપતી મનમાં કોપેરે, પણ અબ-
લાની લાજ ન લોપેરે. ૧૨ તુતો સ્વરગ અમરનો ઇશરે, તને
આવડી ન ધટે રીશરે; પછે ઇંદ્ર બોલા શીર નામીરે, તમે વાત
વિચારો સ્વામીરે ૧૩ એને ગરભ આદરમાં બાશરે, કોઈ દાનવ
મૌઠ પ્રકાશેરે; ઇંચે ગરભ છેદન કરે એનારે, પછે નહીં પરભવ
કેનારે. ૧૪ એવિ સાંભલી વાત જે વારેરે, હરી બોલા સુની તે
વારેરે; એના આદરમાં પ્રગટે બાલરે, તેતો પુરણ ભગત ગોપાલ-
રે. ૧૫ ભય હીરણ્ય કસ્યપનો ધરશોરે, એનિ ભગતીએ તમે ઉગ-
રશોરે, પછે ઇંદ્ર તે આશ્ચરીઅ પાંમરે, રૂપીજને ચરણ શીર નામેરે.
૧૬ સુદરિને નમાવું રીશરે, તમે મનમાં નવ ધરશો રોશરે; અ-
બાણે થયો અપરાધરે, ક્ષમા કરજો જનેતા શાધરે. ૧૭ કરભેડીને
સુરપતી માગેરે, ઉભો સ્તુતી કરે રૂશી આગેરે; એકા સુદરી સ્વા-
મીને ધામેરે, રાખો શરણ રખે દુઃખ પાંમરે. ૧૮ પછે માનુની
સુનીવરે વાલીરે તેને પુત્રી કરીને પાલીરે; આપો સુનીવરે વર
અતી ભાવેરે, તુ તે ગરભ પ્રશવતી આવેરે. ૧૯ ધણી ગનાનની
વાત સુણાવીરે, તેણે દુઃખનિ દાઝ મમાવીરે. ગરભવાશમાંથી પ્ર-
હલાદેરે; રસ પીધો સ્તુતી કરી સ્વાદેરે ૨૦ તેના મરમ સુનીજન
બાણેરે, રશપાન કરે તે વખાણેરે. ૨૧ પુરવ છાઓ. તે
વખાણે જશ પ્રભુના, જે કરે રશ પાન; પણ દુષ્ટ દાનવ નવ લહે,
જેને અટલ છે અગતાંત. ૨૨ ઉથલો અટલ છે અગ-
નાનરે, તે નવ લહે રશ હરી તણો, હીરણ્ય કસ્યપ તપ તે થકીરે;
જેમ વિખે શ્રથ વાધે ધણો. ૨૩

કડવાં ૧૭ વલણ પછે વાધો અસુર તપ તા-
પેરે, બાધા વીધ વિખે, થયો સુનીવરને સંતાપરે, બાધા વિશ્વ
વિખે. ૧ ક'પે સ્વરગ અતુને પાતાલરે બાધા. વલી ડાલા દશે દો-
ગપાલરે. બાધા. ૨ દવ મેલી પોતાનું ધાંમરે બાધા રહેવા બોલત
હીં ૩ ઠાંમરે. બાધા ૩ ચૈાદ લોક ચડા ચક્રોલરે. બાધા. બ્રહ્મલો-
કમાં હલકલોલરે. બાધા. ૪ વાકું તપ તણું બહુ તેજરે. બાધા.
મન બ્રહ્મા વીચારે એજરે. બાધા. ૫ થયો દાનવ માહા બલવાનરે.

બાધા. વર આપવા જોઈએ ન દાનરે. બાધા. ૬ કહીએ મુકે નહી
 તપ તાલરે. બાધા. વર આપવામાં જાણકારરે. બાધા. ૭ એતો
 તામરી છે દુરબુધરે. બાધા. જુગમાંહે જગાડશે બુધરે, બાધા. ૮
 એતો દેવને કેશે દંડરે. બાધા. એતો આચરે પાપ પ્રથંડરે. બાધા.
 ૯ એમ બ્રહ્મા વિચારે વાતરે. બાધા. વર આપવા આવ્યા ખ્યાત-
 રે. બાધા. ૧૦ આવી ઉતરા પરવત માંહે. બાધા. તપ દાનવ શાંધે
 છે જાંહારે. બાધા. ૧૧ કરિ મુકી કરો સાવધાનરે. બાધા. મુખે
 બોલા બ્રહ્મા લગવાનરે. બાધા. ૧૨ ઉઠ પુત્ર તપસાથી જગરે.
 બાધા. તેરે જેરે જોએ તે માગરે. બાધા. ૧૩ એવું સાંભલી જગો
 ભુપરે બાધા. દીકું દેવ વીધાતાનું રૂપરે. બાધા. ૧૪ કર જડીને
 લાગો પાંચરે. બાધા. સ્વામી થાજે તમે હુને શહાઅરે. બાધા.
 ૧૫ જેટલા વર માયું આજરે. બાધા. તેટલાજ આપો માહારાજ-
 રે. બાધા. ૧૬ જોતાં શ્રેષ્ઠી તમારી નાજતરે. બાધા. માહારો આણી
 ન શકે અંતરે. બાધા. ૧૭ જલ ભુતલ વાયુ પ્રકાશરે. બાધા. મા-
 હારો તે કરી ન શકે નાશરે બાધા. ૧૮ શબ્દ શુકલ કાશ્ય કોદં-
 ડરે. બાધા. તેણે પડે નહી મુજ પંડરે. બાધા. ૧૯ મત્ર જત્રને
 આયુધ અસ્રરે. બાધા. મુને છેદે નહી કોઈ શસ્ત્રરે બાધા. ૨૦ શી-
 ત ધાતના ધાટ અને કરે બાધા. માહારે અગત ભેદ એકરે. બા-
 ધા. ૨૧ વન અઉશધા ભાર અઠારરે. બાધા. માહારો તેથી ન
 થાએ સધારરે. બાધા. ૨૨ ગીરિ શીખર પાણ કો જાણરે. બાધા.
 માહારો પડે નહિ નિરચે પ્રાણરે. બાધા. ૨૩ ધર ગોખલને ધર-
 ખારરે. બાધા. મારો પંડ પડે નહી કીઆંએરે. બાધા. ૨૪ અવની
 ઉપર ઉંખર હેઠરે. બાધા. મુજ અત્યુ નાવે તેડરે બાધા. ૨૫ દીન
 રેણુ સમસ્ત મોઝારરે. બાધા. ૨૬ છવ જોની ચારે ખાણરે. બાધા.
 તેથી નવ મરૂ નિરવાણરે. બાધા. ૨૭ એટલું માયું કરજોડરે.
 બાધા. જેટલે મારા મનનો હોડરે બાધા. ૨૮ પછે બોલીઆ બ્રહ્મા
 બોલરે. બાધા. તેતો વર માગા અણુતોલરે. બાધા. ૨૯ નથી આ-
 પવા જેવા નીરધારરે. બાધા. વર દુરલેભ એજ અપારરે. બાધા.
 ૩૦ આજ લગે એવા નથી કોયરે. બાધા. જેને તારા જેવા વર
 હોયરે. બાધા. ૩૧ પણ જો તારા તપને ત્રાશરે. બાધા. વર આ-
 પીને પુરી આશરે. બાધા. ૩૨ મુખે માયું તે થાશે સત્યરે, બાધા.
 પણ દૈત્ય તારી દુરમત્યરે બાધા. ૩૩ પુરવજાઓ દૈત્ય
 તણી દુરમત્યરે વિશ્વ વીખે નીરધારરે, અહંકારી ઉનમદ ધણું;
 કરે ભોમને ભારરે. ૩૪ ઉથલો. કરે ભોમને ભારરે, દાનવ
 દલ મેલી ધણું; અન્યુત લે અવતારરે, તો દુખ ભાંગે શુર તણું.
 ૩૫ કડવાં ૧૮ વલણ વલી વલી બોલા તે બ્રહ્મકુમર-
 છ, લપ વરવા ધોતે અસુર અહંકારછ. સાંભલ રાજ તે કહું
 વીશતારછ. ૧ ઉથલો. સાંભલ કહું વીશતાર તેહને,
 પાંકુ મુત પ્રનવંત, પાંખી વર દાનવ વલો, તે ખ્યાત શુભ મન

ખંત ૨ રાગ ગાંધી ગુર્જરી. પર આપી વસા ચતુર.
 જો, પછે ભુપ કુલું તન મનજો; પાંખા વાંછીત વસ્તુ પદારથજો,
 જલે મન થયા કતારથજો, ૧ આગે ઈંદ્રતને વરદાન લીધું જો,
 જેમ મેમલને મદ પીધું જો. પેલો બલીઆને વલી વ-
 ૨ લીધોજો. જેમ પંનગ પાખાલો કીધો જો. ૨ હુતો અમુર
 અતુલ બલબલીઆજો, વર વાંછીત પાંખીને વલીઆજો;
 આવો અમુર પાતાને મંદિરજો, તાંહાં પ્રાકમ હીડું પુરી ઇંદ્રજો.
 ૩ બાંધુ નગર કરું છે મુલું જો, કોઇ ધામ જડે નહીં જુલું જો.
 દુખી કોઇ અડો મનમાંજો. પછે તેડાવા દાનવ રાએજો ૪ દેશો
 દેશના દાનવ બલીઆજો, મોટા મહીપતિ આવીને મલીઆજો.
 પ્રજા સધલીને શીઝ તેડાવાજો. આપ આપને સ્થાનક આવાજો.
 ૫ બહુ કરોડ અમુર થયા લેલાજો, ઇંદ્રત જલે હવે વલી વેલાજો.
 દલવાદલ શન્યા દિશેજો, જુધ કરવાને મન હીશેજો. ૬ વાજે દશ
 વીશ કરોડ દલામાંજો, તેતો સુરપતિના પુર સાચું જો થાએ વા-
 ૭ જના નીરગાખજો, કાને પકું શુભે નહીં ઝલોડજો. ૭ ઉઠાંછલો
 ઇંદ્રત અલેખજો, બલ બીજનું આંખે દખેજો. આલવીતાને અવલા
 ચાલેજો, જાણી જોઇને જગડાં ધાલેજો. ૮ અલવે આલ કરે માંહ-
 ૯ જો, ખેલે ખડગ વીદાને ધાએજો અસ રાસની વિદા શાંધેજો, એક
 બીજને અધન આંધેજો. ૯ એહવું શેન મહું શપરાજું જો, બોલે
 હીરણ્ણકશ્યપ બહુ જાણુંજો. મુજ આગલ અમર કોણ માત્રજો, ગજ
 વના કીધું છે ગાત્રજો. ૧૦ એમ કહિને મુછે કર ધાલેજો. દલશજ
 કરી દાનવ ચાલેજો. આજ સ્વરગજધ વેર વાલું જો મારા રૂઢી-
 આ તણું દુખ ટાલુંજો ૧૧ મલે ઇંદ્ર તે માન ઉતાડું જો, તારે
 હીરણ્ણકશ્યપ નામ મહાડુંજો. પછે દલ લઇ દાનવ ધાએજો, ધરા
 ધરૂજોને અંખર શાહોજો. ૧૨ દીવો સ્વરગ નીકટ જઈ રેરોજો, મ-
 ૧૩ છી ફાટકનો ધડ ઘેરોજો, ઇંદ્રે જાણું જો ઇંદ્રત અલંગીજો, વર પા-
 મો આવો છે ઉમંગીજો. ૧૩ એશું જુધ કીધું નવ જાએજો, પ્રથા
 કરવો તે સ્થાને ઉપાયજો. શલ્યા લોહ ઉપર કર હણીએજો, દુખ
 પોતે પોતાનું ગણીએ. ૧૪ કરોધે કાલી પાણુને ડરીએજો, દંત ભા-
 જ પછે કર ધરીએજો, એમ અમરપતી મન ધારીજો. નાઠા લઇને
 પોતાની નારી જો. ૧૫ બીજ દેવતા દોહોદશ પલીઆજો, તણ
 જુવનને શીઝ ઉચલીઆજો; ગયા અમર સ્વરગથી નાશીજો, જોઉં
 ઇંદ્રત તે તલપ તપાશીજો. ૧૬ પછે અમુરપુરીમાં પેઠા જો, મુર
 સ્વામીને સ્થાનકે બેઠા જો; આવો હીરણ્ણકશ્યપ નર તાંહેજો, ચડી
 બેઠો ઇંદ્રાસન માંહેજો ૧૭ રાજ રંગ ધણો મન જામેજો, શુર ઇંદ્ર
 તણું મુખ પામેજો કર્ણેડી શીશ નમાવી જો, ધણા ઇંદ્રત ઉલા
 નીજ આવીજો. ૧૮ શોલા દાનવ તેજ અપારજો, જાણે દીનકરને
 ઝલકારજો. માથે મુગટ કનક મણી આપે જો, તે તો ઇંદ્ર શુણ્ણ ણી
 લોપે જો. ૧૯ કાને કુંડળ ઉર મણી માલાજો નેત્ર જાણે અન્નીની

૭ જો, ધરે નવનવાં વલ વિલાસીને, કરે ખડગ ચમર સો-
હાગીને. ૨૦ કોથે દ્રુષ્ટ ને અંધ નિહાસીને, સસા સારીરની શુષ્ક
બુધ ટાલે જો, શોહિ સ્વરગ ભુવનની ધુસૂં જો, હર રત્ન વૈદ્ય
વરણીને ૨૧ માંડા મણીમય મંડપ મધે જો, જોરે હંકારી રોધરી-
ધજો. જોતાં પ્રથવીમાં પ્રતીર્થીય દોરે જો, જેમ લાશે તે વદન અ-
રિશે જો; ૨૨ દ્વારે માતીનાં તોરણ લેકેજો, ચર્યા કુકુમ કરુરિ
બેહેકે જો, ફરતી કલપ પ્રક્ષની વાડીને, વધે અગરમંદનમિ ઝાડી
જો. ૨૩ વીંટી વેલ તીહાં બહુ ફુલીને. ૨૪. કુશમ કુશમ મધ
જુલીને, તીહાં ગધિરવ અપહરા નાચેજો. ઉલા અનેક બંધીને
જાચે જો. ૨૪ દોડે બુધ દાનવના જામી જો, લેલે મોટા ભુપતી
ભોમી જો, દંધવ હીરણ્યકશ્યપની હાકેજો, ચૌદ લોક ચડા છે આ
કે જો. ૨૫ ખીજ નવ દીગપાલ નમાવા જો, તેતો ભેટ ભલી
ભલી લાવાજો, હુય હરતી છીખીકા સારી જો, શણ લાભ્યે
શીવનો ભંડારીજો. ૨૬ વલી રથ રેવત ગજ ઝાઝા જો, લાવે
લાખો લેખે સરવે રાજજો, પોત પોતાની ભોમીની ભેટજો. ભુપ
આવી પાચાડે ઠંઠજો ૨૭ એને શેના તણી નહી સંખ્યા જો, એ-
થી અવનીને આભય સંખ્યા જો. એહેના તનમાં ત્રીશુષ્ક નિરો-
ગીજો, ખરમા શુર હરી શીવ જોગી જો. ૨૮ એવી સંપત પામે
અમુરજો, તેણે શશીઅર છતા શુરજો. પછે નારદ રૂશી તેડી
રાહી જો, આવા તતખર ઘં ખરપાંણીજો. ૨૯ કરી પુત્રીને શાશ-
રવાશો જો. શોખી ભુપને ટાલો વરાંશાજો, ધર પ્રીછવી શ્રી રૂપી
રાયજો, રાજ મનમાં તે હરખ ન માયજો. ૩૦

પુરવછાઓ. રાજ મનમાં હરખીઓ, પામે પરમ ઉલા-
શ; અમરાપુરી પોતેરિઆ, દેવ રહા વનવાશ. ૩૧ ઉથલો.
દેવ રહા વનવાશરે, શ્રીપતિનું શમરણ કરે, ગગન થકી વાયક
થયુ, તે શુરીનર શ્રવણે શુણે ડર અવતરશે ઘેર અશુરને, કુંવર
ભગત ભગવાન; તે કુખ ટાલે તમ તણુ, લેતાં નામ નીદાંન. ૨૩
કડવાં. ૧૯ વલણ. વલતા બોલા તે યુનીવર વાતણ, શાંભલ
રાજ તે ભગતની ખ્યાતણ; બાળક પ્રગટા ને શુષ્ક વીખ્યાતણ.
ઉથલો. સાંભલ રાજ શ્રવણ સરવ, ભગત શુષ્ક વીખ્યાત;
અમુરને કુલ અવતરો પણ ભજ વૈકુંઠનાથ. ૧ રાગ ધાલવ
શુર્જરી. થયો અશુર તણો ઘેર બાલ, રૂપ મનોહર છે, એને
વાહાલા ધણ ગોપાલ; રૂપ મનોહર છે, ૧ વાજે ઢોલ નીશાનને
નાદ, રૂપ મં એનું નામ વરાંચું પ્રહલાદ. રૂપ મં ૨ વેહેંચે
શ્રીકૃલ કૌકૃલ પાન. રૂપ મં ગાએ માનુની મધુરા ગાન. રૂપ મં
૩ મન હરખ ધણો ઘેર ભુપ રૂપ મં એનું શોભે તે શપેલ સ્વ-
રૂપ મં ૪ એમ મન વીચારે માત રૂપ મં એકા પુત્રની વાંધશે
ખ્યાત; રૂપ મં ૫ જોતાં જન્માક્ષરની વાત. રૂપ મં એને પ્રભુ
મલે સાક્ષાત. રૂપ મં ૬ માતા લાડ લડાવે દીન રેણ. રૂપ મં

જેમ પાંપણ પાલે નેણ રૂપ મંડળમાંથી ટાપી માતીની હાર, રૂપ મંડળમાં હુંધરનો ધમકાર, રૂપ મંડળ પેરી ઝલડી ઝલકતી જોત, રૂપ મંડળ અરકે તણા ઉઠાત રૂપ મંડળ કટી મેખલા ધુગર માલ, રૂપ મંડળ પંચ વરશનો ખાલ રૂપ મંડળ પછે પીતાએ આણી પ્રીત, રૂપ મંડળ મેહલું શીખવા રાજની રીત, રૂપ મંડળ જોધ ઉતમ દીવશ નીરધાર, રૂપ મંડળ નીશાલે શલ્યા કુમાર, રૂપ મંડળ શોભે જરકશી પાધડી શીશ, રૂપ મંડળ જોધ મોહી રહે અજ ધરા, રૂપ મંડળ ૧૩ કંઠે ઝલકે માતીડાનો હાર, રૂપ મંડળ ધર્મ વચ્ચે તે ઝાંક કુમાલ, રૂપ મંડળ ૧૪ કીધો મે ધલપર અશવાર, રૂપ મંડળ સાથે વાળવનો નહી પાર; રૂપ મંડળ ૧૫ શુભ એણિપેરે મેલો નિશાલ, રૂપ મંડળ સાથે સહ અપાચ અસવાર, રૂપ મંડળ ૧૬ શોષે બ્રહ્મ ગુરુને હાથ, રૂપ મંડળ એમ બોલો અસુરનો નાથ, રૂપ મંડળ ૧૭ એને જાલવ જે લલી લાત, રૂપ મંડળ રૂડી વીધા લણાવો દીન રેણ, રૂપ મંડળ ૧૮ પછે નિશાલીઆમાં નરેશ, રૂપ મંડળ વેહેલા શાક ર દ્રાખ વીશેશ, રૂપ મંડળ ૧૯ આ પાખડીઆ કનકના અપાર, રૂપ મંડળ સહુને દીધી લલામણુ શાર રૂપ મંડળ ૨૦ પછે ગુરુએ જાણ્યું મન, રૂપ મંડળ પાશે બેશાડો દાનવ તન રૂપ મંડળ ૨૧ પુરવ છાઓ, રૂપ મંડળ ૨૨ અતી ધણું, નખ શીખ નીરમલે તન; કમલ વદન વાયક મધુર, આઠે પોહાર પ્રસન્ન, ૨૨ ઉથલો. આઠે પોહાર પ્રસન્નરે, શ્રી ગુરુ વાણી વહે, કહું કથા હરિલકતની તે, રાજ તું સાંભલ રહે ૨૩ કડવાં, ૨૦ વલણ. વલતા બોલા તે મુની નારદજી, સાંભલ રાજ તે કહું હારદજી; જેનો પાર ન પામે શારદજી, ૧ ઉથલો. પાર જેનો ન લેહ શારદા, કહું તેનો મરમ; પ્રહલાદની દ્રઢ ભક્તી પુરણ; શુણે રાજ ધરમ, ૨ રાગ મગલાચરણ. પછે ગુરુએ તેડીઓ, રંગીલા કુંવરે, લખ મસ્તક મુકો હાથ; રંગ લીના કુંવરે, એવી વીઢા તુને શીખવું. રંગીં જેમ છતે શભાનો સાથ, રંગ, ૧ હાથ પાટીલો હેમની. રંગીં માંહે લખા છે મોટા મંત્ર, રંગો ગુરુ તજી મન રાખજે, રંગી. તુને શીખવું જળ જંત્ર, રંગો ૨ પેહેલી વેલા શીધો શીખવું, રંગીં પછે લખાનો લેહ; રંગ. બાવન અક્ષર એ વાશે, રંગ ઉઠે વીધાને ચારે વેદ, રંગ, ૩ દીપતા આંક દશે લખે. રંગીં લેખું કરવાને કાજ; રંગો શરવ વીદીઆ તુને શીખવું. રંગીં જેમ રૂડું ચલાવે રાજ; રંગ, ૪ તાત તજી માન રાખજે. રંગીં માતાને લાગજે પાએ; રંગો દુરખલને દુખ દર્શનામાં રંગીં રાખે વેશીની રાએ; રંગો ૫ શતરનો સંગ ન કીજીએ. રંગીં મીતમાં દેશો છેહ, રંગો ચારે ચઢે જઘશમાં. રંગીં શઠ સાથે કરીશમાં શનેહ; રંગ, ૬ રાજ દુવારે દાહરે; રંગીં કાંએ કરીશમાં હારશ; રંગો ૭ પંચ તણા પરિઆણમાં; રંગીં વણુ તેડે મળશે પાશ; રંગ

ગાં ૭ દુત વીદા નવ ખેલીએ; રંગીં ૬ ન કીલએ હોડ રંગ
ગાં અણુ તાડા નિર ન પેશીએ; રંગીં નવ ખેશીએ નિચનિ જોડ
રંગાં ૮ ગીત કથા સંવાદમાં; રંગીં વચે ન કરીએ વાત. રંગાં
અહરનીશ ઉદમ કીલએ. રંગીં કાંધક દીલએ દાંન. રંગાં ૯
રમતાં રીશ નવ કીલએ રંગીં દીન રેણુ રએ રલીઆત; રંગાં
જમતાં જોર નવ કીલએ રંગીં ભાવતું લીલએ ભાત. રંગાં ૧૦
સુતો શરપ નવ છોડીએ; રંગીં વાંખ સાથે નવ કીલએ વાદ.
રંગાં વાપી કુપ ન ઠેકીએ. રંગીં અતપાત કરી ઉનમાદ; રંગાં
૧૧ પાવક હાથ ન ધાલોએ; રંગીં નવ ચાલીએ શાંકડી વાત.
રંગાં અનણી વસ્તુ નવ પ્રાશીએ. રંગીં નવ કુદીએ અવધડ ઘાટ
રંગાં ૧૨ એકલા ગાંમ નવ ચાલીએ. રંગીં કામ પડે જો કોટ.
રંગાં લીધું દીધું લખાવીએ, રંગીં ખાતે ન પડે ખોટ. રંગાં ૧૩
ત્રોટ વડાઇ નવ લોપીએ. રંગીં પાલીએ ધરમાં ધરમ; રંગાં દોશ
તેને નવ દીલએ. રંગીં કીલએ આપણું કરમ રંગાં ૧૪ પંડને
પાવન સરાખીએ, રંગીં નાહીએ નીરમલ નીર. રંગાં મેલાં વચે
નવ પેરીએ, રંગીં રાખીએ શુધ શરીર. રંગાં ૧૫ ચાંપીને પાગ
ન આંધીએ રંગીં નખે ન ખોદીએ ધરણુ રંગાં પ્રભાતે નવ પો-
હોડીએ; રંગીં હસ્તે નવ ત્રોડીએ તણ. રંગાં ૧૬ છારવીના નવ
છારીએ. રંગીં કુડી ન પુરીએ શાખ. રંગાં એવી વિદ્યા ત્રે શી-
ખવી; રંગીં તે વાત રૂઢેમાં રાખે. રંગાં ૧૭ પુરવ છાઓ.

વાત રૂઢેમાં રાખજે, રડા રાજકુમાર, જગતમાં જશ પેરવે, કી
પા કરે કીરતાર ૧૮ ઉથલો. કીપા કરે કીરતારરે. એવું
અન નોંશયે ગણે, જે વીધા સંકષ્ટ હરે, તે વીધા ભાવે ભણે. ૧૯
કડવાં ૨૧ વલણ. વલતા બોલા તે મુનીવર વાં-
ણીલ, સાંભળ રાજા તે ચતુર મુજણુલ, કહું હરીજનની તે વાત
વખાણુલ. ૧ ઉથલો. વાત વખાણું ભગતનો, તે સાંભળ

ધરમ નરેંદ્ર, ગુરૂ વચન મસ્તક ધરે; પણ અતુલવા ઓપેંદ્ર. ૨
રાગ ધનાશી. પછે ગુરૂને શીશ નમાવી કરી કર જે
દીને બોલીઓ બાલ, કતારથ મુને કરો, રવામી સકલ વિદ્યા મુને
શીખવી, હુંને કશ્ચા કરી તતકાલ; કતારથ મુને કરો. ૧ હુંતો
શીધો વરણુ શીધ શીખીઓ, તેમાં ક્ષણું નવ લાગી વાર, કતા.
તેનો અરથ વીચારતાં એમ થીઓ, માંહે કીડા કરે કીરતાર, કતા.
૨ મેતો અક્ષર સબલા બોલખા, હું ને લોધો ભણે ના ભેદ. કતા.
એ શાસ્ત્ર સકલ જત્ર મત્ર કલા, ચઉં વીધાને ચારે વેદ. કતા.
૩ એના બાવન અક્ષર બીજ સદા, માંહે પુરી રહો પરખરમ
કતા. એને સમજે તે મુખ પાંચે ધણું, અણુ સમજુને પાંચે શરમ
કતાં ૪ મેતો કંઠો તે કેશવ જાણીઓ, ખખો ખગવાહન નીરધાર
કતાં ૫ મેતો ગંગો ગાવીં જાણીઓ. ઘધો ધનશ્યામ મારાર. કતાં ૬
મેતો નનો નારાયણ લેખીઓ, વલી ચચો લખો ચક્રપાણુ.

૭૦૦૦ નાના જગા છપાયા લખાઓ, લખો જગા તે જીવનપ્રાણ.
 કતા૦ ૬ મેતો ઝંઝો તે ઝબકારી લખો, નનો નીરગુણ નિરાકાર.
 કતા૦ મેતો ઠટો તે ઠેકધારી લખો, લખો ઠટો તે ઠારણહાર કતા૦
 ૭ મેતો ડટો તે ડબધારિ લખો, મેતો ઢટો લખો જીગ ઢાલ કતા૦
 મેતો જુજી નીરજન જાણીઓ, તતો નજીજીવન પ્રતીપલ કતા૦
 મેતો થથો તે સ્થીર સ્થાવર લખો, મેતો ઢટો લખો છે દેવેશ કતા૦
 મેતો ધધો તે ધરણીધર લખો, મેતો નનો લખો છે નરેશ કતા૦
 મેતો પપો પુરુષોત્તમ લખો, લખો ફફો તે ફાલ દાતાર. કતા૦
 મેતો બબો તે બહુ નામી લખો, મેતો બબો લખો બવતાર કતા૦
 ૧૦ મેતો મમો તે મધુસુદન લખો, મેતો જજો લખો જીમનેશ.
 કતા૦ મેતો રરો રાંમ કરિ લખો, લખો લલો લીલાધર વેશ કતા૦
 ૧૧ મેતો વવો વિષ્ણુ કરિ જાણીઓ, લખો શશો શંક-શણ્ણુ ભુપ.
 કતા૦ મેતો ખખો ખટ દરશણ લખો, લખો સસો તે સત્ય સ્વ-
 ૩૫ કતા૦ ૧૨ મેતો હહો હરી કરિ જાણીઓ, મેતો શ્રીપતિ નામ.
 કતા૦ મેતો ક્ક લખો ૩૫ ક્કમા કરો, મેતો લ લખો લક્ષ્મીપતિ
 થામ. કતા૦ ૧૩ મેતો અક્ષરે અક્ષર ઝોલખા એવો આદ પુરશ
 અવીનાશ કતા૦ હુતે બીજી ગમે નહી કાંઈ કહું, ગુરુ સાચું ક-
 તમ પાસ. કતા૦ ૧૪ હુતો હરી હરી મુખમાંથી જપું, દીન રેણ
 રહું રલીઆત. કતા. મારા મનમાં ગોવીંદ મુકુંદ વશે, નહી ઝા-
 મર અલાપ પાલ. કતા. ૧૫ મારે નાન નારાયણ રામ કહે, કમલા
 વર વૈકુંઠ રાએ. કતા૦ શચીદાનંદ માધવ પ્રાણ પ્રભુ, તેહેના કહી
 આ કર મહીમાએ કતા૦ ૧૬ હુતો સુદર નારાયણ વડું, દામાદર
 દાન દયાલ કપાં અવી નાશા અનંત અમોઘ અતિ, વલી પુર-
 જીઅહમ ગોપાલ. કતા. ૧૭ એનું નામ ન એનું એક ધડી, પંડ
 માંહે છે જહાં લગી પ્રાણ. કતા૦ મારે તન મન ધન છે એહ સ-
 દા, જગજીવન શ્યામ સુખાચ. કતા. ૧૮ એના ભજનનો રશ કો-
 લે અનુભવો, તેને બીજી રૂએ નહી વાત. કતા૦ તે તો ગીત કથા
 ગદ પદ થકે, દીન રેણ રહે રલીઆત. કતા૦ જગદિશ પરમેશ્વર
 જગતપતી, વલી ઇશ્વર સત્યસ્વરૂપ. કતા૦ કાહાવે ભગત વછલ ભ
 ભવસાધુ વિશે, ભગવાન મુર મુર ભુપ. કતા૦ ૨૦ હવે એક ક્ષણ
 નહીરે તજું, ભણું ભાવ ધરી મન માંહે. કતા૦ મારે પ્રીતી છે
 પેલા ભવ તર્ણી, તેણે શ્રીવર થાશે શાહે. કતા૦ ૨૧ પુરવછાઓ
 શ્રીવર થાશે શાહેરે મન મારો વીશવાશ, કંડુસાગર શ્રીહરી, તે
 પુરે મનનિ આશ. ૨૨ જેણે ભજ નહિ શ્રીહરી, ભગત વછલ ભ
 ગવાન, અમ્રતને અલગુ કરી, ચંદન કરૂ વિખ પાન. ૨૩ ક
 કવાં ૨૨ વલણ. વલતા બોલા તે મુનીવર શારણ, સાંભ
 લ રાજ તે ધરમકુમારણ; ગુરૂએ વારો તે રાજકુમારણ. ૧
 ઉપલો ગુરૂએ વારો અમુરે મુતને, મુજી વીજી વખાણ, ઉજ
 તાત વેરીને શુ' ભજે, મુજ, કંવર ચતુરસુખજ ૨ રાગ ઝોપાધ

નેણ, કુંવર નહીં શરૂ. એથું તાત તાહારાને વેર છે, તુને વાડરે
 શુષ્કી રીશ રાતાં થાએ નેણ, કુંવર નહીં શાડરે. ૧ એ તુને કોણે
 શીખવું, તુને. રાજા શુષ્કી તે થાએ વીનાશ. કુંવ. કમતને કેવળું
 વેર છે, તુને. નામ લેતામાં લાજે હુતાશ. કુંવ. ૨ જાણુ અજાણું
 કહિશમાં તુને કેવળ કરશે તુજ તાત. કુંવર. આગલથી એરહું કહી
 તુને ફરી મુખથી ન કહાડીશ વાત. કુંવર. ૩ અસુર તણે કુંવર
 પનેા. તુને કાંહાંથી શીખો પદ પક્ષ. કુંવર. તારા તાતનેા શતર
 શ્રી રામ છે. તુને. તેના નામનેા લીધો લખ. કુંવર. ૪ વેરું તુ ના
 મ ન લીજીએ. તુને શતર નમાવતું શીશ કુંવ તારો પીતા જો
 જાણશે તુને, તો રૌરવ કરશે રીશ. કુંવ. ૫ અજાણું કામ ન કીજી
 એ. તુને. કારમો થાશે કલેશ. કુંવ. આપથી મનમાં ખીજીએ, તુને
 જેથી સાંભલે સરવે દેશ કુંવ. ૬ આગલથી આદર કરી, તુને. હવે
 એવું મ લેશો નામ કુંવ. તારા તાતને કોણે કેહેવાય નહીં તુને.
 જો સાંભળે તો મારે કામ. કુંવ તુતો આજકે કાંઈ જાણું નહીં;
 તુને, કહો કમત તણે કુલ ધરમ. કુંવ. બુધિ વીના શુધી શી પડે,
 તુને. વણુ જાણું ન કીજીએ કરમ. કુંવ. ૮ એકો તાત શતરને શુ
 ભજે, તુને તુતો ઉપનેા કુલ અંગાર. કુંવ. કોઈ કપટીએ તુને શી-
 ખવું. તુને. રહો એજ કરજ ઉપાચ. કુંવ. ૯ એતો કોઈ પાખ-
 ડીએ પ્રીછવો, તુને કોણુ મલીએ તે લોભીએ લાઠ કુંવ. તે દરથી
 કુંગર દાખવા. તુને. તેનિ ઝરડાને બાંધી ગાંઠ. કુંવ. ૧૦ તારા તા-
 તથી કોઈ અદકું નથી, તુને ખીજી ભજન કરે શાને માટ. કુંવ.
 એનિ ની બાંધી છે વડલોડની તુને. એથી અદકેરી ખેલજ ખાટ
 કુંવ. ૧૧ એનિ મુકતિ વીજીને વલગમાં તુને. જેણે મારો બાંધવ તુજ
 તાત. કુંવતે સાથે સનેહ તારે કેમ ધરે. તુને હસશે દાનવ નાત. કુંવ
 ૧૨ એવું જાણી એને બાલવે. તુને. બાધો વંશ લગવણુ વીર કુંવ
 તારો તાત તુજપર કોપશે; તુને. તારી માતા નહણે ભરે નીર. કું
 વ. ૧૩ વેરિ શું વાહાલ નવ કીજીએ, તુને. શુરને શીર પડેદાશ.
 કુંવ હુતો બાલક જાણીને વાહાલ કરે. તુને. ફરી રાંમ કહેતો કડ
 રોશ. કુંવ ૧૪ પેરે પેરે કરી પ્રીછવું, તુને. એનો ફરી ના કરીશ
 કોડ. કુંવર. અમે કુંજ શુર તારા તાતના, તુને, હવે ફરી વદીશ માં
 હોડ. કુંવ. ૧૫

પુરવઠાઓ. ત્રીજે વારો કુંવરને, ભજતાં શ્રી લગવાન; વક્તી
 વચન બાલક કેહે, શુધા શુધારશ પાંન. ૧૬ કડવાં. ૨૩
 લણુ પછે બોલો તે મુનિવર વાતજ, સાંભલ રાજા તે પ્રભુ-
 છની ખ્યાતજ; બાલક બોલો તે શુરજ સંધાતજ. ૧ ઉચલો.
 શુરજ સાથે બાલક બોલો, વચન વાડું નવ કરે, અસુરને કુલ
 ઉપનેા, પણ પ્રીત પ્રભુજ સાથે ધરે. ૨ રાગ ચૌપાદ.
 એણીપેરે શુરજ વીધ વિધ ભાતે, વચન કહિને વારોરે; તો

વે કકા કી ક આ, પારાખડી બોલાવેરે જેટલા અક્ષર રામ વિ-
નાતે, દેખી શીશ ડાલાવેરે. પ્રભુ ૨ જેજે વીધા વીધ લાગાવે.
તેતો જાણે જુઠીરે; રામનામ વીના વેણ શુભાવે, તે ઉપરરે રૂઢી.
પ્રભુ ૩ એમ ધડી મેલેલે નહિ મુખથી, રંગ રામશુ લાગોરે; અ-
સુર રાયની બોક ન રાખે, મરણ તણા લે લાગો પ્રભુ ૪ રાત
દીવશ શ્રી વરને શમરે, બાંછ વાત ન જાણેરે, અધ્યાત્મની અવધી
વિચા રસતી મેલી ટાંણે. પ્રભુ ૫ વસતો ગુરુ મનમાં કોપો આ
બાલક મત થોડીરે, લાંપટ લીધી વાત ન મુકે, શુ કરીએ શીર
ફોડી. પ્રભુ ૬ છડી છીમડીથી નવ છડીઓ, રાંમ તણા રંગ લી-
નોરે, ભમર ચડાવી લે દેખાડો, તો બાલક નવ બીનો; પ્રભુ ૭
ફાણ બીજે રીજે નિજ લખને, શો વાતે સમજવેરે અસુરનાજા ગુ-
રૂની અરભકને, મનમાં વાત ન લાવે. પ્રભુ ૮ કે કઈ વાતે લય
ઉપજાવે, બાલક બ્રહ્મ ન મુકેરે, ઢેહ ઉપર મુખ દુઃખ દેખે પજુ; મુ-
ખથી રામ ન મુકે. પ્રભુ ૯ એમ કરતાં કટલા દીન વીતા, દઈત
પ્રતે તવ જાણેરે, કુંવર નીશાલે વિચા શીખો, સાંભળવા ચીત
આજુ. પ્રભુ ૧૦ વસતો અનુચર એક અચાનક, આ એવા મુરને
દવારે ભરી સભામાં જીપતિ બેડો, તેડી પુત્ર પધારો, પ્રભુ ૧૧
તવ પ્રહલાદ પ્રતે ગુરુ બોલા, મુજુ શીખામજુ માહારિરે, ચાલ
ખીતા તેડે છે તુજને, બોલો વાત વીચારી. પ્રભુ ૧૨ ટાંણે કહુ છું
તાંહાં છે બાળક, સ્થાનક ચતુર થયાનુરે, જે વીધા મુજને સંભ-
ળાવી, તે નહી કામ કહાનું પ્રભુ ૧૩ પછે બાળક ગુરુ સાથે બોલો,
સ્વામી કહુ છું સાચુરે, માહાર ખીત પ્રભુશું બાંધી, જણ જણને
નહી જાણું પ્રભુ ૧૪ તાર પછે મારગ પરવરીઆ, ગુરુ શીશ
બે સાથેરે, રાજકુમાર વીચારિ મનમાં, હરિજન ધરિઓ હાથે. પ્રભુ
૧૫ પંથ વીખે પ્રહલાદે પસતાં, કીરતન કંઠ પ્રકાશેરે, કેવલ નામ
જપે કેશવનું, જે સુણતાં અંધક નાશે. પ્રભુ ૧૬ ગરડા રૂઠ ગદા-
બર શ્રીવર, રાંખ ચક્ર ગદાધારીરે, દામોદર મુંદર મુજુ મુંદર; સ્વ-
જન સંકટહારી, પ્રભુ ૧૭ માધવ મધુસૂદન મોહન, નારાયણ
અવીનાશીરે, જય જગદીશ જનારદન અમ્યુઅત; વિઠલ વધકુંઠ-
વાશી. પ્રભુ ૧૮ વાસુદેવ વીધંભાર વીરજુ, સકરપણ શુભકારીરે;
કમલાનાથ કમલદલ લોચન, પુરુષાનંદ મોરારી, પ્રભુ. ૧૯ એમ
સ્તવન તુળશીવર કેર, પંથ વીખે પ્રકાશેરે તારે પ્રથમ ગુરુ તેડી
ગયા, બાળક માતા પાશે. પ્રભુ ૨૦ જગ ગુરુ બોલા મુખે વાણી,
રાણી પુત્ર તમારેરે, જાણું અજાણું મુખથી બોલે, કાંઈક વાતે વારો.
પ્રભુ ૨૧ જે રાજએ વેણ શુણે તો, હજુ અચાનક એતેરે; અમને
અલવે અપજરા બેશે, કહા દુઃખ કહિએ કેને પ્રભુ ૨૨ વિધ વિધ
વાતે વારિ જોયો, કુંવર કહું નવ માનેરે; મુતને કાંઈક દીઓ શી-

રામતણી ૨૬ લાગીરે; પરમારથને પથે આદેશ, ત્રણ નકાર-
 ગી. પ્રભુ ૨૪ પુરવ ડાચો. પરમારથાના પથમાં, પરવરેક
 પ્રદક્ષિ; ૨૬ લાગી મી રામશુ, તે કરે સાર સવાદ. ૨૫ ઉ-
 થલો. કરે સાર સવારે, મી શુકલ વાણી વડે, તે તુજને
 માડી કહું; તે રાજા મન ધરજે રહે. ૨૬ કડવાં. ૨૪ વલણ.
 પછે વળી બોલો તે મી રૂશીરાયલ, સાંભળ રાજા તે કહું મ-
 હીમાયલ, જેને સુણતાં તે સંકટ જાણે. ૧ ઉથમો. જેને
 સુણતાં જાય સકલ, થાય દુઃખનો નાશ, માતા વારે કુંવરને, તે ક-
 હું વચન પ્રકાશ. ૨ કુંવર રૂપે કોડામણા, લાડકડા લણુ વેશ; તેને
 માતા પ્રીછવે ૧૬ મેલવા ઉપદેશ. ૩ રાગ પુરણી. પછે પુ-
 ત્રને માતા પ્રીછવે; તુતો શતરૂતું શમરણ શું લવે, એવું વહીત
 બોલીશમાં હવે. ૨૬ મેલોની કુંવર કોડામણા ૧ તુને કોણે કેવું રી-
 ખવું; નામ વેરીતું તુજને વાણું હવું; નથી અમુરના કલમાં કલા
 જેવું. ૨૬૦ ૨ તારે હાથે ધાણું હેમ શાંકલાં, તુને જામા પેરાવું જ-
 લમલા; તાહારાં વીધન રેજે વીરા વેગલાં. ૨૬૦ ૩ તારે જુવજુ
 નિત નવી ભાતના, જણે રતન ઝળુકે રાતના, તારે અંખરે જુ-
 જવી જાતનાં ૨૬૦ ૪ તુને જમાડું આજા જલેખડી આપું આપું
 તે શાકર શેલડી; તારે તબોલ નાગર વેલડો ૨૬૦ ૫ તારે શુજે તે
 ધાણુ લાડવા લીલો પોંક મગાવું પાડવા, તુને પાલખી મેલું પો-
 હોંચાડવા ૨૬૦ ૬ તારે ચઢવાને તેજ તરવાર, રાતા ધોલાને કાલા
 કાખરા; મેઘ વરણા પવન વેગી ખરા ૨૬૦ ૭ તારે બેશવા મેઘલ
 મલપતા, મેઘાડંબર શીરપર ઢલકતા; તારે તોરણ રતન માતી લતા
 ૨૬૦ ૮ તારે સર્ધન્યા તણી સંખ્યા નથો, હુતો અબલા તે નવજ
 જું કથી; શતકોટીક રથના શારથી, ૨૬૦ ૯ તારે શક થકી રિધ
 સીધ ધણી, તારે તુન નથો નવનીધતણી, તાત તારોછે શરવમાં રી
 રોમણી. ૨૬૦ ૧૦ તારે રેહવાને મંદીર માલીઆં. ૩૬ાં રતન કરે
 અજવાલીઆં, ચોક બારીને છજા ગોખ જાલીઆં ૨૬૦ ૧૧ તારે
 બારે પરજન્ય પાણી ભરે, વાયુ વાયને વાશીદાં કરે અજન રી-
 જવી અગની આગળ ધરે. ૨૬૦ ૧૨ તારે વાડી અનોપમ આગ-
 લે, જેને કદપ તરોવર શો ભણે. એવી સુખ સંપત ઘેર આપણે.
 ૨૬૦ ૧૩ તારે ત્રણ જુવનતું રાજ છે, તારે ઘેર ધણેરાં કાજ છે, ચ-
 ઉદ લોકમાં તારી લાજ છે ૨૬૦ ૧૪ તારા તાતનો રાખલો ત્રાંશ છે,
 દીગપાત તો જણીએ દાશ છે, તારે ત્રીજુવન ગામને માસ છે; ૨૬
 ૧૫ તારા તાતથી દેવ નારી ડપા, ગીરી ગંહર પરવતમાં લપા;
 કંધક જુપતી ખડતાલે ખપા. ૨૬૦ ૧૬ રેહો વધકુંડપતી પજુ વેગ-
 લો, ગયો બોલવા તારે નવ મલો, ક્ષીર સાગરમાં નાશો પજો.
 ૨૬૦ ૧૭ એને જામા ન વારી શકે સુખે, તપ કરવા ગયા દુખે શ-
 જુ કેલાશ શુધ રહા સુખે. ૨૬૦ ૧૮ આજ શુધી તું પોહડો પા

૧ માતા યુજ ઉપર કર ફેરવે, રજ રક્ષા કરે ભરી દેવરે; માથે
 ૨ માલીની વાણે ૨૬૦ ૨૦ તારા તાતનિ હજી લગે હાક છે,
 તપ પરજીવન લગે બોકે, તારે અદકેરો શું અભાલાખ છે. ૨૬
 ૨૧ તારે જેરે જોડ્યે તે મંગના; પણ નામ નારાયણ ત્યાગની તું
 તો, શુદ્ધને ચરણેલાગળ ૨૬૦ ૨૨ તારો તાત જો વાયક સાંભલે
 તો પાવકની પેરે પરજલે, તારે કુંવર તમારું કારણજી ૨૬૦ ૨૩
 જેને વધકુંઠ નાથશું વેર છે; તેની આંખે હજાહજ ઝેર છે, તારે રી
 કી સીધ સધલી ઘેર છે. ૨૬૦ ૨૪ તુને વારે વારે શુત વીનવું; ફ
 રો મુખથી બોલીશ માં હેતું; રામ કેહેતામાં નાપજશે નવું.
 ૨૬૦ ૨૫ પુરવ છાઓ. ૨૬ મેલો કાલા કુંવર, માતા કેહે તું માન,
 દધતરાય શ્રવણે સુણેનો, કોપે રાગર સમાન. ૨૬ કડવાં. ૨૫ વલણ
 વલી વલી બેલા તે મુનીવર દેવજી, મંભળ રાજ તે પરમ
 અવેવજી, ભગત ન મુકે દેવ ભજનની દેવજી. ૧ ઉથલો.
 ભગત ન મુકે દેવ ભજનની, એટલો લાગોલક્ષ, માતા સાથે પુત્ર
 બોલો વરણવે પ્રભુજીની પક્ષ. ૨ રાગ રામઝી. પછે પુત્ર કેહે કર-
 જોડારે મા, આગે માનુનીને મત થોડારે મા; એવાં કડવાં વચન
 કેમ બોલોરે મા. બીજું કોણ છે શ્રી રામજીને તોલેરે મા. ૧ મુને
 વિશ્ણુ જેવું કોય નથી વાલુરે મા, બીજું બોલતું ગમે નહીં ઠાલુ-
 રે મા. મુને તાતનો ગ્રાશ દેખાડોરે મા તેવું સરજી તે સાથે રા-
 રાકેરે મા. ૨ હુતો જીગમાં જાંહાં લગે જીવુરે મા. મારે મરણ
 થકે નથી બીવુરે માં, હુને રામ તણો રંગ લાગોરે મા, મારે મ-
 રણ તણો ભે ભાગોરે મા ૩ હુતો લીધાં કરું રામ નામ નીરમ
 લારે ના. મારે એજ હીરાને હેમ શાંકારેમા. મારે શ્રીહરી રૂઢી-
 આનારે મા, મારે એજ જલેહજત જામારે મા. ૪ હુતો રામ નામ
 રામરૂ ઘડી ઘડારેમાં. મારે એજ પછેડીને પામીરેમા હું તો લક્ષ-
 મીપતીશું હીંદુ લોભતોરેમા, મારે એજ મુગટ શીર શોભતોરે મા.
 ૫ હું તો શુણ ગાવું ગોવીંદ ગોપાંકરે મા મારે એજ મોતીડાની
 માલરે મા, મારે દીન બંધુશું બાંરી બેલડીરે મા. ભારે એજ શા-
 કરને શેલડીરેમા. ૬ થારે નામ નારાયણ ગાવુરે મા મારે એજ
 અનોપમ ખાવુરે મા; હું તો રામ નામ જપુ ઝાઝારે મ, મારે
 એજ ઘેવરને ખાજારે મા. ૭ હું તો ભજનમાં જીલ ન પાડરે
 મા મારે એજ જલેખીને લાડુરે મા. મેતો પ્રભુજીના નામ લીધાં
 લખીરે મા. મારે એજ કનક રથ પાલખારે મા. ૮ મારે જાહાં
 લગે શીવર સાથીરે મા. મારે એજ હેમરને હાથીરે મા મેતો
 રામ નામ રૂઢી નવ રાલીકરે મા, મારે એજ મેડો ગોખ બક્ષી-
 ઉરે મા. ૧૦ હું તો રામજીના નામ જપું વાડીરે મા, મારે એજ
 અનોપમ વાડીરે મા, વારે ભાતાં વેહેવારીઆને હાડેરે મા, વજર
 ગાફર કોણ મુવે કાચ મારેરે મા. ૧૧ રશ અમ્રતનો હાથમાંથી

વીશારિરે મા, બીજી વાત ગમે નહિ મુને કુમારર મા. ૧૨
 રામ સંધાને ૨૬ લાગીરે મા, મારો ત્રાસ ગયો છે સરવ ભાગી
 મા, મુને રામ સ્વરૂપી રાત લાહુરે મા, તેમાં નીશચલ થઈ મન
 બાહુરે મા. ૧૩ હું તો રામજીવું નામ ન મેહુરે મા, મારે એજ
 વચન છે છેહુરે મા. ૧૪ પુરવછાઓ એજ વચન છે છેહુ-
 રે, માતા કહું સાચું માન; મેહું નહીં ભગવત ભજન, અંબરે
 શુષ્ક નહીં કાન. ૧૫ તે રશના વીખ વીલરી, જેણે ન ભજ રામ;
 કરણ ધરણ પર શરપ ધરી, વીના શ્રવણ હરી નામ ૧૬ કક-
 વાં ૨૬ વલણ. વલતા બોલાતે હું અરપાણુલ, સાંભળી
 રાજ તે ચતુરમુખણુલ. કહું હરજનનાં વચન વખાણુલ. ઉથલો.
 સાંભળરાજ વચન મુંદર, જેચરે હરીજન, તેજ માંડી કહું છજને,
 થાએ પ્રકુલોત મન. ૨ એવું કેહેતાં ભુપતઆવો, મંદીરમાં તત-
 કાલ. દનાર શનમુખ નીકટ બેઠો, દરશરે દિઠો બાલ. ૩ પાશે
 તેડોને રૂઢે ભાંડો શીશ મેલો હાથ. વાહાલી વોદાશી ભણો, કહે
 પુત્ર પુછે તાત. ૪ રાગ ચોપાઘ. પછે બોલાઓ બાલ ભુ-
 પાલ ભણી, કહું વાત તે વાલેરી વિદા તણી. મેતો થાપોઓ શીશ
 શ્રીરામ ધણી, બીજે નહીં ભણું વૈકુઠ નાથ વીના. ૧ મુને અ-
 થાડ વોદા અનેક કહે મારે તે ભણતાં ચીત ક્ષણું ન રહે. મારું ચીત
 મોરીદને ચરણે રહે. બીજે ૨ મારે શરણે રેવું રશીકેશ તણે, તર
 વો ભવસાગર ભકતીપણે. પરપંચ વિદા મારે કાણુ ભણે બીજે
 ૩ હુતો તણે માંહે પચમા ભુત ગણું, વાહું મીકું તે આગલ
 માયા તણું. મુને તે ભણતાં ભેએ લાગે ધણું. બીજે ૪ કહું આ-
 ગણુ પડા આવું કરમ કથી, જેના મોટા મુનીવર થાકા મથી. તે-
 નો અમુર દુલને અધીકાર નથી. બીજે ૫ જે કેદ કને વિદાલે
 વીદાઈ રહો, મમા મોલના મોદીક તેણે શહો. તેના વેદ પુરાણમાં
 ભેદ કહો. બીજે ૬ હુતો સૈરાંણી સ્નેહ ન રાખું કદા, પાછી વા-
 લી કુંડાલીને લોચે તદા. ઢાંણે ઢાકલે ધ્રાહી રહો છો સદા. બીજે.
 ૭ મેતો એન એન ભાઓ અનેક કહો, બીજા ભાવના ગુણ ન
 જાએ ગણા. થાએ શતરૂને મીત બે માએ જણા બીજે ૮ મેતો
 અંધ મે કું કે વાર લખા, મેતો આણુ વગડને એલખા. એમ
 હરી રહો મારી કરશે રક્ષા. બાજે ૯ લલીતર વીખ કોટેલનું જે-
 લ લહુ, લલાં મુતાં શાપલાથી દુર રહું શાને અંગશર શીર ભાર
 વહું બીજે. ૧૦ આદી ક્ષત વરણમાંહી એજ વશે, વલગો નથી
 ને અલગો નવ ખશે, એની વાન ન જાણે ને હાથ ધરે બીજે.
 ૧૧ સંસારમાં સાર છે નામ હરી, એકા દેહ વિના ન જપાઅ ફ-
 રી, તેણે વાત રૂઢેમાં નીશચે કરી. બીજે. ૧૨ મારે લવનપ્રાણ
 ચોપાલ સહી; ભુગમાંહી છવું જગદીશ કહી. કમલાવરણું લે
 લાગી રહી. ૧૩ હરી નામ જપું દીન શત મુખે, આંહી લોક ક-

અનંતાર કહે નહીં તેજે

નવ તણા ... નવ કરે, અન્ય વાતમાં જીવ તેના નવ કરે. તેજે
 મન માહાર હરી સરજે કરે. બીજે ૧૫ મુને બોલુ ગાચીક વીના
 ન ગમે, મારે ચીત મુકુદને ચરજે નમે, મન મુદરશ્યામને ચરજે
 ભમે. બીજે ૧૬ પનાજીમ શુ પુરજી પ્રીત કરિ, શમર પ્રરિવાતમ
 પ્રેમ ધરી, પડવું ન પડે લવ માંડે ફરી. બીજે ૧૭ સચીદાનંદ
 દેવ સમસ્ત પતા, જેની શક વીરચી ન બજે રતિ. તેના ચરજીને
 ચરજી છે માહારી મતી. બીજે ૧૮ ગુરૂ તાત તમારે હું લાગુ
 પમે તણું નહીં પ્રભુને અવશાન લગે, મારે વારના એજ પડિ છે
 નમે. બીજે ૧૯ પુરવ જાઓ. ન બજી વૈકુંઠ નાથ વજા,
 અવર પુરવણું નામ, એટલી વીદા શકતે, કામ ન આવે કામ.
 ૨૦ કડવાં ૨૭ વલજી વલી વલી બોલા તે મુનીવર
 વાતજી, સાંભલ રાજ તે કહું વિખ્યાતજી; કોપે સુત પર અમુર
 અધાતજી ૧ ઉથલો. કોપો સુતપર અશુર અદભુત, શુણી
 વીજીનાં વખાણ, રક્ત લોચન થયો ભુપત, વચન લાગાં બાણ.
 ૩ અંધાર પર કાપ કીધો હેઠે પછાડા હસ્ત; કોણે મારા કુંવરને,
 આ કાહાચી વસ્ત સમસ્ત. ૩ મલો કો એક દુશ્ટ દુરમન, જેને
 મુજપર દ્વેશ શીખવી પરપચ વીદા ધરી બ્રામજી વેશ. મુલ
 એજ સ્વભાવ બાલક જે શુણે તેની ગત ગાઓ, પેર કરી પ્રીછે
 નહીં રથો તે તણો અન્યાએ પ વાંક વાડવ તન તણો, જે કરે
 નહીં જીગતે જતન જીઓ વીમાશી મન વીખે, રેહુ તે કેમ રેહ
 રાત. ૬ હવે નિશાલે જાઓ તેડી, ભણાવો બહુ ભાત. શુત. સોંપુ
 હાથ રાખો. રખો પુ' દીન રાત. ૭ શીખવો વીદા એવી, જે પ્રાણ
 થાય પ્રસન વીશારે હમણાં કહું, જે વજ વેણ વચન. ૮ ઉ-
 થલો વજર સરખાં જેણે. આ બાલક બોલો મુખ થકી, ૯
 વલતા ગુરૂ હાથ ઝાલી, સાથ રાખો બાલ આચિઆ તેડી તર-
 ત, નિજ ભુવન મધ્ય નીશાલ. ૧૦ કોધ આણી વદે વાંણી, બેશ
 માહારી પાશ, ભલશમાં ભુલો થકો. હવે આજથી અવીનાશ.
 ૧૧ ઉથલો આજથી અવાનાશરે, ભલશમાં ભુલો ફરી; પછે
 ગુરૂજી શુ મોલ બોલો, જીગત કર કરજોડી કરી ૧૨ રાગ ચો-
 પાઈ પેરે પેરે વીરે વારે, પ્રીછવીઓ પ્રહલાદ. બેહુ કરજોડી
 બાલક બોલો, ગુરૂજી શુ માલો વાદ; રૂડા રામને મુકી બીજાને
 કેમ ભલ્યો ૧૩ આ જીગનાં અવતરણ મરણ, કરણ પુનને
 નવા નવા દેહ નીશયે ધરવા, કહાં મુલ મા બાપ રૂડા ૧૪ ગુરૂ
 જી વચન કરો થેગહુ, હું પરજીજી તે દુખ થકી, ભોવાં જીવ તણી
 નવ લાધે, આઠ અંતને મધરે, લખ ચોરાશી ફેરા ફરતા, જીગમાં
 જીના જાંત રૂડા. ૧૫ નાહના મોરા રૂપ રંગડા, પશુ પક્ષી નર
 નાર; જરા મરજીને કામ નવ ઝીતો, દેવ તણો દરખાર. રૂડા. ૧૬
 જાણાઈને જીજીને પાથે, પૂન કરી ખર જેહ, પૂન થરે પ્રથવીપર

ધરણે શાએ ધમાક, કડાં કરમ કરે જે નર જે, જેડે ચડાને પાક,
 ૩૬ ૧૮ ત્યાંથી શકલ જગતમાં લાકે, સરણે હીર પતંગ; જેવ
 તણું દરશન પણ દુરલભ, કહાં ભેટે ભગવંત ૩૬ ૧૯ ઉચાં કરમ
 કરે જે પ્રાણી, પાંચે ભ્રમ વેમાન, મોક્ષ પઠારથ તેને દુરલભ, વી-
 નાં ભગતા ભગવા. ૩૬ ૨૦ કાલ પડે શીર ન પડે કલકણુ છ-
 કણુ ખુદે જે તોણુ, અંતકાલ અવશાન શમેમાં. શાહે કરે તે
 શોણુ ૩૬ ૨૧ ત્રિવિધી તાપ સ્વરગ ભોગવે, અપ આપના ભોગ,
 કોઈ કોઈનો લઈ શકે નહી, રતિ માત્ર પણ રોગ. ૩૬ ૨૨ માત
 થીતા બ્રમરને બેનરે પતનીને પરિવાર. આશરૂ વેશરૂ કરેડ કરે
 પણ, કરં થામ્ય કી-તાર ૩૬. ૨૩ રૂપ અનેક પડે ને પ્રગટે, સં-
 સારીડો શોણુ, માટો માંથી મણી દેખાડે, બાણગરવું જણુ ૩૬
 ૨૪ પવન ગગન પાવક ને પાણી, પ્રથવો પીઠ પ્રચંડ, અચ્યુતની
 ઇછાએ ઉમા, ચૌદ ભુવન બ્રમાંડ ૩૬ ૨૫ પુરુષોત્તમની પસરી
 માઆ, કીધા રૂપ અનંત. જોતાં પ્રથમ પ્રકૃતી સરવની, એ લીલા
 ભગવંત ૩૬ ૨૬ એક પરજનથી સઘડી માઆ, અઠારભારવન
 રાએ. તેમાં સ્વાદ સરવના ન્યારા, રામ તણે મહીમાઅ. ૩૬.
 ૨૭ શુક તણે જે બુદ્ધથી પ્રગટે, પશુ પક્ષી નરનાર; અંગ અંગ-
 ના રંગ જુજવા, શ્રીવર શરજણુ હાર, ૩૬. ૨૮ જઠરાગ્નીની જ્વા-
 લા માહે, દેહ રહે દર. માશ. ગરલવાંશણી ગરલ ધરે પણ ચૈ-
 તન દરોને હાથ ૩૬ ૨૯ જેને નાભા કમલથી પ્રગટા, પ્રજા નાથ
 ની-ધાર, તેણે ઇશ્વરની ઇછાથી, સરવ રચો સંસાર. ૩૬. ૩૦
 બ્રહ્માએ નીજ શકતી પ્રમાણે સરવ રચું બ્રહ્માંડ. રૈ રૈ ચૈતન તે-
 માંજ પ્રગટું. પુરણાનંદ પ્રમાણુ ૩૬. ૩૧ ચતુરાનંદ આ અષ્ટી રચે
 છે પંચભુતને સાથ, નખશીખ સુધી રૂપ રચીને કોણુ સમરપે
 સ્વાશ ૩૬. ૩૨ સંસાર સ્વરૂપી સરપે ખાધો. જગત ઝરને જોરે,
 તેમાંથી નર કેઈક ઉગરીઆ, રામ નામને મોરે. ૩૬. ૩૩ જલ
 સ્થલ સ્થાવર ને જંગમ, જહાં જોએ તાહાં રામ; ચૌદ ભુવનમાં
 સઘલે ભાંસે, જોતાં ધાત્રો ધામ. ૩૬. ૩૪ જનમ જનમના થાઅ
 જુજવાં, માત પીતા પરિવાર, સઘલે નારાયણુ તેનો તેછે, અવ-
 તારો અવતાર. ૩૬ ૩૫ પુરવ છાએ અવતારો અવતા-
 ગરે. માત પીતા નીરચે નવાં, નવો ન થાએ નાથરે, જોતે જોખન
 ૩૬. ૩૬ કડગાં ૨૮ વલણુ વડી વડી બોલા તે મુની તતકા-
 લેલ, સાંભલ રાજ તે વચન રસાલલ; ગુરૂ બોલા તે જણી
 બાલલ ૧ ઉચલો. ગુરૂ બોલા બાલક જણી, શીખામણુ મુખ
 શું વહે, વારે વારે વારે પુજને, કુંવર કાં ન ધરે રૂઢે. ૨

રાગ માઝ. હઠીલા કુંવર કહું માઝ માનોની, વારે
 વારે વારે હઠે પુજને, વેરી શત્રુને સમરસ સ્થાને, તાત તાહારો
 રહીઆત રહે, તેવી ભણાવું તે વીડાં ભણુને. હઠીલા કુંવર કહું

તે તારે કુલ કાળથી દેખે ન કંડુ મરુત,
જનક તારાને જે ગમે તે ભણની, કરની બીજી વીશરતરે. હડી-
લા. ૩. રાજા રાજા રીઝે તેમ કીજે, માન શીખામણ મારી,
ભુપત રીપત સાથ કેહતે, કાલ રાજ એને પારીરે. હડીલા. ૪
દેશા કાલ તાત તારાની આજી અખડીત વસતે, વિષ્ણુ ભજન
કાંધ કરી નથી શકતું; દુવાધ દાનવની ફરતેરે. હડીલા. ૪ વાત
કહું તે સાંભલજે, તાહારા તાતનો બીજી છે વેરી, તું તેવું રામ-
રજે બેઠો કરે છે. કેમ ખમે એ ન મેરીરે. હડીલા. ૫ તે માટે
જપ રામ જપા દે, દુલા છે દાનવ ઝેરિ, તુજને મારતાં મેર ધરે
નહી, શું કરે સરપ ઉઝેરીરે. હડીલા. ૬ વાડું કેહેતાં તુને વશશું
લાખે, રાખીશ માં મન રોશ આજ પછી જો ભુપતી ખીજે, તો
મુને મા દેશો દોશ હડીલા. ૭ સારી સારી તુને વીદા શીખવું,
જેણેથી રીઝે રાએ, તુજને રાય શીધાસણે આપે મુજને કેદ
પશામ. હડીલા. ૮ અસ્ર નેસ્ર એવાં એવાં શીખવું, જેને બલે
તતકાલ, તણુ ભુવનમાં ત્રાશ પમાડીશ, દીન થાશે દીગપાલ.
હડીલા. ૯ રામનું નામ દેતું પડતું, જપની દાનવનો જપ. રૂડું
જણે તેમ કરની બાલક, જેમ રીઝે માખાપ. હડીલા. ૧૦ શાહો
વાતે તુને સમજવું, કાંધક રૂદમાં રાખ. નહીતર ભુપત ખીજશે
ભાધ સરવ સખાની સાથ. હડીલા. ૧૧ કહી કહીને તુને છામડી
ધાડી, વારી વારી આવો આજ માત પીતા શુરના વાચક, લો-
પતાં લપટ લાજ. હડીલા. ૧૨ શીખામણ તુને કાંધ ન લાગી,
શંભે ન આવી શાન. જેરે વચન ગ્રહું તે ગ્રહું, બીજી કહું ન
ધરે કાન હડીલા. ૧૩ શરવ સખામાં તું શીરોમણી, શંભલ ચતુર
મુજણુ શા માટે જાણી જોધને બોલે, તાત વેરીનાં વખાણુ. હડીલા.
૧૪ અસુર તણે કુલે ઉપનો બાલક, જોની વીચારી અંત, પોતાનું
કુલ દેવત મેલી રથાને લજે ભગવંત હડીલા. ૧૫ એમ પ્રહલાદને
પ્રીછવો, તાંહાં આવો અનુચર એક ચાલો શુર મુત તેડી સભામાં,
સાંભલે ભુપ વીવેક. હડીલા. ૧૬ તારે શુર શીશને કે સાંભલ,
ચાલ પીતાની પાશ; રાજ નીતી સંભલાવી કેજે, રામ નામ ન
પ્રકાશ. હડીલા. ૧૭ પછે શુરજી હાથ ઝાડી કરી, સાથે તેડી ગયા
બાલ. રાજસભામાં ભુપત પાશે, આવા શુર તતકાલ. હડીલા.
૧૮ શુર પ્રહલાદને આવતા દેખા, ઉભો થયો સરવે શાથ, અધ્યાક
એ આસીરાજ દીધો, પ્રહલાદ કીધો શીર હાથ. હડીલા. ૧૯ તાતે
તેડા તાંહાં પુત્રને પ્રેમશું, બોલે બેશાડો બાલ, વાલી વીદાની
વાતે પુછી, શંભલાવની શ્રવણ રશાલ. હડીલા. ૨૦ પુરવછાઓ.
ભુપત પુછે પ્રેમશું, કેહે કાંધક મુજ પુત્ર, વાલી વીદા જે ભણે,
તે સંભળાવો શુત્ર. ૨૧

કડવાં ૨૯ વલણ. વલી. વલી બોલા તે મુનીવર
એમજ, સાંભલ રાજ તે ભગતનો પ્રેમજ, જેને રામ ભજન વન

બાળ નનહીરે ડિથલો રામ ભજન, આવર ચરયા ન કરે, જગદીશ નારામજી હરી, ગોવીંદ માધવ
ઓચરે. ૨ તાત સનમુખ વાત કરતાં, રામ રસીનાએ રટે, હવે તેનો
કહું મહીમા, સાંભલે સંકટ થયે. ૩ મહેલાદ બોલો પીતા સાથે,
સત્ય છે શ્રીરામ, પ્રથમ વાલી એજ વીધા, તે ન મેલું મુખ નામ. ૪
રાગ કલ્યાણ મુને વાહાણું વાહાણું વાહું દાદા રામજીનું નામ,
માહારે આવર વીધા તણ નથી કાંઈ કામ, મુને વાહાણું વાહાણું
વાહાણું દાદા રામજીનું નામ; ૧ ભેરે પીતાજી આણે મુજપરે
મોત, મારી પાડીમાં લખાવો રડાં ગોવીંદના ગીત મુને ૨ મારે
માધવ કંણે મુકુંદ મોરાર, ભણું મધુસુદન કેશવ કીરતાર. મુને ૩
મારે દામોદર અવીનાશીરે અનંત, મારે ભજવો છે ભક્તવચ્ચલ
ભગવંત મુને ૪ મારે શ્રીધર મુંદર વરજો સુદાત, મારે નારાયણ
મણી નીરગુણ સનાથ મુને ૫ માહારે પુરુષોત્તમ પર બ્રહ્મ વાસુ-
દેવ, મુખ ભુદર ભજવાની પડી બહુ દેવ. મુને ૬ હુંતો રૂદ્ર માંહે
જાણી રાખું રામ ગોવીંદ, વલી તન મન ધન મારે શચીદાનંદ.
મુને ૭ મારા વદનમાં વાણી વીડલ વીશાલ, તેજે વોસરતો નથી
હું મદન ગોપાલ. મુને ૮ મારે અવલે શ્રી રામજીનું રામજીનું
આન, મારે રામજીનું રામજી રામજીનું ધ્યાન. મુને ૯ મારે
વિષ્ણુનું વંદન શેવન શ્રીરામ, મારે ધરમને કરમ તે સાચો મુંદર
શાંમ. મુને ૧૦ હુંતો શદાને શરવદા શ્રીહરી કેરે શરણ, કીકુ
આપ શમર પણ પ્રભુજીને ચરણે. મુને ૧૧ મારે ધરણીધર પર
દ્રઢ વીશવાસ, હુંતો જનમ જનમ થકી દેવે કેરો દાસ મુને ૧૨
મારે જગતમાં જાંહાં લગી કલેવર ક્ષેમ, મારે તપ તીરથપર પુરણ
પ્રેમ, મુને ૧૩ મારે નીરધનનું ધન શારંગપાણે, મારા મંદીરમાં
જો તે જડી, મોતીડાની આણ. મુને ૧૪ હુંતો મુકું નહી મુખ
થકી વિષ્ણુના વખાણ, હુંતો પુરે પ્રેમ ભજન કરે પુરશ પુરાણ.
મુને ૧૫ હુંતો વીધાનજી તપ તપાશું રૂડી રીત, ચારે વેદ
વલોણામાં વીશજી નવનિન મુને ૧૬ એક ઉડા ભવસાગરમાં પ્રભુ
નામ છે નાવ, નાવે માનવીની રહુ વીના બેઠા કેરો દાવ. મુને ૧૭
એવા જીગજીવન ત્રીલોચન ત્રાણ, કેણ સીધું માંહે હુદી પડે
મેલી મોટાં વાહાણ. મુને ૧૮ પુરવ છાઓ.

મહેલી મોટાં વાહાણરે, સાગરમાં રયાને પડે; ભવજલ
તરવા પારે, રામનામ નાવ ચડે ૧૯ કડવાં. ૩૦

વલતા બોલો મુની પુનવંતેજી, સાંભળ રાજ તે એકે ચત-
જી; ભગત ન મુકે ભજન ભગવંતજી. ૧ ડિથલો.

ભગત ન મુકે ભજન પ્રભુનું, અમુરે કીધો કોધ; શ્યામ
મુંદર નામ લેતાં વધારો છે વીરેધ ૨ બેઠો વખાણે વીરજી કી-
રતન, બીજી ન બોલે વાત; શ્યામ મુંદર નામ લેતાં, કેપો અ-
મુર ઉતપાત. ૩ રાગ ચૌપાઈ.

કોપી અસુર જે વારો એને કોએરે, સંભારે બેઠો રથામનરે;
એવો મારે કુત્ર આળક ન હાયરે, રટે છે બેઠો રાંમનરે. ૧ એકા
કુંવરે લોપી છે મારિ લાજરે. સભારેં એના મનમાં ન આણું
મારું રાજરે. રટે છે ૨ જારે પુણ તારે મુખ થકી બાહરે સભારેં
તેની હુને લાગે રૂઢીઆમાં ઝાઝરે. રટે છે ૩ એને શુભ જાંણી
ચડાવો મે રીશરે, સભારેં નાખીઓ ખોલેથી ખેશવાં કરિ રી-
શરે, રટે છે ૪ બોલો દધત રાજ દાનવનિ શાયરે. સંભારેં એણે
આથુ માયું આપણને હાથરે. રટે છે ૫ એતો ઉપતો છે કુલ
અંગારરે સંભારેં એણે મુખે કરિ માગી લીધો મારરે, રટે છે ૬
એતો વખાણે છે માહારે જેથું વેરે. સભારેં એને મારતાં ન
ધરવી હવે મેરે. રટે છે ૭ ઉભા અસુર જુવેછો શાને કાજરે.
શંભારેં એને મારીને નીવારે મારી દાઝરે. રટે છે ૮ એતું
સાંભલીને ઉઠા દધત કોડરે, શંભારેં ધસા કુકડા કરતા કડાજુડરે.
રટે છે ૯ કીધો કુડાલે ઉઠાડે રહ્યા બાહરે. શંભારેં જેમ વાદલા-
એ વીટી લીધો ભાજરે. રટે છે ૧૦ બીક રેખાડે પછાડે હેઠા
પ્રાહારરે. શંભારેં કાઠા ઉઘાડાં ઉઘામે હથાઆરરે. રટે છે ૧૧
દધત બોલા હેઠારથાને મારરે. શંભારેં તેતો આથુ માગી લીધું
શવ શાટરે. રટે છે ૧૨ મુઢી મુઢી રેજે મુખ લોધો વાતરે. શં-
ભારેં નહી નાં હનણાં કરથું તારો ધાતરે. રટે છે ૧૩ તવ બા-
ળક બોલીઓ સુણો દુનરે શંભારે તમે કરોની તમારું કરતુતરે.
રટે છે ૧૪ જેને બાંધો છે પ્રભુ સાથે પ્રમરે. શંભારેં તેતો મુકું
નહી જાંઠાં મુઢી તન ક્ષમરે રટે છે. ૧૫ એવું સાંભલીને કોપી-
આ અસુરરે. સભારેં જાણે કીજીએ બાળકને ચુરરે. રટે છે ૧૬
માર વજર ગદા તો માર બીથુળરે. શંભારે થાએ ભગતને શરીરે
જેમ કુતરે રટે છે ૧૭ નાખે ખડગ ખેડના ધણા ધાએરે. શંભારેં
અગે ભગવાન તરણાવત થાએરે, રટે છે ૧૮ શાંગ ખંજર કદારિ
નાખે કોટરે શંભારેં હરીભગતને ન લાગે તેનિ ચોટરે. રટે છે.
૧૯ દધત માની મારિ હારા નીરધારરે. શંભારેં અગે ભગતને
જણાણું નહી લગારરે. રટે છે ૨૦ પછે કીંકર રાજને લાગો પા-
એરે. શંભારેં એકા પુત્ર અમે મારો નવ જાએરે. રટે છે. ૨૧ એને
હણિ હણો થાકા છે હાથરે; સંભારેં હવે જાણો તે કરોને દધત
નાથરે રટે છે ૨૨ પુરવ છાયો.

એને જાણો તે કરો. અવર કોક ઉપાએ, અરભક મારો નવ
ગયો, આઉધ કરે ગાએ. ૨૩ કડવા. ૩૧ વલજુ.
વલી વલા બોલા તે મુનીવર રાએછ, સાંભલ રાજ તે કહું મહિ-
માએછ; માંડો અસુર તે અન્ય ઉપાએછ ૧ ઉધલો. માંડો
અસુરે અન્ય આદર, ભકત હજુવા કાજ, બાળક ઉપર બળ કરે;
જેમ રત્ન પર ધણેવાએ. ૨ તેડાવા બળવંત બળીઆ, પ્રલે તણાં
પ્રધાન; તેને શુભ સોંપી કહું, હણો તો થાઉ ત્રરેટમાન. ૩ મારો

તે વેરીને બળે, દીન રેણુ સમરે રામ, રંગીલો રુઝુ મહિ, મુકે મુખયા નામ.

રાગ ચોપાઈ રંગીલો કુંવર મુખથી રામ નામ ન મુકે; લાગ લગ્ન મન થોસો મનમાં, હરી નવ મન મુકે. બહુ વીધ વારી વારી જોયા, કમ કમ ન રવર મુકે રંગીલો. ૫ દર્શત પ્રતે જમ કીકર તેડી, સાધુ મુતને શે પો, આ બાલકનો કાલ કરોનિ, લપટ મુજને લોપારે. રંગીલો ૬ વલતા જમકીકર ઉદમ માડી, વીધ વિધ વ્યાધ ઉપજારી, ઉંડા જલનાં અમ પડે તેમ, દર્શતે કાઈ સમાવીરે. રંગીલો ૭ સરે નવર ચોરારી વાડે, અગર અઠાર ઉવેખી, અગત તણે મન તેમ થઈ લાગો, જેમ જલ મરતક મધ ખીરે. રંગીલો ૮ કાલડડ જમડડ અ નડીત, હરાજન અંગ હંકાર. જેથી સકલ જગત લે પામે તે પશુ હજુતે હારારે. રંગીલો ૯ દીનકર મુત દાનવને ત્રાસે કોડ પ્રકારે કામ; જમકીકરનું જોર ન ચાલું, હાડ કરો દુખ પાંમારે. રંગીલો ૧૦ વલતા જમ કેહે શુણુ રાજ, એ મુત કોણુ કાહાને, ધરમ થઈ અધરમશું હજુએ, તોપણુ અતન આવરે. રંગીલો ૧૧ અમે અમારી શક્તી પ્રમાણુ, મણા ન મુકી થોડા, અતે ઘયા વાજ આવાને, આંધ નાંખા ચોડીરે. રંગીલો ૧૨ એકું શુણુને રાજ રૂઠો, રાંઠો રૂઠમાં ખીછ, બાલક ઉપર બલ કરવાને વાત વાચારી ખીછરે રંગીલો ૧૩ પ્રાહત રૂપ વોકાલ કરીને મનમાં વાત ચિચારિ, તેડાવા દાગપતિના મેઘતા, માહા બલાઆ વીખ ધારીરે રંગીલો ૧૪ આવો મલ માતંગ મલપતા, અચુત જોજન ઉંચાં. ડાક ધરણુ ચણુ પ્રહારેથો, પરવતને મન કુચારે. રંગીલો ૧૫ યોલો ભુપત કેહે કુંજર, કામ કરો એક મારૂં, આ અરબકના પ્રાણહરોતા, સાચું જોર તમારૂં રંગીલો ૧૬ મેલો બાલ વાશાલ વગડામાં, મારે ઘેનર ઘેરો, મન રૂઠો મે તવ છુટો, જઈ જનન ઝઝેરારે રંગીલો ૧૭ તારે કુંજર પરહરી કોપા, દીઠા મદમત મંતી, નાઠા ગજ દતોરાલ કાડા, માહા દુખ પાંમા દતિ રંગીલો ૧૮ પછે કરીંદ કેડે ભુપતને, શાંસલ રાજ સાચું, આ બાલકના કાલ ન આવે, કોઈ કરે તે કાચું રંગીલો ૧૯ એવું શુણુને અશુર તેડા, પવન પ્રબલ બલવંતા, આ અરબકનો નાશ કરોને, ટાકો ચતનો ચાંતા. રંગીલો ૨૦ દર્શત રાજનું કાજ વીચારિ, વડા મનમાં વાડે; પંજર માંહે પ્રવેશ કરો, તે હરીજન હજુવા આઉરે. રંગીલો ૨૧ શોશે રવાસ શમાશને આણી, બણે પાડ પીડા, પણુ હરીજનને લેશ ન લાગે, બાંહાં કેસવની કીડારે રંગીલો ૨૨ પવન પેટમાં પછવા લાગો, આદરમાં અગ્ની બવાલે, લાગો લે લાગો મન માંહે, બાલો મારો બાલેરે. રંગીલો ૨૩ મારૂં જઈ ભુપતને મલીઓ, આ બાલક બલ બારી, જોર કઈ પણુ જરા ન ચાલું, હું આવો છઉં હારીરે રંગીલો ૨૪ એમ

નાનક મગદ, - નાણુ કમી દુખ
 વ્યાસ વિગેથી, અજ આગના
 શે વાઈ છે વીખધારીરે. રંગી
 ૩૫, રૂઝીઆ વદન વિકાશી, કરે

૧૬ નાહાસા સામા, માંડવ ખુદા નાશીરે. રંગીલો. ૨૮ મહીધર
 જખ ભુપતની પાસે, બેઠ કરજોડી ઉભો, આ બાલકનો કાલ ન
 આવે, દાનવ રાને દુવોરે. રંગીલો. ૨૯ વલી વેણુ વીખધરજી સુણી.
 અગુર રાખલ અકલાંજી, જે આવડો બાલ રાકોમલ કાચા. કોઈ
 થકી ન મરાજોરે. રંગીલો. ૩૦ જલમાં ડેર હજાહત નાંખો. પુર-
 જી પાનકરાણુ; અમરતપે અડકો શુણુ કીધો, કરતવ કા મન આ-
 વુરે. રંગીલો. ૩૧ પ્રાડે પરવત સંગ ચડાવી, દાશ દોડવી દીધો,
 જન બાણી જન દીશે તેને, ભાતે ઝાડી કીધોરે રંગીલા. ૩૨ સાથે
 દાનવ કીંકર હુતા, તે પરચડે પહીઆં, લાગાં અન વીકટ વન
 વાળાં, રાન વગડ રડવડી મારે. રંગીલો. ૩૩ પરવત જેવડી કુંજર
 કરીને, સાગરમાં સંતાડો. કુસુમ સલ જેવું સુખ પામે, જનને
 માડ જમાડોરે. રંગીલા. ૩૪ નાગપાશ બંધનમાં બાંધી સાગરમાં
 સંતાડો, તાંહાં પણુ જનને કીપા કરીને કમલા નાથે કાહાડોરે.
 રંગી. ૩૫ વલી દુત બાલકને લઇ ગયા, ભેથી ભુપત પાસે, આ
 બાલકનો અંત ન આવે, એથી પરે વચન પ્રકાશરે રંગીલો. ૩૬
 જલ બોલો પાવકમાં રોલો, ઢોલો પરવત સંગે, એવાં એવાં
 સંકસ્ટ કીધાં, પણુ આલ ન આવો અગેરે. રંગીલો. ૩૭
 એવું શુણુ દાનવ ભે પામે, ચંતમાં વ્યાપી ચંતા, આ
 બાલકનો નાશ કરતાં. હારા નર બલવંતારે રંગીલો. ૩૮ આ
 બાલકથી કોક દીવસ પણુ મસ્તકઃપ્રાહોત વીચરણુ, મનમાં
 યુને એટલું શુજે, જે સરજણુહારે શરણુરે. ૩૯ દાનવહો
 ઠ કરીને થાકો ભેર જરા નવ ચાલું, મહીખોતરવા મહીપતિ બેઠો,
 નિચું મસ્તક ધાલુરે રંગીલો. ૪૦ રાત દીવસ ચંતામાં પડાંઓ,
 ભણે જનને સુર; કાડે કાડે દુરબલ થાઓ, અન ન ખાઓ પુર.
 રંગીલો. ૪૧ તેવે સમે તાંહાં બચુલ આચા. દધતે આદર કીધો,
 સેવકની પેરે શીશ નમાની, કેહે કીરતારથ કીધોરે રંગીલો. ૪૨
 વલતા યુર પુછે કાં ભુપત, દુરબલ સરખો દેખું, ટુજને ભે ઉપભવે
 છુગમાં, એવો પુરશ ન દેખુરે. રંગીલો. ૪૩ વલતો ભુપત કહે
 યુર શુણુએ, પતરપર બલ થઓ મારો, રાત્રુનું સમરણુ નીત
 રાખે, હજુતલ એથી હારોરે રંગીલો. ૪૪ કોક દીવસ એથી ભે
 શુજને, પ્રાહોત અમાનક આજી. તાપ લાગો તેનો તન માંહે, ત્રેવડ
 કરવી મંજુરે રંગીલો. ૪૫ તારે યુર કેહે શુણુ રાખ, એથી વાત
 વીમારે, કાને કંઈ શુણુ નહીં છુગમાં, અભ રાગને મારેરે. રં-

ભણાવું એવિ પીથા, જે કળ
 વરૂણપાશ બંધનમાં બાંધી, બા
 મેલાવું, વીધ વીધ ભાતે વારૂં.
 શીશને સાથે તેડી, વરૂણ પાશ બં
 રંગીલો. ૪૯ સખા સરવને રાખા સંગે, ભણે ભણાવે અન; જન
 પ્રલાદ વચન વીશારે, તેમ સમજાવો તેને રંગીલો. ૫૦ પુર
 વ છાઓઓ. વચન પુરવતું વીશારે, તેમ સમજાવો સંત; જેમ
 રાજા કેહે તેમ ભણે, તજે, ભજન ભગવત. કંઠમાં ૩૨
 વલણ. વલી વલી બોલા તે મુખ રૂશી જનલ, સાંભલ રાજ
 તે પાંડુ તનલ. બોલે બાલક તે પ્રમથુ વચનલ. ઉથલો
 પછે શીશને પ્રીછવે, પ્રમે કરી પ્રલાદ; હું ભણાવું તે ભણે, જે
 માંહે શાર સવાદ ર સહુ કોઇ ભુદરને ભણે, ભાવે કરિને બાત
 સાર નહી સંસારમાં, એ વીના બીજી વાત, ૩ રાગ શારકી
 સહુ કોઇ ભાવે ભણે ભગવાનને, માહાર કહું કરાની બાત;
 એ વણ સાર નહી સંસારમાં, મન જોની વીચારો વાત, સહુ
 કોઇ ભાવે ભણે ભગવાનને. ૧ એતો આદ નિરંજન એકછેરે,
 ભગવાન સુરાંસુર ભુપ; ભગતને માટે કરે બ્રમાંડમાં, ધરે રંગ
 દેખે તેવા રૂપ. સહુકો. ૨ પ્રભુ શેશ શબ્દે પોડીઆરે, શીર શેષ
 વહે છે વેદ ઇછા છે ઉત્પત્તને પ્રલે કરેરે તેનો કોઅ ન જાણે ભેદ
 સહુકો. જેના નાભ થકી અજ ઉપનારે, ચતુરાનન પુન પવીત્ર.
 સુંદર પામે થય ચારે વેદશુરે, નીત વરણવું વિષ્ણુ ચરીત્ર. સહુ-
 કો. ૪ હેતુ ચૈતન છે ત્ર્યલોકમાં, વીરવ્યાધક કીટ પતંગ; વ્યાપક
 સુરજક્ષા જેમ વિશ્વામાં, તેમ સધલે છે શ્રીરંગ, સહુકો. ૫ એ-
 તું નામ જપે નરનાર જેરે, નહી નરકવાસ નીદાન. પાપના તાપ
 ટલે તન માંહેથીરે, જાએ આપ થકી અભીમાન સહુકો. ૬ જેને
 નામ વાણું જગદીશનું, તેતો પામે પદારથ ચાર. તેમાં સંધે
 નહી સંસારમાં, તેતો નીશચે ને નીરધાર. સહુકો. ૭ સંસાર
 સ્વરૂપીઓ સરપછેરે, વલી નેકતા ત્રણ પ્રકાર છે મણી મોહારો
 ને ઝેર જીજ્ઞાસે, તેનો ભારે વીકટ વેહવાર. સહુકો. ૮ વીખ પંથ
 વણે તેને મુખેરે, તેણે પરભવી અણી સમસ્ત, તેમાં પેલો મોહારો
 મુકંદના નામનારે, ઉગરો જેને આવીઓ રસ્ત. સહુકો. ૯ ભવ
 ઝેર તણો જેણે વામીઓરે, કર આવો જેને મણી મોક્ષ; અંતર
 આતરામને ઓળખેરે, થાએ પુરજુ ભેત પરોક્ષ. સહુકો. ૧૦ તે
 નીરગુણ બ્રમને ઓળખેરે, ગુણ સગુણના નીત ગાય, રામ ગો-
 વીંદ મુકંદર માપતા; ગરૂડા દે વધકુંઠરાએ. સહુકો. ૧૧ મહુ-
 સુદન માધવ માવળરે. સુષ્ટદાયક હીનદઆલ; સુંદર રથામ દા-
 નાદર શ્રી હરીરે, કમલાવર વસ્તુ ગોપાલ. સહુકો. ૧૨ જગદીશ

૧૨ જનનીય; કુધર માહાવર શ્રી

પાથ સહુકો ૧૩ વાસુદેવ

, મન માહન ન મોરાર; કેશવ કૃષ્ણ ઉપે

૧૨ને કીરતાર; સહુકો ૧૪ શાખ અક ગદાધુજ

સુંદર શ્યામ; ધરમ ધીરધર પ અમોઘછેરે

કેશી નાએક પુરણ કલાણ; સહુકો ૧૫ ધધર અચ્યુત સત્ય શવ

રૂપ છેરે, ભક્તવચ્છ મહકો રંગ, આદ અનાદ અલોકીક પરમછે

રે; પુરુષોત્તમ પુરણ બ્રહ્મ. સહુકો ૧૬ એવા નામથી નિત નેહ

શુરે, સુખ ગાય ગાવી દના ગીત; મનમાં સત્ય જાણે શ્રી રામનેરે,

તમે આણે પ્રભુપર પ્રિત સહુકો ૧૭ પ્રાણીને પરપનો તાપ લાગે

નહીરે, નીત જપે તે શ્રી જુગદીજ, કેશવ કોટ અપરાધ ક્ષમા

કરેરે, કષ્ટ ચરણે નમાવું શીશ. સહુકો ૧૮ જીવને જનમતજી

દુઃખ ઠાલવારે, ધણ તતવ નારાઅણ નામ; સુખ આપે અનોપમ

સરવથારે, વલી પુરે તે મનની હાંમ. સહુકો ૧૯ તન પાપના

તાપને ઠાલવારે, પ્રભુ નામ સ્વરૂપીઉં નીર. પ્રેમે શુ પાંન કરતાં

તે તજીરે, ધણ શીતલ થાએ શરીર. સહુકો ૨૦ મનરૂપાસ્વરૂપીઉં

સત્યછેરે, માંહે ભલી ઉતથી તીલપાપ; રાંમને નામે શીશી કરી

શોધીશેરે ઇધ જ્ઞાન અગનિનો તાપ. સહુકો ૨૧ ચીત તારે નરે

હી જેવું હશેરે, તેને કંક તે ન કેહે કેઅ; હરનિશ અગ્નીમાં

ખીલી નીશરેરે, તોએ શ્યામ શરીર ન હોય. સહુકો ૨૨ એમ

અગ્ન એકા સંસારનિરે, ત્રણ લોકને લોપવા જાઅ, તેમાં શ્રી

જગદીશના નામથીરે; મન શાંત સમાગમ થાય. સહુકો ૨૩ તેણે

ચીત્ર જાણી તમને કહુરે, પરબ્રહ્મ ભજે દીનરાત; કોઈ કામ નાવે

અતકાળમાંરે, વળી માત પીતા કુલ જ્ઞાત. સહુકો ૨૪ રીધ

સીધને સંપત સરવ છેરે. અવનિને અખડિત આથ; તે પણ આવે

નહિ અવસાનમાંરે, પ્રભુ નામ વીના કોઈ સાથ. સહુકો ૨૫

ધરમ કરી ધરાપર ખરચીઉરે, તેણે સેહેસ ગણું ધન થાય; તે વલી

પામવાને પરલોકમાંરે, અવતાર લેવાને જાય. સહુકો ૨૬ કોઈ

ધરમ કરે મન જ્ઞાનથીરે, ગણે દાતાને જુગતા શ્રી રાંમ; મનમાં

ભગતિ રાખે ભગવાનનીરે, તેણે પાંમે પુરણ ધામ. સહુકો ૨૭

એટલું તમને કહું આજથીરે, સુખ પામવા રાખો આશ; મુખેથી

નામ નારાઅણ આચરે, થાઓ દીન દયાલના દાશ. સહુકો ૨૮

પુરણ લગ્ન લગાડી પ્રેમશુરે, સુખ આચરે શ્રી અવિનાશ; તે

દુખ દખશા નહી અવતારમાંરે, અતકાળે વૈકુઠ વાશ. સહુકો

૨૯ મુને નારદ મુનીએ આપીઉરે, એવું જ્ઞાન અનોપમ પરમ

તે વળી પામીઓ માતને પેટથીરે. તેણે અશ્વ દલી ગયું ચરમ.

સહુકો ૩૦ એવું સાંભળી સરવ વીધારથીરે, પ્રભુ નામનો લીધો

લક્ષ; ઇધતના વંશનો મારગ વીશારે, સહુ વરણવે વિરજ પક્ષ.

સહુકો ૩૧ પુરવ છાંદા.

કીરતન કીનરાત; અરણકે ૧ ચાણ વચન,
વાત. ૩૨ એજ સ્વભાવ અલંક તણે, જે
વાત ન મુકે વદનથી, તે પથ વીણે ધર મં

વલણ વલતા બોલા તે રૂશી એણ.

તે ગુરુને ઘેરણ, સમરે જેને અમુરશુ' વેરણ. ૧ ઉચલો.

અમુર સાથે વેર જેને, બાલક ભણે તેણું નામ; મુણી ગુરુને
કોથ વાધો, આવિઆ તે કાંમ. ૨ પ્રેલેલાં ઉપર કોથ આણી, મહો
ગુરુએ હાથ; ચોપું પાછા ભુપને, હું ચાલ માહારી સાથ. ૩

એણું કહીને અંધારૂએ, શાહો શીશને બાંહે; તતક્ષણ તેડી આવી-

આ. રાજમંડપ માંહે ૪ બોલા ગુરુ ભુપાલ સાથે, સભાસ તારો

બાલ; સંખા કાંધા આપ સરખા, વણશાહી નીશા. ૫ પોતે ભણે

જે મુખ થકી, સહુને ભણાવે તેહ, જલવાય નહીં ન પુત્ર અમ-

થી, એમ ઠરાવું એહ. ૬ એણુ મુણીને અમુર કોપો બોલોઓ

બાલક ભણી, વણ ખુટે કા માગે મત્યુ, કોણ છે તારો ધણી. ૭

તવ બોલીઓ, બાલક મુખે, કાં ભુપ ભુલો આમ, મુજને બે લાગે

નહીં રક્ષા કરે શ્રી રામ. ૮ રાગ કાફી. વલતા બાલક

મુખશુ' બોલો, સાંભલે હું ભુપાલ, કાનવ કોડ ઉપામ કરો. મારો

કહીએ નવ આવે કાલ, માહારે તો શ્રીરામની રક્ષા રૂઠમાં શ્રી

રામ લખા. ૯ પાવક કુંડમાં નાખી પ્રભલો, લીન પાંચે બહાં

લોહ; મારા શરિરને નીર જેહણુ થયુ, દાઝ જેને મન હોએ; મા-

હારે તો શ્રી ૧૦ વામુકી નાગનો લાગ ન લાગો, વાઉ આવો છે

વાજ, નીર ગંભીરમાં હું નવ છુડો; કરોધ કરો શાને કાજ, મા-

હારે તો શ્રી ૧૧ જ પકીંકરણું જોર ન ચાણું, હારી ઝાટકા હાથ,

મિલલ માથું પછાડી છુટા, ગુજ દેખતાં તે કાનવ નાથ; માહારે તો ૧૨

પ્રોઠે પરવત સંધ ચડાવી, ઢોડવિ નાખો દુર; અંગ મારાને

આલ ન આવો, આભથા ભેટે ભુર માહારે ૧૩ શાંગ કઠારીને

ખંજર ખપવા, મુકો ભ્રમાંડનો ભાર; પીંજર માંહી પ્રવેશ કરો

નહી, ધાર તીની તરવાર, માહારે તો ૧૪ મન આને તે પ્રકાર

કરો પણ, તો અન આવે કાલ, ભગત ઉપર જે જગત કોપે પણ

વાંકો ન થાએ વાલ. માહારે ૧૫ તાત તમે મુને આરવા માંહે,

મણા ન મુકી નેટ; તોએ પંડ પતીત ન આવી, હાથ પછાડા જે

હેઠ. માહારે ૧૬ શ્રી હરીને સંભારતાં પ્રાણી, દુઃખ ન પાંચે દેહ,

આ ભુગમાં ઉગારીઓ મુને, પાધરૂં પારખું એહ. માહારે ૧૭

દેખી પેખીને દહતે કાં ભુલો. જેની વીચારી વાત, કોડ પ્રકાર

કરો મુજ ઉપર, ગાત્ર ન લાગે ઘાત, માહારે ૧૮ મલ મોટા મુને

મારી શકા નહી, તોએ ન મુકો મરોડ; આંધલાની પેઠે આંખે ન

દેખે, કરતાં કીપક કરોડ માહારે ૧૯ નાશયજ્ઞનું નામજ લેતાં,

... કરતા; કેવ દરે તે
લિહાને વાંદરા, વાષ વારાહને
જતાં, દાનવને દીગપાલ. મા-

હુ ... રાજા, તે હુ હાજો હાજ-
ક્ષમા કરે શ્રીવર. સદા ધ્યામે તદ્દેશમાં.

માહારેં ૨૨ રામ સાથેની શી રીશ રાજા, એછે સુરાસુર ધીશ,
જે જેવું કરે તે તેવું પામે, જીજવો નહી જીગદીશ. માહારેં ૨૩
શત્રુગણે તેહને શત્રુ છે શ્રીવર, માત્ર ગણે તેને મીત્ર; બહુ ગણે
તેને બહુ ગદાધર, પીત્ર ગણે તેને પીત્ર માહારેં ૨૪ જગતમાં
બક્તી વાહાલી ભગવાનને, એથો આડો આંક; શાહે કરે
શરણાગત કેરી, શું રાજાશું રાંક. માહારેં ૨૫ બ્રમા ના
રદ ઇંદ્ર ઉપાસન, અન્ય કરી નીત ધ્યામે; વેદ પુરાણથી પાર
ન આવે, મોટો ધણો મહીમાએ. માહારેં ૨૬ જોરે પીતા તમે
વેર વશાત્તુ, તો પામશે પશ્ચાતાપ; નાથ મારો તુને હાથ દેખા-
ડવા, આવશે આપો આપ. માહારેં ૨૭ જોર કશું જીગદી-
શની સાથે, જોનિ વીચારી મુલ, શાર કરે કેમ કામમોશો, શીઆ-
લીઆથી શારદુલ માહારેં ૨૮ એવું સુણીને દાનવ કોપો, દા-
નવ કરડે દત; સીંધાસનથી આકલો ઉઠો અરભક આણવા અંત.
માહારેં ૨૯

પુરવછાએ સીંધાસનથી ઉઠીએ, કોપો અસુર અનંત,
ધોર વદન ગરજના કરે, બાલકપર બલવંત. માહારેં ૩૦ કંઠવાં
૩૪ વલણ વલતા બોલા તે મુની પુનવંતલ, સાંભલ રાજ
તે મહિમા સંતલ; જેમાં પ્રગટા તે શ્રી ભગવાનલ ૧ ઉથલો
જેમાં પ્રગટયા શ્રીહરિ, કંઠણા કરી તતકાલ; હીરણ્યકશ્યપ કોધે
ભરાણો, નીકટ લીધો બાલ. ૨ શીંધાસનથી શીમ ધ્યામે, ખડગ
લીધું હાથ. અરભક ઉપર ઉગામીઉં, દેખાડ વૈકુંઠ નાથ. ૩

રાગ કટ્યાણ. બાલા દેખાડ દેખાડ તારા વૈકુંઠપતિ, એમ હો-
કારે બકાર બોલે મુંઢ પતી. હુ તો મનમાં ન રાખુ કેની બીહીક
રતી, બાલા દેખાડ દેખાડ તારા વૈકુંઠપતી. ૪ હમણાં પ્રાહાર ક-
રીને તારાં પ્રાણ હર; તારે હીરણ્યકશ્યપ માર નામ ખર; હુ તો બ્ર-
હ્માંડમાં ભેકો નો નવ ધર. બાલા. ૫ હુ તો વેરિ તણે છલે બલે
મારો નવ મર, વંર બ્રહ્માંએ આપા તે અલીમાન ધર, તેણે સક-
લ જીવનમાંહે કુલો કર. બાલા ૬ મુને શું કરે તારો રામ રીશ.
કરિ, મારી સનમુખ ન શકે ધાર ધરી, ગણો વૈકુંઠથી નાહાશી
મારે ત્રાસે કરી. બાલા ૭ વર બ્રહ્મા તણા મીથ્યા કરે કોણ વલી,
જેથી પ્રગટીએ મહી ત્રીવીધ સપલી, મુને શાહે અણો છે તપ માંહે
બલી. બાલા. ૮ હવે દીવસ કહો 'જે દેખું દેવ હરી; જુધ કરે
જોની સાથે કર ખડગ ધરી, પલો એ મલે તો મહું બીજી વાત

પરી બાલા દે અગુ નમો.

શાને કરો બેશી રહેાનિ મુખે,

દાદા દેખાડું શું રામ મારો :

શુરાશુર એણે ચાપી દાદા મોં.

એહ ન બાણતાં આપણથી દુર રાખે નથી

નાથ પખે દાદા. ૧૧ એતો આતમ સ્વરૂપી

દરપણ માંહે પ્રતિબીંબ થયે, તેમ શયલે ગાવીંદ અલગો ન ખરે

દાદા. ૧૨ તારે બોલાઓ અસુર મન કરોધ થકે, હલા બાણ અ-

બાણ કેટલું બકે. એકા સ્થલથી ઠાકોર તારો પ્રગટી શકે. બાલા,

૧૩ એવું શુભાને બાલક કરાવેડી કેહે, મારા સ્વાર્મીય મહીમા

તો સત્ય લેહ. હું માં ઉં સ્થંભ ખડગ સહુમાં રેહે દાદા. ૧૪

પછે પ્રહલાદ સભારે વધકુંઠ ધણી. નીર પ્રેમેશું રૂઢે જોઉં સ્થંભ

ભણી. માંહે દીઠા નરસીંહ પ્રધલોક ધણી. દાદા. ૧૫ દેખી સ્થંભને

પ્રહલાદે પરણામ કરો. મન આનંદ આણીને પરદખણા કરો, હેવું

દેખાને દાનવપતિ કોધે ભરો. બાલા. ૧૬ બાંધો સ્થંભ શું વજ્ર-

દો રૂઢે. ખડગ ધરી, ઘાહારી મુછ પછાડી દોડી દોડ દઈ ફાટો કડ-

ડડ સ્થંભ ધરા ધરણ રહી. બાલા. ૧૭ દીઠો કારમો કેશરી નર

પ્રગટ થાઓ; ૩૫ નીહાલી નીહાલી દાનવ પતિ દુગઓ. ધરી

હાલ ખડગ આવી ઉભો રહ્યો. બાલા. ૧૮ પુરવછાઓ.

હાલ ખડગ કરમાં ગ્રહો. અસુર ઉનમત્ત ઉભો થઓ, નરખી શ્રી

નરસીંહને, જુધ કરવા સનમુખ ગઓ. ૧૯ ઉમ્મ ૩૫ નરસીંહણ;

તે દેખીને દુરજુધ, મનમાં ભે પામે નહી, ઉનમદ માડું જુધ. ૨૦

કડવાં ૩૫ વલણ વલી વલી બોલા તે મુની જુધવાનણ;

સાંભલ રાજ તે હરીજન કાનણ; જુધ કરંજે અસુર ભગવાનણ ૧

ઉથલો. અસુર શું નરસીંહ ૩૫, જુધ કરં જુગદીશ; તે કથાનો

શુભો મહીમા, રાખ માનવ ધીશ. ૨ રાગ કલાંજી.

જોતાં કડડડ સ્થંભ ફાટો કારમોરે, પ્રણ પ્રગટા તે નરહરીને ૩૫,

ભડડડ ભાગા ભડ ભુપતીરે, છ ભકતવજ્રલ નીહાલી સ્વરૂપ, રા-

જ દઈવશુ જગાડું જુધ દાનવેરે. ૧ પ્રણ બગુટી ફુટીલ બીહામ

જીરે, દીસે નયજુમાં પાવકની ઝાલ, રાજ. નારીકા ધોર ધણુ આ-

કલોરે. તેણે ડાલવા ભાગાછ દીગપાલ. રાજ દૈવ. ૨ ખાઓ ખગા-

શાં વીકાશે મુખ વેગ શુરે, થાઓ તેમાં પ્રણ લોક શમાશ રાજ,

હોકારો કરે શ્રી હરી આકલોરે, ચૌદ ભુવનમાં થાઓ તેનો વાશ.

રાજદૈવ. ૩ બહુ સેહેજ બીરાજે બલ ભારે, જેવા ઝલકે તે લાલ

ચુલાલ. રાજ. તલપે વીઠારે સહુ દઈતનેરે, હુતા હજુરી હજારો

ખવાશ રાજ દઈવ. ૪ અંગ ઉઝરી કરાલ રોમાવલીરે, જધે કે-

શરિના જેવા કેશ. રાજ. વદન તેજ રવી કોટનુ રે, ધરે પ્રણુ-

એ વીકરાલ ધણે વેશ. રાજ દઈવ. ૫ ધરજે ધરણી અરણ્ય ધમ-

નવરૂપ નરસીંહજી ૧,

ખડગ કરમાં મહીરે,

હારે કરોધ કરી તર કેશરીરે, તણા તલયે કરીને તલકં...

જોરવર ઝાંસા છવતોરે, વડી વગેથી વજુરે વીકરાલ. રાજા દર્ધવ.

૮ નાખી આયુધ ગગન લગે ઉલલેરે, આવે બીહાવતો દાનવ કરી

કર. રાજા, વલગે વજુરે રૂંડે રામશુરે ઉઠે તનમાંહે શમાએ નહી

પુર. રાજા દર્ધવ. ૯ પડે બડથડે વડે જઈ વાદશુરે. મારે મરે નહી

અશુર ઝોકાલ. રાજા ધંદ્ર બ્રહ્મા આડા દધ વાદલારે. જોવા આવા

અમર વ્યારે ચાલ. રાજા દર્ધવ. ૧૦ ફલ વાદલમાં વેલે જેમ વી-

જલીરે, તેમ વીરજ સાથે દોડી મલે દર્ધત રાજા. ભારા જીજ સે-

હેસના પ્રકારથીરે, નવ ભાગો ઉભો આયુધ સહીત. રાજા દર્ધવ.

૧૧ ઝાલે ઝડકે નાખીને નર કેશરીરે, વલી વેધેથી વજુરી જાએ વીર.

રાજા. કેખીને ધરજવા લાગા દેવતારે, મન સુની ન ધરી શકે ધીર.

રાજા દર્ધવ. ૧૨ જીવ દારજ કેખીને વીશમે થઆરે, ધંદર બ્રહ્મા

વીચારે છ એમ. રાજા. નરહરી આગલ જીવમાંરે, જાજુ રખે રે-

હેતો દાનવ દેમ. રાજા દર્ધવશુ. ૧૩ થાએ ઉંચો નીચોને બેહેબા-

કલોરે, નવ ઝાલ્યો રેહે નરહરીને હાથ. રાજા. કીડા કરે અશુરશુ

શ્રી હરીરે, ભરે સહસ્ર જીવ તણી બાથ. રાજા દર્ધવ ૧૪ નવ

જાજુ મુર મેમાં કોણ ઝીતશેરે, એહેવો અશુર અતુલ બલવંત.

રાજા. રાજા જીવ જોધને દર્ધતને દર્ધવ તજુરે, વલી આંગલી લઈ

રહા દંત રાજા દર્ધવા ૧૫ ભોમ ભારજ જાલે પ્રહારનોરે, ભય પા-

મો ધજુ મન ભોઅંગ. રાજા. સધલા ભેલા શપત સીંધુ શામદારે,

પડે ખડતાલે પરવત સંધ. રાજા દર્ધવ. ૧૬ મલ જીવ પ્રબલને બલે

કરીરે, ધજુ શીથલ વીથલ થઓ શેશ. રાજા. ગરજનાએ ગરજ

ધણા ગલારે, જાજુ જીવ વાદલ ભલે એક. રાજા દર્ધવ. ૧૭ એ-

મ અશુરને વીરજ વડે વાદશુરે, તેજુ સુધ ન શકે કોઈ શ-

જ; રાજા તેજ પ્રકાશુ નરસીંધતુ રે. તેમાં નલ મણીથી

આ નીશતેજ. રાજા દર્ધવ. ૧૮ એવો દીતી સુત શ્રીહરીશુ

વડેરે, જેમ ઉડી પડે પાવક પનંગ. રાજા. હારે નહિ હરી તણી

હાકથીરે, તારે કોપા વલી પ્રજુ નરસીંધ રાજા દર્ધવ. ૧૯ સુખ

ડાઠ વધારી વિકરાલશુરે, કીધું નરહરી હાંશ અદાર. રાજા. કા-

એર થઓ દધવતા ત્રાશથીરે, ત્રાડે દડી પડો દાનવ વેરાટ. રાજા

દેવં ૨૦ વાગે વદનનો રાજા જઈ વોમશુરે, જેમ ગગનમાં ગડ-

સડે મેમ. રાજા શાહી લીધો અશુરને અંક મારે, જેમ લગધર

વીખધર વેમ. રાજા દેવં ૨૧ મહી મડપને દવારે મુઠને, આવી

ઉંચરે બેઠા અવીનાશ. રાજા એકર ઉખેલે નખ નેહશુરે; કોએ

... વીસવાસ રાજા

... ચક્ર દરશીને કંઠે

10 નખથા જકર કાકુ... પુરે. તેનો આવા અવસાન
સમે ધીરા. રાજા દહવં ૨૪ પરણી આણીપરે મંગે કરે દહતનેરે,
મારા પાપીના પરાણે કહાડો પરાણ; રાજાં આંતરની માલા કંઠ-
માં ધરીરે, બેઠા સીંહાસન ચડીને ચક્રપાણ; રાજા દહવં ૨૫ કોણે
પોથે પ્રભુજીની ચરમનેરે, જેણે સરવ રથો સંસાર. રાજાં અ-
ઘાતણા વચન ન લોપીઆરે, તેમ અસુર વીકારો કીરતાર. રાજા
દહવં ૨૬ વરં અઘાતણા સત્ય કરી પાડીઆરે, દુસ્ત મારો રાધે
વાચ્યારી પ્રદાશ. રાજા. કુલ વૃષ્ટા કરે શરવે દેવતારે, વાળે દુંડુલી
તણા નરગોખ રાજા દહવં ૨૭ નીળ ભગતને દુલા મારે કોપી-
આરે, પ્રભુ સંધારો છે દાનવ જોધ; રાજાં રીપુ ક્ષય પામા પછે
નરશીંધનેરે, કેમ ઉતારા ઉતરે નહિ કોધ; રાજા દહવં ૨૮ આવા
શંકર અમાને શક દેવતારે, રહ્યા દુરથી કરે છે દરશન; રાજાં
સરવ સ્તુતી માંડી જગદીશનેરે, વલી પ્રભુજીને કરવા પ્રસાન. રાજા
દહવં ૨૯ પુરવ છાઓ.

પ્રભુજીને પ્રસાન કરવા, સ્તુતી કરે સહુ દેવ, કહું તુજને તે
તણા, સાંભળ રાય અવેવ. ૩૦ નરશીંધે નખ દહ વેડારો હીર-
ણાકરયપ જુપાલ, અસુર ક્ષય પામા પછી, પ્રભુ ન ચુકે કાલ. ૩૧
ભક્તનેજ પરભવો. કોપ ચડા માહારાજ; અંત આણો અધેરમીનો,
કરં અમરતું કાજ. ૩૨ ઉથલો. કરં અમરતું કાજ. સુર
સાધલા હરખે ભરા, મન પામા ઉલાશ; શ્રી નરશીંધે નીરલે કરા
૩૩ કડવાં. ૩૬ વલણ. વલી વલી બોલા તે અઘાક-
મારજી, સાંભળ રાજા તે જશ કીરતારજી; સ્તુતી કરે છે અમર
અપારજી. ૧ ઉથલો. અમર સ્તુતી અપાર ભાતે, કરે બેહુ
કરજોડ, રૂદ્ર અમાદીક સુરપતિ સુર તેવીશ કોડ. ૨ રાગ ચો-
પાઈ. આવા ઇદ્રસુનાંદ્ર આનંદ ધરી, કરમણી મુકતાફલ પુરપ
ધરી; ઉભા સ્તુતો કરે પરણામ કરી. પ્રભુ નમો નમો નરશીંધ
હરી. ૩ પડે ભગુદી કનક જેમ ધરણે હલી, તેમ પ્રભુને પ્રણવે છે
સુરમંડલી, કર જોડીને સ્તુતી કરે છે વલી. પ્રભુ ૪ સ્વામી દેવ
સમરતનું દુખ ટહું, ધણા દીવસ પછી ગણું રાજવણું, તારા ભમ-
તનું સમરણ અમને ફણું. પ્રભુ ૫ હવે સાધ સમસ્તની વ્યાપી
ગઢ, મુખે રેહેશું તે સ્વરની વાસ જઘ, ત્રણ લોકની કલમલા
વીનાશ થઈ. પ્રભુ ૬ કીઠો ભગતનો મહિમાં અપાર અમે, જેને
મારિ શકો નહી દુશટ કેમે; વધી સ્થલા ફાડી પ્રભા છે તમે.
પ્રભુ ૭ જોમ અમરસ્તુતી કરે દુર મહે, કોઈ લેજથી નીકર, જઈ ન

જામદીશની સ્તુતિ કરે, ગુણ ગાએ જોવીંદના હરખ ધણુ; છુટા
 કુખ પ્રતાપ યુકંદ તણે પ્રભુ ૧૨ કેહે નરક નાયક હાથ ભેડી,
 સ્તુતિ શું કરેછે મારી મત્ય થાડી; ગરૂડા રૂઢ છે મારી મત્ય પ્રાહો-
 ડી. પ્રભુ ૧૩ બાણે વરૂણ વખાણ કરે સુખથી, હવે સદીમાં રાજ
 કરે સુખથી; મુને રાખોએ કંઈત તણા દુઃખથી. પ્રભુ ૧૪ કંઠલા
 કિન દુરંદણ નીરધહુ, નીત કાજ કરે તે એણે કહું; હવે આજ
 થકી ધણુ સુખ થયું પ્રભુ ૧૫ વલી વાઉ શમરાત કરે વીનંતી,
 અમને ધણિ દુરંદનો પીડા હતા; એ નીવારણ પ્રભુ કીધી અતિ.
 પ્રભુ ૧૬ કર્ણોડોને જશ કુંવર કેહે, રવામી હિમ મહિના તારો
 કોણ ભેલે; સુખ પામે જે સાધક શરણે રેહે પ્રભુ ૧૭ અમુરે
 અમને ધણુ દુઃખ દીધું, ઉપદ્રવ કરિ ધણુ દ્રવ્ય લીધું; પ્રભુ તે તમે
 કરંદ નોવારા કીધું પ્રભુ ૧૮ વેદ વેદની શાંત જોપાણ લાણી,
 હવે શાહાએ કરો અકા બાલ તણી. પ્રભુ ૧૯ તમને ન મટે એવી
 રીશ ધણો ધણુ તીક્ષ્ણ કોષ તમારે થકે; તણે લોકમાં કોઈ રહી
 ન શકે; રમે સૌરા ચાલી પ્રથવી શલકે પ્રભુ ૨૦ કીધો કોષ
 તમારે તે વારે મટે, જારે માહા કલપાંત સમે પ્રગટે; તારે વિશ્વ-
 ની ઉત્પત્તિ થાતી મટે. પ્રભુ ૨૧ બ્રહ્મા સ્તુતી કરે છે ભેદ થકી,
 વેદ રહુ અભુર અથર શાંમ થકી; તારા ગુણનો પરિભ્રમ પાર
 નથી. પ્રભુ ૨૨ તમે આજ અલૌકિક રૂપ ધર, મુની દેવ સમ-
 સ્તનું દુઃખ હર; તજ લોકમે તેજ તારૂં પસરું. પ્રભુ ૨૩ ઉભા
 ગાંધર્વ સમલા ગાન કરે, જંત્ર વાંશલી ટુંબર હાથ ધરે; છંદ તાલ
 અંદમે તાન કરે પ્રભુ ૨૪ નાથે કીંનર કામની રૂપ કલા, ગુણ
 વરણવે વીરજ તણા રાખલા; મહુરે સ્વરે ગાન કરે અબલા પ્રભુ ૨૫
 બોલે વાણ બંદીજન લોક વલી એમે જામતાં કંઈતને સરવે
 મલી; ગણુ આજ થકી દુઃખ તેનું ટલી પ્રભુ ૨૬ કોઈ રામનું
 નામ ન લેતું કદા, અમે બોલતા કંઈતની કીરતિ સદા; ભજશું
 તમને રીપુ મારી તદા. પ્રભુ ૨૭ એમ દેવતા જય જય રાખડ
 કહિ, કરે વહના વંદન મુનીંદ સહિ; એમ ચરણ કમલ મર ઉભા
 રહી પ્રભુ ૨૮ પ્રભુ દુરંદ વીનાશ કરો પુરથી, તો કોષ હરી ન
 તણે ઉરથી; તેનો તાપ ન જય રાહા શુરથી. પ્રભુ ૨૯ રાધા
 તીક્ષ્ણ તાપ પ્રતાપ ધણો, જુગમાં ન સેવાએ નરસીંધ તણો; જાણે
 લીન પામે ત્રેલોક ધણો. પ્રભુ ૩૦ તેવે મહાદેવે દેવનાં આણી

પ્રસન્ન થકી. પ્રભુ ૩૪ શીવભગત પ્રેહેલાદ શુ હેત આણી નરશીધ પ્રતે
કહી મુખવાણી; એનીશાહે કરે હવે સંત જાણી. પ્રભુ ૩૫ એવું સાંભલીને
ત્રેલોકનાથે ધરે ભગત પ્રેહેલાદને આપહારે વરમાગ કહી મેલાહ સ્તભારે
પ્રભુ ૩૬ પુરવ છાએ માગ માગ વર મુખ થકી એમ
કેહે અવીનાશી, તવ કરજેડી ભગતજન; બોલે વચન પ્રકાશ. ૩૭
કડવાં ૩૭ વલણ વલી વલી બોલાતે રૂશી રાજનલ, શાં-
ભલ રાજ તે એકે મનલ બોલો બાલક મધુર વચનલ ૧
ઉથલો બાલક બોલે મધુરાં વાચક સ્તુતિ કરે નરશીધનિ,
હાથ જોડી નાથ સનમુખ કરે વાત ઉછરંગની. ૨

રાજ જોગવંતી સ્વામી નમો નમો શ્રી નરશીધ શતરૂ-
ના કીધો છે ભંગ, સુરનો રાખો છે રંગ; ઉમ્મ રૂપ ધારીરે સ્વામી
નમો શ્રી નરશીધ. ૧ પ્રગટા છે ફાડીને સ્થંભ દાનવનો ટાલો
દંભ, વીજલી જેવો વજરંભ; શેવક ઉગારીરે. સ્વામી ૩ કહાવો
છો દેવના દેવ, અંતતે સ્વામ્યવેવ; અધમ તારાની દેવ, છો કરૂણા
સીધુરે સ્વામી ૩ હરનીશ વખાણે વેદ, અમાનો નવ જાણે ભેદ
અટલ રૂપ છો દેવ; દેવ દિન અંધુરે. સ્વામી ૪ રૂઢે રેહેજો મા-
હારાજ, તમ કને માગુછું આજ; નવધા ભગતીતું કાજ, દેજો
અંતર જમીરે. સ્વામી ૫ જો મુજને થીઆછો તુલ્યમાન, આપો
અભય વરદાન; એટલું માયું ભગવાન, ચરણ શીરનામીરે. સ્વા-
મી ૬ છુલો નહી પોતા તજું, ભગત વછલ પજું; મુખે શું વ-
ખાજું પજું, શાચુ બ્રહ્મ તારે. સ્વામી ૭ વીનતિ સાંભલજો
કરણ, સરવદા રાખી શરણ; નીશદીન માહારાજને ચરણ, વશે
ચીત મારૂરે સ્વામી ૮ પોતાનો કરીને થાપો; દાસના દુકોત
કાપો, અવિચલ ભગતી આપો; આજથી અવીનાશીરે. સ્વામી ૯
હ અધક્ષણ નામ તમારૂં, રૂઢથી ન થાએ નારૂં હરનીશ મનમા
સંભારૂં; પ્રભુ વન વારીરે. સ્વામી ૧૦ પુરુષોત્તમ પુરણાનંદ માધવ
માહાવર મુકંદ, ગૌઆઠાણ પતી જાવીંદ નિજ જન દુખ હરતારે
સ્વામી ૧૧ દામોદર મુદર શામ વીલાસો છો વૈકુંઠ ધામ; સદુ
કેઈ સમરે નામ ત્રીભુવન ભરતારે. સ્વામી ૧૨ કરતા મંગલ
કલાણ, જુગ જીવ માહારા પ્રાણ, જુગમાં વરતાવો આણ; શ્રી શા-
રંગ પાણીરે સ્વામી ૧૩ કપા કીધી અપાર સેવકની લીધી સાર
વીસ્વંશર ચડાવાર, મેર મનમાં આણીરે સ્વામી ૧૪ લીધો છે

રવાના ૧૮ અણી કમલાનાથ ફરી મરતક મેલો હાથ યોલા
 છે શેવકનિ સાથ; સાધુજન જાણીરે. રવામી ૧૯ પુરવઠાએ
 શ્રી મુખ હરીવાણી વદે, શાંભલ ભગત મુજાણ; માહારે વૈશ્ણવ
 જગતમાં; જાણુ લવણ પ્રાણ. ૨૦ જે મુજને નીશકિન ભજે, તેને
 ભણુ સદાએ; જેણે મુજને તવ તજે, તેમે તજે નવ જાએ ૨૧
 પરદરે પર ધાતકી, અજાણે લીએ મુજ નામ, એકવારજે યોગ્યરે,
 તે પામે મુજ ધામ. ૨૨ કડવાં ૩૮ વલણુ વલી વલી
 યોલા તે મુનીવરનાથજી, હરિજન ઉભો તે ભેડી હાથજી; પ્રભુજી
 યોલા તે સેવક સાથજી. ? ઉથલો સેવક સાથે શ્રીહ
 રિ, યોલા વચન ઉપદેશ; ભગત થાપો અભય કરિ, કાપો કંઠજી
 કલેશ. ૨ રાગ ચોપાઈ યોલા નરહરી મુખ વાત શાધુ,
 મેતો નાશ કરો તુજ તાત સાધુ; તોએ તુમે ન આવો અભાવ શા-
 ધુ; એવો સુંદર તારો સ્વભાવ શાધુ. ૧ તારી ધીરજને ધન ધન
 સાધુ, તારા પુરવ જનમનું છે પુન. શાધુ. તુને આપું અભે વરદાન
 સાધુ. હું તો તું ઉપર થયો ત્વશ્ચ માન. સાધુ. ૨ તેતો તાતની વાત
 નમાની સાધુ, મારિ ભગતિ ન રાખી જાનિ. સાધુ. રાજ રિધ દે-
 ખી નવ રીઝો સાધુ; ખીનો નહી દેખી દાનવ ખીજે સાધુ. ૩ દ્રઢ
 ભગતી કીધી ભલી ભાત. સાધુ. ભય ન ધરો અસુરને હાથ સા-
 ધુ. હવે રાજ અટલ તુને આપું, સાધુ. ભગત પોતા તણો કરો થા-
 પું. સાધુ ૪ માહારા ભગત ધણા હુંને વહાલા સાધુ. ખીજા ઠાઠ
 કરે તે ઠાલા સાધુ. મુખે જપસે હરી નામ. સાધુ. તે તો પામશે
 પુરણધામ સાધુ. ૫ હું તો ભીડ ભગતોની ભાણું સાધુ. મન ગ-
 રવ કરે તેને ગાંજી; સાધુ થાઉ પ્રગટ તે ભગતને કાજ. સાધુ, એ-
 વિ શીઘ્ર જાતી રાખું લાજ સાધુ. ૬ માહારા ભગતને દશે દુખ,
 સાધુ મુને તેનું ન ગમે મુખ. સાધુ હું પર ભગત આણે પ્રેમ શા-
 ધુ, તેને હું રાખું હૈ દેમ સાધુ, ૭ તેને આપું પદારથ ચાર સા-
 ધુ, તેનો વેદ વદે છે વીશતાર. સાધુ. જેને ભાવ જેનો મનમાંહે
 સાધુ, તેને તેવી પ્રાપ્તી થાય સાધુ ૮ જેણું વાવે ખેતરમાં ખીજ.
 સાધુ. તેણું નીપજ નિરખતાં શીધ સાધુ. જેણે મુજને આપ અર-
 પું સાધું. તેહને મેં પજી સરવ સમરપું. સાધુ. ૯ મુજ આગલ જે-
 ણું કામે સાધુ. સસારમાં તેણું પામે સાધુ. મારા ભજન તણો ૨-
 શ ખીધા, સાધુ, મુજે જગતમાં વશ કરી લીધા સાધુ ૧૦ જે કોઈ

આપુ સાધુ. ૧૩ હુતા પુરજી હા સંરવ ભાત સાધુ. નજીવ કન
 નહી કોઇ વાત. સાધુ. તન દીલમાં અરથ નીરાધુ. સાધુ. કશું અ-
 રક આગલ અજવાધુ. સાધુ. ૧૪ જેમ પ્રથવીમાં બીજ વીરાજે,
 સાધુ. તે પણ નાંખે પોતાને કાજે. સાધુ. ધરા આપ ઇલા ન ધ-
 રાવે સાધુ. સહ સ્વારથે બીજ વાવે સાધુ. ૧૫ તેમાં ભગતને અ-
 નોપમ ચારે સાધુ પણ પોતાને અરથ સમારે. સાધુ. હુતા પ્રગ-
 ટાવે પ્રગટું પાસે. સાધુ. જેમ બહુ વિધ વહની પરકારે સાધુ.
 ૧૬ અગની નિકટ રહે શીત ટાલે સાધુ. જાએ બલ કરવા તેને
 બાલે સાધુ. એહેવો મારો સ્વભાવ તું જાણે સાધુ. વલી સત્ય ક-
 રીને પ્રમાણે સાધુ. ૧૭ મારું મન સરખું સહુ સાથ, સાધુ. મીત્ર
 શત્રુ થાએ છે હાથ. સાધુ. જેવું જેતાં તે જત્ર અરીશે સાધુ. રંગ
 સરખું પ્રતીબીબં દીશે સાધુ. ૧૮ તેમ મુજ સાથે મન જેવું આ-
 ધુ. તે પરમાંણે ફલ પામે તેજુ સાધુ. રજ શુરજ પર કોઇ નાંખે
 સાધુ. પાછી આવી પડે નિજાં ખે સાધુ. ૧૯ તેમ હું પણ હો
 ફલ કાતા સાધુ, તેતો માનજે વચન વીધાતા સાધુ. ૨ પુરવજાઓ
 વચન વીધાતા તજા, જે કહા શ્રી જીગદીશ, શાહે થીઆ છે
 સંતને, માધવ મેલા રાશ. ૨૨ કેશવે કમલા તેડીઆં, વીચ જને-
 તા એહ રાજ્યાબીષેક કરે. શીર મોતી વરશે મેહ ૨૨ શીધારાન
 બેશારાઓ, છાદ રાજકુમાર. સુર સધજા સતોખીઆ, વરતો જેજે
 કાર ૨૩

કડવાં. ૩૯ વલણ. વલી વલી બોલા તે મુનો માજનલ,
 શાંબલ રાજ ભાવ અનંતલ; થીઆ શેવકને પ્રજુ પ્રસંનલ. ૧
 ઉથલો. સેવકને પ્રજુ પ્રસંન થીઆ, આપું અનોપમ રાજ;
 નારાયણ નરહીની હુવા, તે અસુર હજુવા કાજ ૨ રાગ ધનારી

નારાયણ નરશીંગ સ્વરૂપે, પ્રગટા વચન વીપ્રને મારેલ; હિ-
 રણાકશ્યપ દાનવને મારિ, હેલાદ બેશારો પાટેલ. ૩ આપું રાજ
 અ મીલ અવનિશ્ચ, કોએ ન શકે કોપીલ; હરીજન શહુને શતો-
 કીને, લાજ લગાર ન લોપીલ ૪ વૈશજીવ ધરમ વાંધો ધજુ જીમ-
 ગમાં, આજુ અનંતની વરતીલ; થીલોક નીદ્રાવશ હરીજલ, કી-
 રતન કરે જડાલલ ૫ ઘેર ઘેર હરા મહીર ગુજ મુંદ, માંહે દા-
 મોદર દેવલ; આજવ વ-ત આનક હરલીશ, કરે પ્રજુજની સેવલ.
 ૬ જગન જાપ જપ તપ રશી સાંધે, અતે કરે નીત કરમલ; અ-

૧૦૭
જીણા દુઃખ વામાણ ૧૧ ભાગો ભય શુર લોક

પરતાપેણ; ભગત ઉગારા અશુર શધારા, અ-
વીચળ નરજીવ આપેણ. ૧૨ હીરણ્યકશપને હીરણ્યાક્ષ, એણીપેરે
વીરજીએ શધારાણ. પુનરપી રાવણ કુંભકરજ થઈ, પ્રથવી માંહે
પધારાણ. ૧૩ તેણે નવખઃ માશ તપશાધી, ઇશવરને ઉપાશીણ;
ઝાકડી ચૈદત્ત શજ લકને, લંકા કનકપુરી વાશીણ. ૧૪ ગરવ ક-
રે તેણે ત્રણ ભુવનમાં, શુરપતીને દંત કીધોણ; તેનો મદ હરવા
મી રામે, રઘુકલ અવતાર લીધોણ. ૧૫ જેને દશ મરતક વીશ છુ-
ળા, બલવંત એથી બીતાણ; જેણે રામચંદ્ર રાઠ લગાડી, મહી ગ-
યો છે સીતાણ. ૧૬ તારે પ્રભુજીએ જલમાં રાલા તારી, હનુમતે
લંકા પેળાડીણ; રાવણના દશ મરતક છી, જનક તનીયાં વાલી-
ણ. ૧૭ તાર પછી દુવાપુર જુગમાં, અંત આરંભ ફલી કાલણ.
એ બેહુ દાનવ ફરી અવતરીઆ, દંતવક શશુપાલણ. ૧૮ પરી-
બ્રજા જેવી જે કેરા, શનક રૂશીને આપેણ; અવતાર ત્રણે થયા જુ-
ગમાંહે, સંત પીડા સતાપેણદેવ્યાદ પ્રભુની ઇલા હુતી, જુવકરવાને
કાજેણ; તે માટે પારસ્વદ ન પાડી, પ્રગટ થીઆ માહારાજેણ. ૨૦
આપ દીધો મુનો વરે તેને, અવનરજ પડું શાયણ; પેલા ભગત
પ્રહલાદ થયા તે, શનક રૂશી સાક્ષાતજ રરરાવણ બાધવ ભગત વીલી-
પણુતે પણ રૂશી અવતારજ દુવાપરનાં શીશુપાલની રાનચુખ, લીમક
રાનત કુમારજ રરકમલાણએ કીધો કોવલગારક, વશો શેવકને વાંક-
ણ; તેણે અધમ અવતારધરે તે, બનકી લક ઝીઆ લંકણ. ૨૩ ફરી થયો
શીશુપાલ પ્રગલ નર, કીધું તે કમલાનું કોડણ; શ્રીકૃષ્ણજીએ
તેનો ગરવ ઉતારો. રૂકમણિ રાખા રજીઝાડણ. ૨૪ તે માટે તાર
રાનચુખ રાજ, શ્રીવરે મારો શીશુપાલણ; ત્રણ જણ થીઆ
ચાલીઆને, મોક્ષ આપો ગોપાલજ. ૨૫ અધમ ઝોધારા દેવ
ઉગારા, શારા તે શરવના અરથજ; ભગતયજ્ઞ પ્રભુ નવ જીલે,
શરવથા રામરથજ. ૨૬ પુરજ ભગત પ્રહલાદ પ્રભુનો, ભગતી કીધો
રૂડી રીતજ; પીતાએ પ્રલવો લલી ભાતે, તોએ ન મુકી પ્રીતજ.
૨૭ કાજ રાચે નાચે નિજ લકને, કાજી બીચે જગદીશજ; કાજી
એક રહે કાજી એક બેશે, મન પ્રેમથી રાખે પ્રીતજ. ૨૮ રીએ
ગાએને સાંભલે કોઈ, નરશીબના ચરિતજ; પુરજ ભગતિ કરે
પ્રભુની, થાય તે પુન્ય પવીતજ રદ પરમેશ્વર પોતાના જાણી, એ
મુજને વીશવાશજ; બેહુ કરજોડી એણીપરે બોલા, કવીતા તે
કાળીદાશજ. ૩૦ મોટો મહિમા હરીજન કેરો, જગત શુભશુર

૩૪ ગયા માધ પ્રભાશ પ્રાચી, પાત્રને પાડદાન;
 પ્રેતને, હરી જપે વીરવ માંહે. ૩૫ જેણે શમરા શ્રી
 મન તેના પુરવજ મોક્ષ પામે; પોણે ખગભુવન ૩૬
 અહણ સમે, આપે કાશી માંહે; દશ સહસ્ર સુખ મેરે કનક, નામ
 તુલ નવ થાએ. ૩૭ પાપ નાશ પુર કંતાના, બ્રહ્મ હાથાદીક જેહ;
 આ ભવમા નવ લાગે પરાભવ, ભક્ત દુહભ દેહ ૩૮ જેણે હરી
 નવ ભજ તેહના જીવન સુખર; સ્વીતામણી જેકર વીખે તેનાળી
 નીર અપાર. ૩૯ મદમતી ગોવીંદને મેવી, કાંહા મેલી કામને કાજ
 છલ વછલ નીશ દીન કરે, વહતો ન આવે વાજ. ૪૦ જગદીશનિ
 ઇલા ન જાણે, આણે મન અલીમાન; વીખ્યાને જેમ ભોગ વાહા
 લા; ભગતને ભગવાન. ૪૧ ॥ ઉથલો ॥
 ભગતને ભગવાનરે, મનમાં વાહાલા છે સદા; મોહ માયા લોભ
 મેલી, રામ શમરે શરવદા. ૪૨ શાંત દેખી કનક કામની, હરખ હા
 રે ઉરનો; ૪૩ જેણે આખ્યો રામરશ, તેને અવરરશ અલખામણો,
 શરશમણી ધરનીશ કરે, ધધો ધુમ્ર વાહી તણો. ૪૪ સંસારમા આ
 સંતાના મનમાં વશે વીખપાન; જવર ચડે જરે ઝેર લાગે; મનુશને
 મીસ્ટાંન. ૪૫ તેહવી ભગતી પ્રહલાદજીની, સસાર કેરે સુખ; શ
 જનું કારજ કરે, પછુ રામ સમરે સુખ ૪૬ તે માટે હાર ભજન
 કરતાં. તણે આલસ મન; મનુષ્ય દેહ તુજને મલી કરે સરવ સા
 ધન. ૪૭ પ્રહલાદ નારદ પરાશર પુંડરીક વેદ વ્યાસ અંબરીષ
 સનક સુની, ભીમક પ્રહુના દાશ ૪૮ રાય રૂખમાં ગદ વીલીશણ,
 વલી ધન જય ભક્ત, પ્રગટ ધીઆ પ્રથવિ વિખે, જાણે સુરાસુર
 જગત, ૪૯ હનુમાન કુંપતી જીવીસ્ટર, સુદામાદીક સંત, તે નવ મે
 લે સુખ થકી, મહિમા ધણો ભગવંત પંકલીજીગ વિખે ભગતિ પ્ર
 હુની થઆ માનવ દેહ, દેવને દુરલભ થયા; વૈકુંઠ પોહોતા તેહ પર
 ભજન કરતાં જન્મનું; જગદીશ ઝાલ ખાંહે; ઇંદ્રો અધીકાર આ
 પે, કોમલ માંહે. પર તે માટે પ્રહલાદના, આખ્યાનનો અવ્યાસ;
 પ્રાકંત વાણી મન જાણી, કહો કાલીદાસ પડશવંત શંખો પુરાહે,
 શણગાર એક; ચૈત શુદ્ધ એકાદશી, થયો અથ વિરજુ વિવેક. ૫૪
 શંપુરણ ગાએ જે શાંભલે, પ્રેહલાદનું આખ્યાન થયો, જેજેકારરે
 તેની શાર લે ભગવાન. ૫૫ બેહુ કરજેડી કેહો કવી કવીતા તે કા
 લીદાશ; પ્રહલાદનો શુણ્વતાં કથા, પોહોચે તે મનની આશ. ૫૬
 ॥ ઉથલો ॥ પોહોચે મનનિ આશરે, પ્રહલાદને ના
 મે કરી; શરવ શરોતા જનશુણો, એકવાર બોલો જે જે હરી. ૫૭
 ॥ ઇતી શ્રી નરશીલ ચરીત્ર પ્રહલાદિ આખ્યાન સંપુરણ. ॥

... (૧૩) (રવાશંકર)	૨	૦—૨
એકાદશી કથા નાની.	—૫	
પ્રલહાદ આખ્યાન (ત્રિમાનંદ કંત.)...	૦—૫	
નળાખ્યાન (ત્રિમાનંદ કંત.)...	૦—૩	
ધ્રુવાખ્યાન.	૦—૩	
આખાહરણ નાનું (ત્રિમાનંદ કંત.)...	૦—૪	
ચકાવો મોટો (વલ્લભ કંત.)...	૦—૮	
ચકાવો નાનો ( )	૦—૩	
ગીરધર કૃત રામાયણ મોટું.	૩—૮	
ગીરધર કૃત રામાયણ વચલા રામપત્રું. ...	૧—૦	
ગીરધર કંત નાની	૦—૬	
રામાયણમેધ (ગણપતરામ કંત.)	૧—૦	
ગીરધરકૃત કલ્પવૃક્ષ (ગાકૂળસીતા મથુરાલીલા		
દ્વારકાટુલીલા, દરમરકંથ)	૦—૫	
સુરેખા હરણ (વલ્લભ કંત.)	૦—૬	
સિવસાર સંગ્રહ.	૦—૭	૦—૨
મન્થવેધ (વલ્લભ કંત.)	૦—૮	૦—૨
પાંડવોનીટુલાંબગડ.	૦—૧	૦—૧૧
જનકધર આખ્યાન (રવાશંકર કંત.) ...	૧—૦	૦—૨
અંગદવીટી.	૦—૩	૦—૧૧
તુળસીવીહવા.	૦—૨	૦—૧૧
લવકુશ આખ્યાન.	૦—૧	૦—૧૧

સરનામું.

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગૃષ્ટે જીવેલર.

તથા દરવાજે—સમગ્રવાક.

